

FOTBAL

to je

(divná)

TRÁ

Petr Scheuer

FOTBAL, TO JE (divná) HRA

©Petr Scheuer, 2015

DEN BLBEC

Adam včera dostal nové rukavice. Kožené, ve kterých se vůbec nepotí ruka a míč chytají skoro samy. Adam totiž hraje od první třídy fotbal. A od druhé chytá v brance. Za těch šest let už ví o fotbalu všechno, ale pořád chce hrát a umět víc. Zítra má trénink a o víkendu zápas, kde se předvede. Jako Buffon. Nebo jako Petr Čech. Jak jinak, v profi rukavicích, pro které tak dlouho mamku lámal a přemlouval, než povolila – a konečně jsou jeho!

„A v sobotu bude v kase Jiřin, takže ho dneska rozchytáme,“ rozhodl pak trenér a Adamovi se zatmělo před očima.

Už ve škole průšvih, když si o přestávce házeli koulí ze zmačkaných papírů, on samozřejmě v nových rukavicích, a shodili obraz. Mamku si zvou do školy – a teď navíc v sobotu nebude chytat!

Co? Jak to? Proč ne já? bouřilo to v něm, zatímco mu trenér vykládal, že to jako brankář potřebuje taky vyzkoušet z druhé strany. „Nevím, na co?!“ hudral zlostně, když přece všichni vědí, že Jiřin chytá špatně a trenér ho staví do branky jen proto, že kamarádí s jeho tátou. „Já mám chytat!“ vztekal se.

„Jo? A kdopak ti to řekl?“ ptal se trenér ironicky. „Já jsem dal do kasy Jiřina, takže jasný. Jasný?“

„Vy chcete, abysme prohráli!“ obvinil ho Adam nelogicky. Protože hrůza! Večer si za zavřenýma očima přehrával, jak proti němu žádná střela nemá šanci, tolik se těšil, rukavice položené vedle postele... a teď mu vykládají, že si to má vyzkoušet v útoku, kde je k ničemu! Aby si Jiřin zachytil!? Aby zase pustil zbytečné góly, protože on je díra a někdy pustí i malou domů, vůbec neskáče a nevybíhá, nebo zase zbytečně, a... To je přece nesmysl. Tak šíleně nespravedlivý!

„Chceš hrát?“ zeptal se trenér suše. A jeho povýšený klid Adama dorazil.

„Na to kašlu!“ obrátil se nasupeně a s novými rukavicemi na rukách odcházel.

Spoluhráči čekali, co bude, co trenér na to.

„Kam jdeš, Adame?!“ slyšeli ho volat.

Adam však ne. Ten se ani neotočil, jen mávl rukou a nekompromisně krácel ze hřiště pryč. A tedy už nemohl slyšet, jak se Jiřin u trenéra přimlouvá, že je Adam fakt lepší a měl by chytat on, ani trenéra už nemohl vidět, jak vrtí hlavou, že to zůstane tak, jak řekl.

TÝDEN BLBEC

Daniela téměř celý předminulý víkend strávila sháněním dárku spolužačce Nikole k narozeninám. Prochodila celou kosteleckou obchodní ulici, i v Atriu byla, kde mají všechno dvakrát, ale nic. Znovu zjistila, že za peníze, které může obětovat, jde koupit leda smetí, ale nikdy ne dárek. Natož pro takovou hvězdu! Nikola je krásná a chce být nejlepší – a od druhých čeká to samé. Alespoň pokud jde o dárky k jejím narozeninám. Jenže splňte takové očekávání, když vaše kapesné není zrovna štědré a musíte si z něj připlácet i na boty, aby se daly nosit mezi lidi, vybavilo se Daniele, jaké boty jí vybrala máma, dobré leda tak na houby, protože venku by se jim smáli snad i kluci ze třídy, a to nemají vkus o nic lepší než houby v lese! A houby jsou aspoň jedlé a nebo hezké, na rozdíl od těch kluků, snažila se smát, ale zůstávala zamračená, když tu se jí pojednou vybavilo, s jakým obdivem si Nikola jednou prohlížela její hrnek z keramiky. A bylo rozhodnuto. Vyrobí pro ni hrnek! Ten nejkrásnější, jaký se dá z keramiky udělat. A ještě ušetří.

Jenže jako naschvál Výtvarka, neboli paní učitelka Dvořáčková, co keramický kroužek vede, zrovna přišla, že mají téma. Povinně a pro všechny. Aby se škola mohla pochlubit před celou Evropskou unií. „Něco proti rasismu, to je jedno, prostě něco hezkého,“ říkala. „Jako že jsme všichni stejní a máme se rádi, protože nikdo za to přece nemůže, jak vypadá a kde se narodí, a

nesmíme ho hned nespravedlivě odsuzovat, že je taky špatnej, protože zrovna on je třeba hodnej, proč ne, že jo, rozumíme si, že je to možný," objasnila zadání a také, že se potom díla vystaví a vyfotí jako příloha k žádosti o dotaci na místní Spolkové centrum, a nakonec vyložila na stůlek obrázky barevných zvířátek a panáčků a srdíček, jak se drží za ruce a jsou různě přátelsky propletení a rozesmátí, aby každý pochopil, jak to může vypadat.

Daniela ovšem potřebovala hrnek a udělala hrnek. Krásný, ale bez úsměvu a bez poselství o tom, jak jsme všichni stejní.

„To je hezký, Danielko, to se ti moc povedlo," zastavila ji paní učitelka při pokusu vypálený hrnek nenápadně odnést. „Ale jak to souvisí s rasizmem?"

„Nevím," zatvářila se Daniela provinile.

Paní učitelka tvorbu nesledovala. Na druhém stupni už to nejsou děti, říkala si, a především takové úkoly nesnášela. Ale domnívala se, že to vzniklo nedopatřením, jen z přílišné snahy, a měla pochopení.

„Nevadí," usmála se a hned přišla s nápadem, že to bude jako nádoba přátelství, že jsme jako ochotní se o všechno se všemi rozdělit.

„Ale..." kroutila se Daniela jako hádě, „když já to potřebuju..."

„Na co?" divila se paní učitelka, která v tom stále viděla pouhé nedorozumění.

„Protože je to... jako ten, jako... dárek," soukala ze sebe Daniela neochotně.

„Dárek?" zbystrila. „A pro koho?"

„Pro jednu kamarádku."

„Takže..." zamrkala očima, až to zařinčelo, „ty sis udělala dárek pro kamarádku?" probodávala Danielu pohledem, neboť jí právě došlo, jak byla zrazena, podvedena a oklamána, a pochopení bylo rázem pryč. „Takže MY VŠICHNI jsme dělali něco na výstavu, ale TY sis udělala dárek?!" řezala ji ostrými slovy, rozhořčená, že musí na kroužku vyrábět nesmysly a ani si to neohlídá, čili nemá žádnou autoritu, když si z ní ani takové malé holky nic nedělají a je neschopná a tlustá a stará a nikdo ji nemá rád, protože je taková, a možná i přijde o práci, pokud to dál povede tímhle způsobem..!

„Ano," pokrčila Daniela rameny, a prohnula se i v kolenou a celá se jaksi nachýlila pod tíhou nepříjemné pravdy, kterou musela říct.

Paní učitelka Dvořáčková si nervy udržuje ve vzorném klidu a rozechvívá je výhradně harmonickými vibracemi. Tedy většinou. Dokud se jí nedostane tak hrubého drbání proti toku mentálních siločar, jako právě teď od nešťastné Daniely.

„Ty si ze mě děláš legraci!?" zasyčela. A přestože se Daniela snažila bránit, že ne, promlouvaly z ní dál její mizerné pocity: „Ale ano! Protože abysme si rozuměli, děvenko, tak takhle bysme si teda nerozuměli!" zhoupł se jí hlas.

Ona sama to stále měla za mírné napomínání, ovšem ti okolo dobře slyšeli, jak jí hlas vrže a skřípá, a všem, kdo ji znali, bylo jasné, co bude dál.

„Takže to tady necháš, jasný, a hezky to dáme na tu výstavu a ty sama, rozumíš, ty sama k tomu vymyslíš název. Rozumíš!"

Ano. Na konci nebyl otazník, ale vykřičník. Zvláštní oznámení. Učitelce výtvarných umění se však dá prominout; obzvlášť ve chvíli, kdy seká vykřičníky téměř za každým slovem.

„Ale já si to musím vzít domů," vyšlo z Daniely. Jenže co měla říct jiného, když to byla pravda?

Zdálo se, že paní učitelka vybuchne. Oči jí naběhly, ruce se jí třásly, pusa drtila vzduch naprázdno, jen jen vykřiknout. Ale výbuch nepřišel.

„Takže domů?" zahučela.

„Já to potřebuju," odpověděl jí Danielin tichý, pravdomluvný šepot.

„Jak chceš!" zapraskalo to v paní učitelce a zlost, již obvykle zvládala mít hezky na vodítku, se náhle vysmekla jako pomínutý raťafák: „To taky ale, když tě to s náma nebaví, co tady děláme, tak sem ani vůbec nemusíš chodit!" štěkala; i když ona by to stále označila jen jako hlasitější řeč.

Ostatní ale slyšeli, že ječí.

„Mně to baví,“ pokoušela se Daniela tichounce oponovat.

Jenže paní učitelka Dvořáčková měla zlost. Na sebe, na školu, na výtvarná témata, na mládež, na Evropskou unii, na dárky, které sama nedostává, na dárky, které sama nedává a na všechny ostatní dárky, o kterých ani neví – tolik zlosti v jednom malém místě, kde právě stála nebohá Daniela.

„Tak co?“ nabodla ji na otázku.

„Já to potřebuju,“ nezbylo Daniele než zopakovat nešťastnou pravdu.

„Tak tady to máš!“ položila paní učitelka Dvořáčková hrnek prudce na lavici. „A a už sem nemusíš chodit,“ dodala a obrátila se ke zbývajícím členům kroužku a začala s přívětivým úsměvem vykládat, že Janička Stejskalová ze čtvrté bé chtěla na keramiku chodit a už nebylo místo, a že rovnou napíše její mamince, že se jedno místo uvolnilo, a že budou mít určitě radost. „A ty budeš taky spokojená, vid’,“ blýskla očima přes rameno k Daniele. „Tak doma vyříd’, že kurzovní maminka dostane zpátky, a neboj, já si to zodpovím, klidně sem maminku pošli, abych jí to mohla vysvětlit sama, to úplně klidně, to neměj strach,“ šlehala po ní další horké plameny, ač Daniela už teď stála jako opařená.

„Ale...“ chtěla něco namítnout; nerozuměla, z čeho má mít strach, ani netušila, co a před kým a jak si paní učitelka chce zodpovídat, ale trápilo ji, že už nebude chodit na keramiku, na kterou chodí od školky, a zoufale se netěšila, jak jí máma nebude věřit, že za to nemůže; ráda by to nějak vysvětlila, jenže Výtvarka po ní jen sekla stručnou větou, že si nemá zapomenout ten hrnek.

A Daniela náhle zapochybovala, jestli na keramiku chodit chce.

Adamovy nové kožené rukavice ležely na posteli a on stál v obývacím pokoji před mamkou a ždímal ze sebe, že má jít do školy. Proč? Já nevím, řekl by nejraději, jenže věděl, že lhát se nevyplácí; obzvlášť před mamkou ne, protože ona všechno ví a pozná. Nejpozději po rozhovoru s třídní. A tak přiznal, že jim ve třídě nějak spadl obraz.

„Adame!“ zahleděla se na něj matka přísně. „Já mám práci!“ ukázala, kolik toho před sebou a kolem sebe má. A v hlavě! Důležitý projekt, co měla zanedlouho odevzdat a ještě v něm scházelo množství tabulek a citací z odborných zdrojů, které potřebovala seskládat dohromady a čím dál hůř se jí dařilo soustředit na cokoli jiného.

Adam nepotřeboval slyšet, že mamka má náročnou práci, ve které je nová a musí teprve dokázat, že ji zvládne. To jeho třídní to asi nevěděla.

„Víš, že nemám čas poslouchat na tebe stížnosti,“ prohodila mamka mrzutě. Jenže byla už pár let na výchovu sama a musela zvládnout jak projekt, tak synovy problémy. Položila tedy několik stručných otázek, jako: „Komu ten obraz spadl?“ a „Co chce učitelka?“ nebo „Proč si nedáváš víc pozor?“ A nic se nedozvěděla.

„Tak... nezlob,“ zavrtěla hlavou a sklonila se ke své práci.

„A nebudu už chodit na fotbal,“ dodal Adam ještě.

„Tak dobře,“ přikývla, neboť jí to znělo pozitivně, jako příslib zlepšení.

Stejně už mě to moc nebavilo, ušklíbl se Adam a odešel do svého pokoje. K oknu, podívat se směrem, kterým leželo místní fotbalové hřiště.

Daniele se však s hrnkem přihodilo ještě cosi. Cosi horšího.

Na oslavě narozenin Nikola její těžce vybojovaný dárek rozbalila s výrazem, jako by dostala psi známku zavěšenou na šňůrce od bot. Když ona přece miluje perlové náhrdelníky.

„Co to je?“ řekla, a znělo to, jako když v jídelně dostanete u okénka jakousi podivnou hmotu a vyjeveně se ptáte, jestli to má být fakt k jídlu, nebo je to omyl, vtip, provokace..? A než jí Daniela mohla připomenout nadšení, s jakým se tenkrát rozplývala nad jejím mnohem obyčejnějším hrnkem, Nikola už jím v rozverném narozeninové náladě mávala nad hlavou: „Tak mám konečně hrnek! Kdo se chce podívat, vybírám vstupný, je to pravý umění!“ smála se.

Ale nejen ona – chechtali se všichni.

„Já jsem blbá, promiň,“ přišla se Daniela později omluvit.

„To je dobrý, já to dám mámě, ta má takový věci ráda,“ odvětila Nikola, veselá a stále tak povýšená, přezírává a sebejistá...

Za co se omlouvám?! kroutila nad sebou vzápětí hlavou nešťastná Daniela, zrak upřený k ostatním dárkům, mezi nimiž poznávala věci, které sama držela v rukách, ale musela je vrátit zpátky, jelikož byly pro ni nedostupné – a teď šly z ruky do ruky, všichni se nad nimi rozplývali a chtěli si je vyzkoušet a prohlédnout a pohladit, zatímco její hrnek trčel na okraji stolu a mohl by klidně spadnout a roztráskat se o dlažbu, nic by se nestalo, jen trocha nepořádku, stejně trapného, jako ten dárek.

Já jsem přece tak blbá, znělo jí v hlavě znovu a znovu, i když se snažila smát s ostatními, přesto se cítila provinilá a odstrčená, takže raději odešla domů.

SETKÁNÍ

Vstupní hala školy je ráno jako mraveniště. Ovšem mraveniště, jak všichni vědí, se od školy něčím zásadně liší: panuje tam pořádek. Každý mravenec dělá jen to, co má dělat, a nenapadne jej ani ukročit z cesty vedoucí ke splnění jeho malého úkolu, aby se z hromady takových malých úkolů složilo jejich velké společné dílo: dokonale fungující mraveniště. Jak by byly učitelky spokojené, mít na starosti spořádané a pracovitě mravenečky. To by byla pohádka!

Jenže kostelecké učitelky – s jednou výjimkou, jíž byl tělocvikář Demele – mají své pohádkové dětství dávno za sebou a žijí svou krutou školní realitu. Ačkoli, tělocvikář Demele byl výjimečný i v tomto a dál si při hodinách tělocviku užíval svou pohádku, smířený s bandou nezvedených darebáků a netoužící po ukázněných mravenečcích. Jen ať se pořádně vyblbnou, zůstává klidný i ve chvílích, kdy se o jeho předchůdkyni pokoušel infarkt, aby se někomu, nedejbože, nestal úraz. Pro ni byl každý neorganizovaný pohyb tělocvičnou bezmála trestným činem, zatímco Demele říká, že v tělocvičně se může zranit jedině slabý kus – a slabé kusy potřebují zocelit. Tedy pokud nechtějí na porážku, dodával. Ale nemyslel to zle.

Dvě hodiny tělocviku týdně ovšem k vybouření nestačí ani slabým kusům a školní vstupní hala bývá od rána jako mraveniště plné zdivočelých mravenců, které se dozorující učitelka marně snaží ukáznit.

„Neběhej, Martínku,“ napomenula jednoho z prvňáčků ta, kterou žáci znají pod přezdívkou Výtvarka ne proto, jak nápadně chodí zmalovaná. Nebo ne JEN proto.

Ani ona to nemyslí zle, ovšem zařvat: Zklidni se, ty spratku! by bylo upřímnější. Po tolika letech ve škole je totiž vyčerpaná a v každém živějším prvňáčkově nachází budoucího pubertáka, který se chystá jí v budoucnu pít krev. Nerada, ale vidí to tak. O to milejší se snaží být na všechny mravenečkovsky spořádané, klidné a poslušné žáčky a žákyňky, jako je například Daniela, vstupující právě do haly.

To jsem tedy nezvládla, proběhlo dozorující paní učitelce hlavou, sotva si jí všimla. Možná bych se jí měla omluvit. Možná jsem byla moc přísná a ona je taková šikulka hodná, i když si to zavinila sama a měla by se omluvit spíš ona, ale kdybych jí řekla, že jsem to tak nemyslela... I když to je snad jasné a všichni přece vědí, že nejsem tak zlá a to místo jí držím, přemítala jen kratičký okamžik, než se pospíchající Daniela začala ztrácet mezi ostatními dětmi, když vtom:

„Kam tak letííš!?!“ ozvalo se její zakvílení.

Nikoli však na Danielu. Ne; tak špatně na tom ještě nebyla, aby se jedno selhání pokoušela napravit jiným. Zaječela na Adama, kterému se při chůzi nějak víc rozkmitaly nohy a paní učitelku jednoduše přehlédla, když ona měla oči na zádech odcházející Daniely a nestihla zareagovat a

okřiknout toho zběsilce dřív a klidněji, jako obvykle, ale až poté, co do ní málem vrazil, jako teď.

„Já?“ zastavila se Daniela.

„Ne, ty ne,“ mávala Výtvarka rukama. „Tehle poděs nemá rozum!“ strkala do Adama, který se jednak provokativně ušklíbal, ale zároveň se snažil působit nenápadně. To první mu šlo výborně, to druhé vůbec.

„Proč rozum?“ neodpustil si námitku.

„Nebud' drzej a běž! Ale pomalu!“ posílala ho dozorující paní učitelka pryč.

Adam se obrátil k odchodu.

„Že nejsem drzej,“ zeptal se Daniely, která tam pořád stála a zírala na něj.

„Seš,“ řekla popravdě a vyrazila dál svou cestou.

„To si mě s někým pleteš,“ následoval ji Adam. „Víš vůbec, jak se jmenuju? ... A jak se jmenuješ ty?“ ptal se, když jeho první otázka zůstala bez odpovědi.

Oba chodili do stejného ročníku, jen Adam do *béčka* a Daniela do *áčka*. Ona však byla pro Adama jednou z těch nenápadných a bezejmenných, z těch obyčejných, se kterými snad nikdy ani nemluvil a které se ničím nevryjí do paměti. A on pro ni?

Daniela se zarazila.

Co?! opřela se do něj očima. On mě nezná?!? divily se ty oči. Protože ona znala všechny, málem celou školu měla alespoň zběžně skouknutou, odhadnutou a zhodnocenou.

„Nevím,“ zalhala schválně, že ho nezná, aby si nemyslel, a mínila mu vrátit ještě cosi štiplavého jako oplátku za faul, kterým ji ranil, když ani nezná její jméno – a je pro něj tedy naprosto zbytečná a trapná. Jenže Adam ji předběhl.

„Tak se zeptej doma!“ zašklebil se, neboť její odpověď spojil se svou druhou otázkou, po jejím jméně, a ne s tou první, ke které patřila. A než Daniela stihla cokoli říct, zmizel. Úprkem, jelikož pomalu, jak si přála paní učitelka Dvořáčková, jdou udělat nanejvýš dva kroky, to ví přece každý; tedy každý normální člověk.

Jen učitelky to nechápou.

VYBÍJENÁ

Vstupní školní halu jde přirovnat k mraveništi, ale třídy ne. Školní třídy jsou o přestávkách jako včelí úly. Přinejmenším pro to neustálé bzučení a neklidně těkavý pohyb. Žákům to přijde jako přehledný odpočinkový dýchánek, kde se možná někdy někdo někde stranou pere, hádá, křičí, nadává, honí, přetahuje, cosi rozhazuje, ukazuje a tak dál, ale co je na tom? Nic. Nic, co by se nedalo vnímat jako poklidná siesta.

Pedagogům je však to bzučení a víření podezřelé, mají potřebu to kontrolovat, rozčilovat se a překřikovat zlobivce a ničit svou již tak okoralou psychiku. A nebo mohou utéct do prázdné třídy, kde jsou sice židle i lavice neuspořádaně rozestřkané, sem tam pohozené tričko nebo mikina, všude tašky a občas i svačiny po zemi, ale je tam božský klid! Než se děti vrátí z hodiny tělocviku. Děti... Některá slova jsou zrádnější než počasí.

V šestých třídách se děti zvolna proměňují. Holky opouští zájem o sportování a kluci je začínají vnímat nějak víc. A jinak. Proto cvičí odděleně. Tedy, pokud není už druhý týden v rekonstrukci počítačová učebna informatiky, kde se při holčičím tělocviku školili kluci a obráceně. To pak cvičí všichni společně – a když už, tak rovnou obě třídy šestých ročníků najednou, jelikož tělocvikáři se hodilo posunout o hodinu začátek odpoledního florbalového kroužku, aby dojíždějící nemuseli tak dlouho čekat na autobus. Ředitelce Musílkové to bylo jedno. „Když bude klid a všechno bude fungovat a nebudou problémy, tak jo, tak si je spojte,“ řekla jen. „Těch čtrnáct dnů to holky snad vydrží.“

„Měsíc,“ opravil ji tělocvikář Demele.

„Tak jo,“ přikývla i pak. „Ať si kluci zvykaj,“ zhodnotila to i z druhé strany. A bylo to, celý měsíc lákaly zničené pedagogy k poklidnému spočinutí rovnou dvě ztichlé učebny. Úplný ráj, balzám pro jejich rozervané duše bloudící školními chodbami.

„Tak si dáme vybiku, áčko proti béčku,“ oznámil tělocvikář Demele, když se konečně všichni šestáci shromáždili na venkovním hřišti. „Kdo nemůže cvičit nebo komu se nechce hrát, tak bude běhat kolem hřiště, nebo chodit, kdo nemůže běhat, a my jedem, ať si to párkrát zopakujem, ať se mi tady zase někdo nehrouť, že prohrál.“

„Ach jó,“ cítili někteří nelibost. „Proč zas vybika?“ - „Furt jenom ta blbá vybika!“ - „To nemůžem jednou něco normálního?!“ nesly se nespokojené dívčí hlasy, z nichž některé možná patřily i klukům.

Jistě, nebylo to přesně podle učebního plánu, ale než aby holky otráveně funěly pod hrazdou, nebo naříkáním přeskakovaly kozu, to je lepší se dívat, jak si hrají. Aspoň ty, co jsou toho ještě schopné, říkal si. A ty ostatní nenechal válet se po zemi, ale chodily jednoduše kolem hřiště, protože chodit zvládne každý. „A říkejme tomu běh,“ prohlašoval. Dobrý pedagog musí umět povzbudit!

Jejich protesty obvykle vyřešil nezájmem, prostě je ignoroval. Většina žáků s tím počítala a rovnou se stavěla ke hře, i když někteří s výraznou nechutí. Dnes však tělocvikář překvapil:

„Tak pozor,“ brzdil ty, co už stáli na hřišti. „Máme tu námitky, tak budeme hlasovat, abysme zachovali demokracii. Takže kdo je proti vybíjené a chce běhat kolem hřiště, zvedne ruku teď!“ spojil to – po svém – s názornou ukázkou principů občanské správy. Jako tělocvikář si mohl dovolit určité zjednodušení, aby se pak jen podíval na několik rukou, klátících se coby platné hlasy zhruba v úrovni ramene, a nečekal, jestli nějaké přibudou, neboť měl hotovo – a výsledek mohl každý vidět. „Takže jsme si odhlasovali vybíjenou,“ oznámil spokojeně. „Námitky písemně přes sekretariát, odpovím do tří měsíců, že máte smůlu a všechno bylo lege artis, jasný, tak jedem, nebo si vůbec nezahrajete,“ tleskáním popoháněl ty, co ještě nebyli na hřišti, k rychlejšímu pohybu.

Jenže komusi to nebylo jasné a z hloučku se ozval tichý hlásek, že to není fér.

Tělocvikář měl výkladu už plné zuby a dělal, že neslyší.

„Nemůžeme furt hrát jenom vybiku. Nás to nebaví!“ vystoupila majitelka tichého hlásku vpřed.

„A copak tě baví?“ zeptal se tělocvikář.

„Asi fotbal!“ ozval se pobaveně Adam, neboť měl pocit, že se s ní po ránu už celkem dobře zná.

„Jasný!“ souhlasil jiný z kluků. „Jsem pro!“ - „Souhlas!“ - „Jedem fotbal!“ přidávali se další.

„Mluvte za sebe,“ odsekla jim Daniela, pohledem však mluvila jen k Adamovi.

„Určitě ten blbej fotbal asi!“ podpořila ji jedna z dívek. - „A s klukama ještě!“ - „Hrozný!“ - „Jdem radši domů,“ přidávaly se další.

„Vybiku nesnáším!“ prohlásila Daniela.

„Tak se nech vybit,“ napověděl Adam smířlivě.

„A budu běhat kolem hřiště, né!“

„Nebudeš. Že nebude, když hrála,“ obrátil se Adam na tělocvikáře pro upřesnění pravidel.

„A co bys chtěla hrát?“ upřesnil tělocvikář svou předchozí otázku.

„Já nevím, to je jedno, něco jinýho,“ upřesnila ona, že neví.

„Ta je blbá,“ šklebil se Adam, protože to tak cítil.

„Ty seš fakt drzej!“ zahleděla se mu Daniela do očí. Zle. A myslela to zle.

„Tak hrajem?“ obrátil se Adam na ostatní, když taková debata jej nebavila.

„Protože jestli je tady někdo blbej, tak seš to ty,“ pokračovala rozezlená Daniela.

Adam se na ni podíval – a usmál se. Jako by byla směšná. A líná. A ještě k tomu holka.

„Ty fotbalisto,“ zatvářila se znechuceně.

„Co máš proti fotbalu?“ přestal se usmívat.

„Proti fotbalu nic. Ty seš blbej.“

„No tak se uklidníme, děvčata,“ naznačil tělocvikář Demele, že tímhle směrem jdou špatně.

„A ty seš kráva,“ šel Adam přesto dál.

A Daniela, ač hádky nesnáší, byla náhle plná jakési nečekaně bojovné energie.

„Kráva je užitečná, ale ty seš jenom blbej!“ udeřila.

„Kráááááá!“ opáčil Adam zpěvně, líný zdržovat se vymyšlením jiných složitých odpovědí.

„Tak dost!“ zasáhl tělocvikář znovu. „Konec. Pojd'te sem ke mně, oba, a omluvíte se. Oba!“ zdůraznil. Jeho praktické zkušenosti mu totiž napovídaly, že řešením konce jejich sporu se vtipně vyhne řešení jeho příčiny. A bude se konečně hrát.

„Nevím proč?“ kroutil se Adam.

„Tak ty začneš!“ ukázal na něj přísně, aby Daniela získala pocit, že je na její straně, a výměnou přijala tu vybíjenou.

„Nezačnu!“ postavil si Adam hlavu, odhodlaný se třeba prát, ale prostě neustoupí, ne a ne a neomluví se.

„Slyšíš?“ pronesl tělocvikář varovně.

Nic.

Ticho.

„Slyšíš mě!?“

„Nevím proč,“ svíjel se Adam nechutí.

„Protože jsem to řekl!“ zaznělo z úst tělocvikáře nepřivykého s dětmi diskutovat. Děti! Slovo kluzké jako had; tolik je s ním spojeno rozdílných významů a pocitů. A situací, ve kterých máte chuť trhat a kousat. Jako, když Adam nic, zůstával mlčet, a tělocvikář Demele marně hledal rázný, přísný a rozhodný akt, kterým by scénu ukončil. Když...

„Promiň,“ ozvalo se pojednou.

Jenže ne od Adama.

„Ne, ty ne,“ brzdil Danielu tělocvikář. „ON se má omluvit jako první.“

Ale ti dva jej náhle přestali vnímat. Adam překvapeně zíral a ona se snažila tvářit ledabyle, aby si něco nemyslel, když to není pravda, když to řekla jen tak, aby byl klid, a o nic přece nejde...

„Tak se omlouvám,“ řekl. „Fakt promiň,“ dodal ještě, jako, že to myslí vážně a neříká to jen, že musí.

„PRVNÍ jsem řekl,“ utrhl se na něj tělocvikář, který si připadal jejich nezájmem potupený a mínil si dodat na vážnosti.

„To je dobrý,“ mávla Daniela rukou.

„To NENÍ dobrý!“ ještě zvýšil hlas.

On totiž, bohužel, opravdu nikdo není dokonalý a své kritické chvíle mají i rozumní tělocvikáři. Pokud jsou ale rozumní, což tělocvikáři bývají, nebudou se ztrapňovat dlouho.

„Tak konec divadla, jedem jedem, ať si zahrajete,“ ozval se tělocvikář Demele vzápětí, jako by předtím nic nebylo. „A vy dva si pak dejte studenou sprchu! Potřebujete to jako sůl,“ zasmál se pouze, neboť, jak už to bývá, lidé nejčastěji druhým radí, co by nejvíc pomohlo jim samotným.

„Můžu taky?“ - „A půjdte s náma!“ - „Umejem vám záda,“ ozvaly se skrytě rozverně dívčí hlasy.

Tělocvikář Demele však dělal, že neslyší, a s pohledem upřeným kamsi stranou přemítal, jestli jsou ty holky normální, jestli on je normální, jestli je normální být normální, a kdyby se všichni chovali nenormálně, jestli by to pak bylo normální...

Jsou prostě chvíle, kdy se i tělocvikář stane mlčícím filozofem.

„Tak ale co budem hrát?“ obrátil se Adam k Daniele.

„No tu vybiku asi, ne?“ mávla ona rukou.

„Fakt?“

„To je dobrý, já to vydržím,“ usmála se. Ne na něho; jen tak, že to je za nimi, pryč, a mají klid.

„Nechápu,“ ušklíbla se Lenka, její nejlepší kamarádka, postávající kdesi stranou.

„Ta je blbá,“ přikývla vzpurně Klára, stojící vedle ní.

„Já bych se s ním teda hádala,“ měla jasno Lenka, ale to už se obě vydaly spořádaně na hřiště, hrát vybíjenou.

TRÉNINK Z DÁLKY

Zvyk je železná košile. Železo ovšem tlačí, nehřeje a není příjemné, železná košile je prostě masochismus, asi jako jako lepivý šampón, boty bez podrážek nebo kolo bez kol. Paskvil k ničemu. Jenže zvyk je železná košile – a pokud si zvyknete své kolo bez kol nosit na rameni, může vám i taková ničemnost nakonec chybět. Jako chybělo Adamovi týrání na tréninku.

Nechodil, ale stýskalo se mu. A tak se aspoň díval. S brankářskými rukavicemi na rukách, s těmi novými, co si ještě ani nezahrály, zabočil na opuštěné staveniště, kolem něhož vedla cesta ke hřišti, vlezl do hrubé stavby a shora se pak oknem, vlastně jen dírou ve zdi koukal, jak ostatní trénují. Byli daleko, dobře je však znal a dovedl odhadnout, kdo právě střílí a komu trenér nadává, úplně jako by slyšel, jak se na Jiřina zlobí, že taková střela je pro brankáře lahůdka, ale to by musel skočit a ne stát jako princezna; úplně jako by viděl Jiřinovy ksichty, protože on skákat nebude, aby se otloukal o zem jen tak, při blbém tréninku, to až pak na zápase, to ano, to by skočil... Houby, věděl Adam, když ze studené betonové zídky shlížel dolů, do dálky, na Jiřina, kvůli kterému je tady a ne tam; na Jiřina, který je od chvíle, kdy Ruda odešel na osmileté gymnázium, jeho nejbližším kamarádem. Kdyby mi nelezl do branky, tak je skvělejší, říkal si. I když já mu tam lezu taky, připustil, že si v tom ohledu nemají co vyčítat. Akorát já jsem lepší! ještě se v duchu ujistil. Ale on není špatnej, vzpomněl si, jak ho včera Jiřin zval na trénink, že trenér už zapomněl a je v pohodě. I kluci to říkali, jenže...

Adam zůstával schovaný v holých zdech opuštěné stavby a jen z výšky sledoval, jak se tam na hřišti prohánějí za míčem známé postavy. A stýskalo se mu. Po trenérových nadávkách, po běhání kolem hřiště, při kterém sotva popadal dech, po hádkách a přetahování s Jiřinem, kdo bude v brance, po modřinách a odřeninách ze hry, po klukovských urážkách a špičkování, kterými se navzájem doháněli k lepším výkonům, nebo se jimi posílali do pr... pralesa.

Ne; do pralesa to nebylo. Použil jiné slovo, jaké se občas říká, ale nepíše, pokud nechcete být za sprostáka. Vyslovené zazní a je pryč. Napsané však zůstává – a v psaném textu je lépe ho překrýt jiným slovem, které tolik nedráždí. I když Adamovi se právě teď stýskalo i po těch nadávkách.

Ale nejvíc se mu stýskalo po zápasech, po adrenalinu, vzrušení, napětí a výbuších radosti z vítězství. Po smutku z proher mu nebylo smutno, ale i ten k ní patřil, k železné košili, bez které se cítil divně prázdný a vyloučený, ačkoli ji svlékl sám a možná ji mohl mít dávno opět na sobě. Přesto jen okouněl zpovzdálí a nešel si pro ni.

I sobotní zápas proběhl bez Adama. Blížil se však memoriál! Turnaj, velká akce s hromadou sponzorů, téměř až slavnost, kde po skončení fotbalových zápasů hrají kapely a loni dokonce byla reportáž i televizi, kam přijíždí spousta lidí, hlavně těch od fotbalu, těch důležitých, co si vybírají nové hráče... Zatím byl Adam jen náhradník, zatím chytal Kryštof, který ovšem loni odešel do starších žáků a zůstali jen Adam s Jiřinem, ale Jiřin chytá špatně, to vědí všichni, i trenér to ví a nechává ho chytat jen občas, jen ty méně důležité zápasy, takže by Adam letos možná chytal celý turnaj a mohl by všem ukázat, co umí, kdyby...

Kdybych místo tréninku neseděl jako bukvice na betonu! mračil se, našťvaný na sebe, na trenéra, na spoluhráče a na celý svět. Jenže co jako? Co teď? Mám tam jít a prosit? Mám se omlouvat? Já?!

A za co? Já jsem se přece nevyhodil! škaredil se na svoje nové rukavice. Nejsm blázen, abych tam lezl a omlouval se! zavrtěl s posměšným úšklebkem hlavou, když tu si vzpomněl na tu protivnou holku, na tu Danielu, že ona by se, možná, omluvila jako první. I kdyby ji tak nespravedlivě vyřadili z branky? zaváhal. Ona by se nejspíš vůbec nehádala, napadlo jej. Jasně; nechala by s sebou orat! šklebil se odmítavě. Ale hrála by! šklebil se ještě víc, že to je sice hrozné, ale pak by na turnaji mohl chytat! Jenže za takovou cenu?! Stojí to za to? Ale chytal bys! syčelo mu v hlavě. Zdálo se mu lepší pokorně tam přijít a nehádat se. Jenže být jako ona, kdybych se nehádal, nebyl bych teď nejlepším! opět zavrtěl hlavou při vzpomínce na to, kolik se jich v přípravce hrnulo do branky, že budou chytat, a jaké to byly boje a jak se navzájem vystrkovali ven, až přišel trenér a vyházel je všechny. A já jsem se vrátil znovu! A kolikrát jsem si vyslechl, jaká jsem díra, když jsem pustil gól, ale stejně jsem se tam zase cpal, abych teď... Sklesle pohlédl na hřiště, kde, jak se mu zdálo, nikomu nechyběl.

I když tam chyběl.

PEPŮV BRATRANEC

Lidé jsou ve skutečnosti jiní. Chovají se jinak, mluví jinak a jednají také jinak, než si myslíte. Než byste hádali podle jejich snímků, *hlášek* a *komentů* na webu. Vážně! Podívejte se mezi ty skutečné obličejové samy. Ale pospíchejte; brzy možná bude naši pravou tvář ta z obrazovek počítačů a životy budeme trávit vrostlí do křesel a napojení na hadičky plnicí naše těla chemickou výživou, brzy možná bude svět chodit za námi a dokonalými obrázky předvádět, jak je – tam někde venku – krásný. Tak zvedněte zadek od počítače a podívejte se, že obrázky a slova lžou; podívejte se, že ty skutečné ksichty sice nemají tak bezvadný vzhled, jako jejich profilové snímky, ani nechrlí vtipné hlášky a nejsou tak skvěle drzí, jako bývají na obrazovce, ale jsou. Skuteční.

Jenže některých máte plné zuby už ze školy, a jiní, ti zajímaví nestíhají, jsou daleko nebo se jim nechce ven, protože prší, nebo je horko, zima, bojí se pylů a dotěrných brouků, smrdí jim auta a lidé, co nepoužívají deodoranty, ale především: Proč chodit ven? Co tam, když celý svět je s vámi, přímo u vás doma, kde to jinak čpí nudou, ale vy máte možnost být s kýmkoli, i když je tam-kdesi-někde-daleko-jinde, možná také sám, ale přitom s vámi, přímo před vašimi očima, jeden, pak druhý a třetí – kolik chcete, tolik přátel se vám nabízí, sice jen zlomkem své mysli, zahlcené dalšími virtuálními přáteli a činnostmi, ale jsou *jakoby* s vámi a vůbec nevadí, že si při tom okusují nehty na nohách...

U Daniely doma byl počítač v obývacím pokoji a společný. Máma ho kdesi dostala, ale čas u něj tráví především Daniela. Právě měla před sebou na obrazovce automaticky vytvořenou koláž z několika tváří, nazvanou: *Který z vašich přátel sdílí vaše srdce?* A dole pod tím obrázkem plným srdíček a motýlů se Bára s Majkou dohadovaly, co je trapnější, jestli přebrat kluka jiné holce, nebo když si jiná holka přivlastní kluka, co byl váš, ovšem Daniele bylo jasné, že se nemohou shodnout, když Bářin bývalý miláček teď chodil s Karinou, což je Majčina nejlepší kamarádka. Raději přeskočila k nejnovější *selfie* od Nikolky, plné nadšených *komentů*, jak jí to *mocinky* a kdoví jak ještě jinak sluší. Jako mě nikdy ani náhodou, já vypadám všude jako retardovaná, říkala si v duchu Daniela a chtěla k tomu obrázku připsat, jak je ráda, že jsou kámošky, ale smazala to, stále nazlobená kvůli té oslavě, co z ní odešla s pláčem, kvůli dárku, pro který vyletěla z keramiky. Ale keramika je pro malé děti a Simča je vlastně dobrá, že ten pitomej hrnek nijak neřeší a nepřipomíná, prostě fakt kámoška, uvědomila si a mrkla ještě na Klářin *status*, zkoumající, *kdo ven*, a proletěla reakce, Jančinu odpověď dotazem: *co tam?*, Klářino: *nevím*, Jančino: *taky ne, ale bych šla, být kam*, pak Lindin příspěvek: *jj, fakt voprúzov tady*, Jančino: *jj*, Lindino: *a chytáte tu fyziku?*, Jančino: *to asi nikdo*, Klářino: *vona je šílenec*, pod čím napsala Veru, že má *depku jak meloun, kdo chce půlku?*, a to přimělo Hanese, aby napsal, že ona si tak má na co stěžovat. A zrovna on, co pořád hází nějaký ty svoje přiblblý *hejty* a jeho nej hláška je: *smrdíš* (nebo *koukáš* nebo *vypadáš* nebo *mluvíš*)

*jak roztrhaná prdel, a teď tohle? Asi mu hrabe, divila se Daniela, ale nechala to být, prostě neměla chuť číst další Hanesovu odpověď, i když psal někdy skvěle, ale většinou spíš pitominy, a pokračovala jinam a dál... A ještě jinam a ještě dál, až se proklikala na Petrův profil, protože ten kluk, ten Petr z osmičky je dokonalost sama, všechno umí a vypadá jako bůh, jako bůh slunce, nebo aspoň jako hvězda, jako hvězda z filmů, na které by se vydržela dívat klidně celou noc, kdyby měla naději, že se na ni jednou usměje, ale sotva se na něj podívala, hned jí bylo jasné, že se to nikdy nestane, a vzápětí ji prostoupila *depka* jako meloun, zelená a flekatá, a ona raději přešla od počítače k fyzice a četla ty věci o optice, kterým nikdo nerozumí, jenže to bylo ještě depresivnější, než koukat na Petrovy fotky, a když se jí místo optických soustav vybavil ten Adam z béčka, co se tak trapně hádal, vrátila se ke *kompu* a našla si ho, jen tak, aby se podívala, jaký je doopravdy...*

A hned jí bylo jasné, proč ho nezná a nic o něm neví, když má poslední *status* měsíc starý a předtím ještě delší mezeru. Co dělá? Bere drogy? Nebo hraje fotbal? divila se pobaveně a málem by mu poslala dotaz, než však naťukala začátek, zprávu zavřela, aby ji vzápětí znovu otevřela, že napíše něco normálnějšího. Ale co? Aby si pak nemyslel... Ale třeba už si myslí. Že jsem blbá. No a? Tak jsem. Ale... on možná není tak špatnej. Úplně. A kdybych mu napsala třeba, ať se nezlobí..? Ale neměl by se omlouvat on? Já jsem mu přece neřekla, že je kráva! Tak ať se ozve sám, když bude chtít! zavřela i novou, zatím dosud prázdnou zprávu. Ale on nebude chtít, zaváhala. A stejně si myslí, že jsem blbá. A je divnej, když má na *profilovce* míč s přimalovanou pusou a ušima jako plachty, hleděla na obrázek, který měl být jeho portrétem. Zprvu jí to přišlo legrační, ale teď v tom nacházela jen vrchol trapnosti. A nepotřebuju, aby mi pak napsal, že jsem kráááva, přešrála si v duchu, jak to on zazpíval, než jeho profil opustila.

Celý svět – a taková nuda, shlížela mrzutě na zářící monitor...

...zatímco Adam se bavil s Jiřinem a tvářil se důležitě. Oba se tak tvářili. A zamyšleně. Také oba. A rozzlobeně, To Adam. A lítostivě, to zase Jiřin.

„Když ty seš debil,“ zavrtěl Jiřin hlavou.

„Nejsem,“ zavrtěl hlavou i Adam.

Dohadovali se totiž, nebo domlouvali, jak to udělat, aby se Adam vrátil na tréninky. Aby mohl chytat na memoriálu. Aby vyhráli.

„On tě fakt nevyhodí,“ uklidňoval ho Jiřin, který ze z tréninku právě vracel.

„A říkal něco? O mě?“ ptal se Adam, který na něj cestou čekal. A bylo na něm znát, jak moc rád by se tam vrátil. Jen... kdyby pak nevypadal jako blbec. Protože být tvrdohlavým debilem se mu rozhodně zdálo přijatelnější, než se zachovat jako trouba.

„Říkal, že to záleží na tobě.“

„Hm,“ pokrčil Adam rameny. „Neměl tě strkat do branky.“

„Jo,“ přikývl Jiřin. A oba se zamračili... na trenéra. Na sebe nebyli naštvaní; každý brankář chce chytat, to je přece normální – ale trenér snad má mít rozum!

Červené hlášky o nových zprávách Danielu už dávno nevzrušovaly a neskákala po nich v napjatém očekávání čehosi důležitého, jako kdysi. Teď však přišla zpráva od cizího člověka; od neznámého, úplně cizího člověka.

Pepův bratranec? Co to je za jméno? přemýšlela s pohledem upřeným na portrét, místo něhož tam viděla zelenou trávu a vzadu cosi bílého... Branka! Není to fotbalové hřiště? Nemůže se *Pepův bratranec* jmenovat Adam? Co když má dva profily, napadlo ji hned, a v mžiku se pustila do čtení textu, který od něj dostala: *Nevím, psal s velkým prvním písmenem, ale seš to ty, cos včera brečela? Pač jestli jo, tak jsem se chtěl zeptat, co se ti stalo? Jelikož fakt nechápu, jak může takhle krásná holka brečet, když jí to nesluší, ani nemůže mít žádný důvod. Pač jestlis měla důvod, tak teda tenhle svět už fakt nestojí za nic, když taková holka musí brečet, místo aby se smála :-)*

Já jsem včera brečela? zarazilo Danielu. To snad ne. A proč mi píše takový kraviny? Když nejsem vůbec krásná..? honilo se jí hlavou.

co chceš? odpověděla.

Taky zvědavá, koukám, přišla obratem odpověď.

Jak se jmenuješ? ptala se dál, a současně prohledávala jeho přátele, jestli tam nenajde kohosi známého; ale měl jich moc a nikdo povědomý, tak to vzdala.

Krásně zvědavá, přišla okamžitě další odpověď.

Se známe? Odkud? napsala.

Krásně zvědavá LOL , přišlo znovu.

Nehraješ náhodou fotbal?

Náhodou sedím u compu, zavtipkoval.

Víš co? Dej se do klidu, napsala, ale po krátkém váhání to smazala a neposlala nic.

Promiň :-), přišlo pak, ale ona ani pak neodpověděla.

Zlobíš se? četla po chvíli, a nato ještě: *Se nezlob, a vzápětí: Tak se zlob, ale nebreč, prosím, a nakonec: Stačí, že brečím já.*

Ona mu nenapsala už nic, jen tu a tam se podívala, co napsal nového. Ona se totiž pustila do pátrání, kdo ho zná – a jestli to není ten Adam z bčeka. A co po ní může chtít, jestli to je on. A co po ní může chtít, jestli to není on. Jenže se dozvěděla jen, že to nejspíš bude nějaký úchyl, nebo úchylný ctitel, takže blázen, jak naznačila Karina, nebo vymaštěný pako, zakomplexovanej ajťák nebo vozíčkář, hádali jeden přes druhého. *Nebo pedofil*, smála se Lenka provokativně. Ale kdo to je, ten *Pepův bratranec*, Daniele nikdo neporadil

Ani Adam ne, když ho druhý den potkala na chodbě a on se na ni celou dobu tak nějak zvláště díval, ale minul ji a nezastavil se, nic neřekl, jen se podezřele usmíval.

JINÝ DÁREK

Nejlepší kamarádka je poklad. Jenže poklady jsou v pohádkách. A v nedobytných trezorech bank. Normální holka má vždycky i druhou stranu, kde se ukrývají podrazy a zklamání. Každý člověk má tuhle rubovou stranu, i ta nejlepší kamarádka. A stejně je dobré ji mít. Nebo aspoň dobrou kamarádku, i ta je skvělá. Vlastně je dobré mít jakoukoli, třeba jen obyčejnou kamarádku, která vás vyslechne a nepotopí, kterou zajímá to samé, co vás, a má podobné názory a nálady. A možná je dobré věřit, že i ta *obyčejná* je *nejlepší na světě*, protože kdybyste nevěřili, že je a zůstane taková napořád, na vždycky a na celý život, ošidili byste se o nejlepší chvíle s nejlepší kamarádkou – a zbylo by vám jen vědomí, že lidé nejsou skvělí. Že nejsou dobří. Že jsou špatní?

Jako my sami???

„Proč já? Tak to napiš ty,“ zdráhala se Lenka sáhnout po klávesnici.

„Ty píšeš líp,“ pobízela ji Daniela znovu, již poněkolkáté, aby tomu člověku, co si říká *Pepův bratranec*, něco napsala. Prostě něco. To je jedno. Aby se poděkl. Aby poznaly, kdo to je. Spolu, protože tak je to lepší.

„To je stejně nějaký psychouš,“ měla jasno Lenka. „A říkála's to vašim?“

„Aby na mě nevyskočil z monitoru, ne?“

„Aspoň bysme viděly, jak vypadá,“ zalíbilo se to Lence, a konečně mu napsala: *hele, jak vypadáš?*

Nic.

„Asi s náma nemluví,“ pokrčila rameny Daniela.

„To teda bude mluvit!“ rozzlobila se Lenka.

máš všechny zuby? pokračovala v psaní. a vlasů máš kolik? nejseš plešatej?

Ty nejsi sama, Danielo? přišla odpověď.

Jak to ví? podívaly se na sebe zaraženě a Lenka začala psát:

netykej mi, hele, to se...

„Zkus se ho zeptat, jestli se jmenuje Adam,“ napadlo Danielu a Lenka přestala psát.

„Adam? Proč? Kterej? Ten z béčka? Co je s ním? Tobě se líbí???“ chrčila v nehraném údivu.

„Né, seš blbá asi.“

„Kecáš,“ měřila si ji Lenka zkoumavě. „Jiroutová říkala, že seš divná,“ udeřila proti své nejlepší kamarádce, pořád ještě nejlepší, byť k sobě už nechodily navzájem spát, jako dřív, když byly malé holky a hrály si s panenkami a smály se stejně a viděly to samé.

„Nikola?“ zarazilo Danielu to jméno. „Co říkala?“

A *Pepův bratranec* byl rázem mimo.

„Nejdu tam,“ zabrzdil Adam najednou při cestě na trénink.

„Co?“ zastavil se i Jiřin. Měli domluveno, že půjdou spolu, v pohodě, žádná křeč, a teď zase... Nechápal to.

„Prostě nejdu, kašlu na to, se mi nechce,“ vysvětloval Adam překotně své rozhodnutí, kterému sám nerozuměl, ale nemohl si pomoci a obrátil se a šel pryč, zpátky, jinam, než na hřiště, na trénink, protože... Prostě se mu tam najednou nechtělo. Nebo chtělo, rád by tam byl, ale... Nemohl. Nešlo to, i když sám nevěděl, čeho se bojí, ale... Raději se jen tak coural ulicemi, brankářské rukavice mu trčely z kapes a on šel, kam ho nohy vedly, sem a tam, až k mostu, podívat se na ryby, na labuť nebo na loďky, prostě na vodu, to je jedno, když tu vidíš...

Nejlepší kamarádka je poklad – dokud je stejná, jako vy. Dokud vám rozumí a dokud si o vás nezačne myslet, že jste divná. Protože vám přestává rozumět.

Daniele se nedozvěděla, proč je divná, ale jen to, že Nikola prý lituje, jaká byla s tím hrnkem o narozeninách.

„A říkala, že za to nemůžeš,“ prozradila jí Lenka.

„Za co?“

„Že jste chudý.“

Co se na to dá říct?

„Nejsme!“

Co jiného? I když lhát se nemá...

„Jsem jí to taky říkala,“ znělo od Lenky dál. „Jenomže ona je teď nějaká divná.“

„Vid,“ přikývla ochotně Daniela. „Se teda strašně změnila,“ povzddechla si nad Nikolou.

„Jo,“ zasmála se Lenka. „Nejvíc tady,“ ukázala si na prsa a obě se rozesmály, jelikož Nikola byla v těch místech opravdu znatelně jiná než dřív.

„Tak jí dej něco jinýho! Na ní nemůžeš šetřit,“ zamlouvala honem Lenka svou poznámku. Spíš to jen tak plácla, ovšem Danielu to oslovilo. Ať Nikola vidí, jak se plete!

Vytáhla z úkrytu svoje peníze a zanedlouho už spolu vybíraly a hodnotily a prohlížely a zkoumaly všechny možné náhradní dárky, až se Daniela zarazila... U hrnku.

Ale ten byl!

Nejdražší, to především, ale skutečně výjimečný: jako mrakodrap s okny zalitými odleskem zapadajícího slunce a na stěnách rudě zářící nápis I♥NY.

„Ten je boží!“

„Hrnek? Ty nejseš normální!“ neshodly se.

„To je právě ono!“ trvala na svém Daniela, že tenhle je úplně jiný, ale hlavně ten nápis, jako *áj láv Nikola Yiroutová*, ale s ypsilon, protože s jé by byla anglicky džiroutová, to je přece skvělejší úlet,

hleděla na hrnek tak radostně, že ani nepostřehla, jak se Lenka tváří, jako by jí právě došlo, že tahle DANIELA je divná úplně ze všech nejvíc.

U pokladny ji pak opustila, že už musí, a Daniela, ač za hrnek musela vysázet podstatnou část svých uspořené peněz, přesto jej koupila.

Nebo právě proto. Aby ukázala, že nemusí šetřit.

Jenže sotva byl její, nadšení se vytratilo a hrnek jakoby se jí před očima svlékal z kouzelných šatů a bral na sebe hadry z tržnice.

Co když měla Lenka pravdu?

Co když se jí to zas nebude líbit? zavrtávaly se pochybnosti čím dál hlouběji.

Měla na sebe zlost. Zastavila se na mostě a znechuceně si hrnek prohlížela. Tolik peněz a Nikola se určitě jen ušklíbne, že jí nesu takovou blbost. Kráva. Vlastně ne! Já jsem kráva, že kupuju takový dárky! Já jsem přece tak blbá, opakovala si zas a znovu, a nejraději by hrnek mrštila dolů... kdyby nestál tolik peněz. Ale co s ním? Mám si ho nechat? Ale na co? Tak dát mámě? Vždyť je hnusnej, to ten můj byl mnohem lepší! kroutila nechápavě hlavou, opřená o zábradlí. Přišla si jako vyměněná, jako by před chvílí byl místo ní v obchodě kdosi jiný. Já jsem přece tak blbá! natáhla ruku, ale neudělala to, nepustila a mimoděk se ohlédla – a tu vidí, že na druhé straně, jen kousek od ní stojí na mostě Adam. A pobaveně ji sleduje.

PROČ NE?

Když vyvedete nějakou oslovinu, je to k vzteku. Když se to stane před nejlepší kamarádkou, dá se ten vztek ještě snést. Ovšem pokud vás přistihne cizí kluk, jak s nejtrapnějším dárkem na světě zoufale stojíte nad řekou, podlomí se vám nejspíš kolena i nálada. A začnete ho nenávidět...

...zatímco on vás klidně sleduje a usmívá se. Ne vám, ani se nesměje vašemu dárku, který tam odtud vlastně nemohl poznat. On se jednoduše díval na tu holku z áčka, na tu Danielu, co se hádá a pak omlouvá jako první. Jen tak, protože je na ni lepší pohled, než na kluky ze hřiště. Hezčí, to určitě. A příjemnější, i když se hádá, znovu se zasmál. Ale to už se k němu obrátila – a úplně se jí zastavil dech, když se střetla s jeho smíchem, s jeho posměchem, jak si ho vyložila, a hned se na něj zamračila snad ještě víc, než předtím na hrnek.

„Co to máš?“ přeběhl k ní.

„Co tě to zajímá?“ schovala hrnek za zády.

„Mě zajímá všechno,“ prohlížel si ji vesele.

„Jo?“ přimhouřila oči. „A nejseš náhodou Pepův bratranec?“

„Proč?“ nechápal.

„Tak nic,“ mávla rukou.

„Počkej, to mě zajímá,“ nedal se. „Kdo to je?“

„Nic,“ kroutila hlavou. „Jenom, jestli's mi náhodou nepsal na fejsu.“

„Já? A co?“

„Né, prosimtě nic,“ odháněla to téma. „Na to prostě zapomeň,“ odháněla i jeho.

„Tak mi to řekni,“ smál se.

„Co?!“ zlobila se ona. Na sebe, že mu to říkala, i na něj, že nedá pokoj.

„No co jsem ti napsal...“

„Nic,“ hodila zlostně hlavou. „Tak sorry, že jsem se ptala! Mě nenapadlo, že z toho budeš dělat vědu!“ utrhla se na něj.

„Jakou vědu?!“ divil se Adam.

„Sorry, promiň, jsem blbá, stačí?“

Adam si ji prohlížel. I s hrnkem, co už přestala schovávat.

„Co to je?“ ukázal na něj.

„Hrnek asi,“ strčila ho zpět za záda.

„Hezkej,“ znovu se usmál.

Daniela se na něj zaraženě podívala.

„Ty máš dost,“ ušklíbala se nejistě.

„Hrnků?“ opřel se o betonové zábradlí. „Takových ne,“ ukázal jí za záda, opět s tím úsměvem, který... pojednou nevypadal zle.

„Yiroutová anglicky,“ smál se, když mu všechno pověděla; prostě se vypovídala a on byl po ruce. Neměl se ptát. A neměl tak koukat. Hezky. „Tak ho dej mě,“ řekl najednou.

„Nedám!“ zarazila se. „Víš, jak byl drahej!“

„Kolik?“

„Ani se neptej,“ nechtělo se jí ani vzpomínat.

„Stovku?“

„Přidej,“ zakoulela očima nad svou hloupostí.

„Přidám,“ vytáhl peněženku.

„To ne!“ polekala se. „Já nechci peníze.“

„Dvě stovky?“ koukal dovnitř, jak je na tom.

„Přidej,“ zasmála se. Smutně.

„Fakt, jo?!“ zarazil se Adam. Podíval se na hrnek, co je na něm tak drahého, a potom znovu do peněženky.

„Jsem blbá,“ pokrčila rameny.

„Tak nebud,“ tahal z peněženky papírové bankovky, a pak mince. „Dám ti dvě stě sedmnáct. Víc nemám.“

„To je blbý,“ kroutila se v rozpacích; jako pouliční obchodnice se cítila velmi nesvá.

„Víc nemám,“ zopakoval.

„To je blbý ti ho prodat,“ zamračila se.

„Není,“ dal jí peníze a sáhl po hrnku.

„Tak... díky,“ prohlížela si je, nejistá, jestli to má přepočítat, nebo rovnou schovat. „Tobě se fakt líbí?“ zeptala se.

A on si teprve teď hrnek důkladněji prohlédl.

„Ani ne,“ zasmál se.

Daniela zapomněla na peníze a zírala na něj.

„Tak čau,“ mávl rukou a utíkal pryč, a ona za ním nechápavě hleděla, co to bylo, jako by nemohla uvěřit, co se jí přihodilo, a teprve po chvíli konečně pochopila, že ji chtěl ztrapnit, že má peníze a ona ne, a že mu krásně naletěla!

Já jsem tak blbá, sevřela je v dlani a nejraději by mu je vrazila zpátky.

Kdyby už nebyl pryč.

A kdyby je nepotřebovala.

NÁPAD

Když vás přepadne nápad, ale tak, že se vám v hlavě najednou rozsvítí a vy se nechytáte s

námitkami a všechno se zdá být čisté a jasné a zřejmé tak, že nemáte šanci prohlédnout, jaký je to nesmysl, jste jako smyslů zbavení, o rozumu nemluvě, úplně zalití jasek toho vnuknutí a důvěřiví k jeho síle a kráse, k jeho vtipu a kouzlu, prostě to jede jako po másle a pokud máte smůlu a není to od nápadu k jeho uskutečnění daleko, ani vás nenapadne se nejdřív nadechnout, oklepat a hezky střízlivě se nad tím zamyslet; ne, jdete do toho po hlavě a... pak to náhle rupne a ze skvělého plánu jsou jen beztvaré cáry.

Nejste takhle impulzivní? Adam je; a právě teď měl do cíle opravdu jen pár kroků a nestačil včas vystřízlivět. Ještě, když s hrnkem v ruce zazvonil u dveří a čekal, až se otevrou a fór zazáří v plné kráse, tak se tetelil radostí.

„Ahójj,“ vyjekla překvapeně Nikola. „Co tady děláš?“ protáhla výslovností si dávala čas na přemýšlení, co za jejich dveřmi pohledává tenhle kluk z béčka.

„Ty máš narozeniny,“ zubil se Adam.

„Měla,“ opravila ho, s výrazem ještě méně chápavým.

„Já vím,“ smál se na ni Adam rozverně, jako by čekal, kdy se i ona začne smát, kdy to pochopí, kdy jí to dojde... „Něco jsem ti přinesl,“ podal jí hrnek.

„Co to je?“ prohlížela si ho. Je oba. Jako by si byli podobní.

„Přečti si to,“ ukázal jí logo I♥NY a rozzářil se: „Víš, co to znamená?“

„Jasně,“ ucedila. „To ví každěj.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou, celý nadšený, že teď už to přijde. „Hele,“ vzal jí hrnek z ruky a ukazoval, „aj láv, to je jasný, ale N...“ podíval se na ni s výrazem objevitele: „Jak se jmenuješ? Nikola, jako to N přece, chápeš,“ pospíchal ke skvělému vyvrcholení. „A tvrdý Y, to je jako Jiroutovou, ale anglicky, s ypsilonem, protože jinak bys byla Džiroutová,“ smál se šťastně.

Nikola maličko couvla zpátky do dveří.

„Hezký,“ špitla zmateně. Dělá si legraci? Zbláznil se? Není to skrytá kamera? nechápala. „A co... já s tím?“ ptala se.

„To je pro tebe!“ smál se Adam.

„Pro mě?“ sbírala čas.

„Máš přece narozeniny, nebo mělas,“ znovu jí strčil hrnek do ruky.

„A...“ pořád nějak nemohla pobrat, proč by jí měl kdosi z béčka dávat k narozeninám hrnek s nápisem *Miluju Nikolu Jiroutovou*.

„Nelíbí?“ maličko znejistěl.

„Ale jo, je krásnej, ale...“ snažila se usmívat, jenže Adam ji předběhl.

„Ten nápis...“ šklebil se radostně nad svým darem.

„Ale kdo ti to dal?“ zeptala se. Protože.. někdo ho přece musel poslat.

Adamovi spadla brada, až to břinklo.

„Nikdo,“ řekl.

„Tak od koho to je?“

„Ode mě,“ pronesl bezbarvým hlasem.

„To jako fakt?“ smála se Nikola. „Ty mě miluješ?“ pohodila vlasy ke straně a dala si ruku v bok, náhle zářící téměř jako před chvílí Adam.

„Jasně,“ ušklíbl se. „Tebe přece miluje každěj,“ podíval se na ni. Kouzlo nápadu bylo pryč a on cítil, že... by se teď raději bavil s trenérem. Nečekal, že se mu vrhne kolem krku, ale... Tak si to rozhodně nepředstavoval.

„Jo?“ smála se Nikola. „A ty taky?“ vychutnávala si ho, zhoupla se plavným pohybem, vystrčila druhý bok, ruce složila na hrudi a svým krásným obličejíkem na něj hleděla... Shovívavě? Přezíravě? Jako na otravného mladšího brácha? Nebo na pejska, škemrajícího o kousek masa?

Jenže Adam nebyl pejsek.

Uměl se ztrapnit, ale dovedl na to rychle zapomenout, hodit svou trapnost za hlavu a jet dál.

„Víš, že z dálky vypadáš líp?“ řekl.

„Co?“ přimhouřila oči.

„No, že z blízka vypadáš dost blbě?“

„Tak se na mě nedívej,“ zošklivěla rázem.

„Z dálky je to fakt mnohem lepší,“ couval po schodech pryč a Nikola stála ve dveřích s hrnkem v ruce a cítila se hloupě.

„Počkej!“ zavolala. „A tak si to teda můžu nechat, jo?“ zvedla ten pozdní dárek.

„Klidně to vyhod' do řeky,“ mávl Adam rukou.

„Próč? Mně se to líbí. A chceš za to aspoň pusy?“ zažertovala, a cítila se opět hezky.

„Jo,“ odvětil Adam. „Sem,“ plácl se vážně nehezky po zadku.

No, dost dobrý, zlobil se na sebe venku. Na trénink nejdu, abych nebyl za vola, a tady ze sebe udělám totální lejno, vyčítal si cestou domů. Ale vona je kočka. I v těch teplákách! Prsa už má normálně krásně vidět i pod tričkem a já..?! Ze sebe udělám totálního idiota! Ale směje se hezky, vybavil si její tvář. Však počkej, až budu slavnej brankář! Ještě přílezeš! Nebo i dřív bys mohla... ustupoval, a tolik se mu ta představa zalíbila, že zůstal u ní a při tom, že se vrátí do branky, na tréninky, aby mohl chytat na turnaji, protože to ať se mi radši směje blběj trenér, než blbě Nikola, prostě nezám, měl náhle jasno a těšil se, až to řekne Jiřinovi, protože s ním se dá mluvit, někdy, ale rozhodně líp než s holkou, to teda jo, usmíval se spokojeně.

NEŽÁRLÍM

Hloupost už dnes není hloupost, ale mentální nedostatečnost. Zlodějina je nepřizpůsobivost, zkušenosti jsou předsudky a drby nejsou drby, ale informace. Ve světě propojeném informačními technologiemi jich má každý víc, než chce. A stává se problémem nezhroutit se ze všech těch radostných-bláznivých-depresivních-přitažlivých-odporných-primitivních-buřičských-láskyplných-lživých-a-ještě-mnoha-jiných textů. A obrázků. Neboť kdesi pod tím balastem, ze kterého skládáme svůj kouzelně zmatený obraz světa, jsou opravdové informace. Jenže prohrabat se k nim, prokousat se vším tím smetím a najít je a porozumět jim, to dá práci.

Ano, s informacemi se musí pracovat.

Například, jestliže se na síti objeví zpráva: *Miluje vás někdo? Já dostala hrnek I♥NY a znamená to: Miluju Nikolu Yiroutovou!!! není to sladký???* :-) :-) :-) , je třeba si s ní nejdřív pohrát, rozebrat ji s ostatními, abyste po takovém kolektivním zpracování zjistili, že Nikola Jiroutová je hvězda a chce ji každý, což není novinka, to patří k obecnému povědomí, ale navíc také, že Adam – neboť Nikola soukromě napsala každému, kdo se zeptal, že to byl Adam z béčka – chtěl tím hrnkem Nikolu nejen obdarovat a potěšit, protože ji miluje, ale také ztrapnit, protože ji miluje, a že se mu to nepovedlo, protože Nikola je nejkrásnější.

Tak vypadala kolektivně rozebraná a přijatá informace.

Kupodivu, Adama se nikdo nezeptal, jestli si uvědomuje, jak hluboko klesl. A protože Adam je spíš na hraní her a kdákání na síti jej moc nebere, dozvěděl se o tom, až druhý den a živě. Na rozdíl od Daniely, ke které se to doneslo ještě téhož večera. Od Lenky, nenápadně sondující, jestli to náhodou nebyl *ten hrnek, jak sme Nikole kupovaly spolu?* :-)

Jsem mu ho prodala, byla Danielina několikrát přepisovaná odpověď.. Dala? Prodala? nemohla se rozhodnout. Nakonec ale zvítězila pravdomluvnost; protože co kdyby se Adam už někde stačil

pochlubit, jak po těch penězích hladově sáhla?

proč? ptala se Lenka. von ho chtěl? od tebe

jo

jsem jí to říkala, že je divnej :-)

komu??

nikole...

A dlouhá pauza, nic, v Daniele to bouřilo, seděla nad klávesnicí, ale řádky zůstávaly prázdné. *vadí?* ozvala se Lenka.

Co říkala Nikola? zeptala se nakonec.

že byl totálně směšnej!!!! Adam :-)

o mně nic? Bála se, jestli někdo rozebíral, že mu ten hrnek prodala ona, a proč mu ho prodala a jak byla za ty peníze vděčná.

o tobě? a co jako?

já nevím :-) byla hned veselejší. Lenku ovšem zajímalo cosi jiného.

a tos mu dala jen tak? jste se jako náhodou potkali?

jo

on se ti líbí? :-) přišlo hned vzápětí, a po krátké odmlce ještě: *Adam? né ten tvůj hrnek :-)* :-) :-)

Vůbec! Proč jako?????

no že chtěl ten hrnek od tebe, to je divný, ne? odkryla své myšlenky Lenka.

A to už Daniele začínalo svítat.

Ty žárliš (??????) :-) :-) :-) napsala.

asi proč? bránila se Lenka.

tobě se líbí? zajímala se, najednou rozesmátá přemýšlela, co se jí na něm líbí. Nevypadá nějak strašně, ale... co s ním? Koukat, jak hraje fotbal? kroutila hlavou.

mně se nezdá špatnej

vždyť je divnej, napsala Daniela, ale pak *divnej* smazala a napsala *mladej*, i když by nejraději napsala, že svou nejlepší kamarádku nechápe. Ale to by bylo příliš.

je o rok starší... opravila ji Lenka. a tobě se fakt nelíbí?

já nevím :-) smála se Daniela smajlíkem i ve skutečnosti, neboť ji vůbec nenapadlo o tom přemýšlet. Jenže nejlepší kamarádka, to není jen tak někdo, komu se zasmějete a tím to končí. Nejlepší kamarádka je nejlepší proto, že ji potřebujete, jako ona potřebuje vás. A když vás potřebuje, nemůžete se jejímu trápení vysmát a pustit to z hlavy. Jakkoli by ona nikdy nepřiznala, že se trápí, vy to víte – a musíte. Prostě musíte něco udělat.

tak půjdem na fotbal? mrknout spolu někdy..... :-) nabídla, a Lenka nabídku obratem přijala:

ty bys šla???

Ze školy Daniela odcházela sama. Obvykle v tuhle dobu čekala na keramiku, která zanedlouho začíná. Jenže tam už nechodí, protože... Protože nechci! Protože už nejsem malá holka a stejně mě to už nebavilo, říkala si váhavě, nejistě, jestli to je pravda. Jenže pak zahlédla Adama, sedícího na zábradlí a keramika byla zapomenuta.

„Ti ten hrnek dlouho nezůstal,“ vyčetla mu ledabyle.

„Ty to už víš?“ byl překvapený, neboť k němu se zatím nedostala ani odezva včerejšího kolektivního rozhodování, jak myslel to, co udělal. On mohl zatím jen postřehnout úkorné pohledy dívek, které se účastnily. Ovšem nepostřehl je, samozřejmě. Kdo by koukal, jak kdo kouká? Leda blázen. Nebo holka...

„To ví každěj,“ prozradila mu, že *každěj* jsou oni, co spolu mluví po sítích.

„No a co?“ pokrčil rameny.
„Se ti líbí?“
Adam se zašklebil.
„Stejně nemáš šanci,“ snažila se být vlídná.
Adam se na ni překvapeně podíval.
„Tobě to vadí?“ vyšlo z něj.
„Ne.“
„Tak závidíš,“ dodal posměšně.
„Neměj obavy, to teda nehrozí,“ zasmála se.
„Tak co chceš?“ zeptal se Adam přímo.
„Nic,“ zavrtěla hlavou. „Ale možná bych věděla o někom, kdo...“ pohlédla na něj významně.
„Co?“ položil další přímou otázku.
„Kdo by možná měl zájem...“
Adam chvíli váhal.
„O mě?“ zeptal se jasně.
„Možná,“ naznačila.
„Nikola?!“ zajímal se. „Tě poslala..?“
„Samá voda.“
„Někdo jinej..?“ opáčil sklesle.
„Přihořívá,“ snažila se Daniela o rozvernou hravost.
„Tak smůla,“ zavrtěl Adam hlavou. „Nemám zájem, zvedám nájem,“ prohodil beze smyslu a bez zájmu, a seskočil ze zábradlí, neboť se právě objevil Jiřin. A ten ho zajímal mnohem víc, než jakýsi někdo, kdo ani není Nikola.

DOHODA

Nejlepší kamarád je ten, který nepotřebuje mluvit a ví. Prostě vám rozumí. A klidně vám může říct, že jste pako, dement, lama, ichtyl, tydýt, mentál nebo vokurek, můžete se do krve pohádat, ale za chvíli – a to je základní pravidlo, které platí odjakživa a kdekoli – za chvíli je všechno pryč a vy o ničem nevíte a v pohodě spolu mlčíte. Nebo mluvíte, když je zrovna o čem. Třeba o holkách. Nebo o něčem rozumném. Nejlepší kamarád vás nepotřebuje, ale je s vámi, protože ví, že nejste žádný pako, tydýt nebo vokurek, i když vám tak občas nadává. Zlost ale vyšumí a nejlepší kamarád zůstane, i když pro vás byl ještě před chvílí křížencem ichtyla, dementa a lamy.

Adam s Jiřinem sice nebyli takoví úplně nejlepší kamarádi, co si mohou klidně vyměnit boty, protože jim i nohy smrdí oběma stejně. Ne. Boty si nevyměňovali, ale rozuměli si a měli společné zájmy. Vlastně jeden společný zájem: fotbal. A z fotbalu jedno specifické místo na vyšlapané trávě mezi dvěma tyčemi po stranách a jedním břevnem nahoře. Líbilo se jim v brance. Tím si byli blízcí – a pro to se nejčastěji hádali.

Teď však, když spolu odcházeli na hřiště, měl Jiřin jinou starost.

„Co chtěla?“ ohlížel se po Daniele.

„Asi mě sbalit,“ smál Adam.

Jiřinovi to nepřišlo vtipné, ale nechal to být, jen se pořád ošíval a ohlížel, zatímco Adam cítil potřebu se ještě ujistit, že ho trenér fakt nevyhodí, že na něj kluci nejsou naštvaní a jestli bude na memoriálu opravdu chytat.

„Jo, jasně, neboj,“ uklidňoval ho Jiřin a znovu se ohlížel ke škole, kde už sice bylo prázdko, ale pro něj to místo u zábradlí mělo stále jakési přitažlivé kouzlo.

„Trenér říkal, že se mu po tobě stejská,“ vrátil se k Adamovi.

„Nekecáš?“ zarazil se on.

„Kecám,“ rozesmál se Jiřin nad svým vtípem.

„Blbe,“ ucedil Adam. „A ty už nechceš chytat?“ zvažněl.

„Ani ne.“

„Kecáš,“ prohlížel si ho nedůvěřivě.

„Nekecám,“ ujišťoval Jiřin. „Mně stačí jenom někdy, třeba když nebudeš moct,“ snažil se, a podivně se při tom kroutil a jakoby pořád ohlížel zpátky ke škole. Adam však jeho neklid nevnímal.

„A co teda chtěla? Ta Daniela,“ vrátil se Jiřin k tomu zajímavému.

Jenže Adam už byl duchem na hřišti.

„No holky dlabu,“ mávl rukou.

Zbývalo jim posledních pár desítek metrů, hřiště už měli na dohled a viděli pár kluků, co si trénovali panenky, jiní jen tak pobíhali a zkoušeli kličky a parády, další byli postavení důležitě stranou, a za chvíli už byli mezi nimi a zdravili se jako jindy, jako vždycky, úplně normálně, pouze Danin s Kubou si jako jediní Adama bojovně prohlíželi, i to však bylo normální, ti dva ho prostě neměli rádi, protože oni nesnášeli nikoho, ani sebe navzájem, a jejich zášť tedy sice byla hrozivá, nikoli však nebezpečná, jakkoli nenávistně na Adama zírali, asi jako na bouřkový mrak nad koupalištěm: Člověk by puknul vzteky, jenže co nadělá? Tak nějak vypadali.

Ostatně, Adam se cítil jako mrak nad koupalištěm, jako přízrak, jako bouře valící se do branky, do toho vyšlapaného plácku mezi tyčkami a břevnem, odkud svět vypadá úplně jinak, lépe a zajímavěji...

„Tak už ses uklidnil?“ ozvalo se za ním. Trenér!

„V pohodě,“ rozpažil Adam jakoby nic rukama.

„V pohodě, jo?!“ pokračoval trenér. „No nevim, když zdrháš ze hřiště,“ sjel ho jedovatým pohledem, a ještě chvíli jej mlčky drtil očima, zatímco Jiřin lapal po dechu a nejraději by se rozpadl na kousíčky a složil někde úplně jinde, dál od Adama.

„No, máš štěstí, že chytáš dobře,“ změnil trenér výraz a Jiřinovi se ulevilo, až mu málem povolily svěrače.

„Já vím,“ zaradoval se Adam beze studu z tak nafoukané odpovědi. Ani mu to nedošlo.

Trénink začal během okolo hřiště a on kmítal nohama ze všech sil, šťastný, že je opět tady, pak přišly nahrávky do běhu a střelba, a to už stál v brance Adam a snažil se, jako by šlo o mistrovský zápas, potom centry na hlavičku, útok dva na jednoho obránce a on chytal jako o život, jako by se na něj upíraly oči těch, co hledají nové talenty pro velká mužstva, jako by s každým okamžikem mohlo přijít ono malé kývnutí, které mu převrátí život a odvede jej tam, kde se stane skutečným brankářem, nebo jako by všem tady kolem chtěl dokázat, že už jím je.

„Dobrý, na amatéra dobrý,“ pochválil ho na konci Radek.

„Sám seš amatér,“ opáčil Adam.

„Aspoň se nenafukuju, jako holka.“

„Sklapni,“ utrousil.

„Sám sklapni!“ nedal se Radek, když tu se objevil Kuba

„Nějak děravej dneska,“ utrousil provokativně.

Adam dělal, že ho neslyší, a zadíval se Radkovi k nohám.

„Dobrý kopačky...“ pochválil.

„Najky,“ přizvedl je Radek pyšně. „Závidíš?“

„Takový princezny nesnáším, co se urážej jako děvky!“ syčel Kuba.

„Mám lepší,“ ukázal Adam ty svoje. Jako by tam Kuba nebyl.

„Šunty,“ zaprskal Radek.

„Závidíš?“ řekl Adam – a oba se rozesmáli. Jenže pro Kubu to bylo otočení klíčkem ve startéru; okamžitě vyletěl:

„Co bych záviděl?! Máš problém?!“ přiskočil těsně k Adamovi. „Vyřešíme raz dva! To nezkoušej na mě!“ vrčel jako pes, připravený trhat.

„Co je?“ couvl Adam. Radek se jen díval. „Se uklidni,“ ustupoval a otáčel se k odchodu, a Kuba jej, naštěstí, pronásledoval jen drtivým pohledem.

„Počkej,“ doběhl jej po chvíli Jiřin. „Co chtěl Kuba?“

„Asi mě sbalit,“ ušklíbl se Adam.

„To je debil!“ zakroutil Jiřin hlavou dřív, než slyšel odpověď; a když mu dozněla v hlavě, zasmál se: „Ty seš debil,“ řekl, a připojil důležitější otázku: „A ty ji znáš nějak dobře, tu Danielu?“

„Ne,“ odvětil Adam suchou pravdu, aby vzápětí výrazně ožil, jak mu došlo, co ta otázka vlastně znamená. „Ty ji miluješ!?“ vyzvídal. „Tak se ti líbí,“ zmírnil svůj odhad, vida Jiřinovo znechucení.

„Tobě ne?“ zeptal se Jiřin tak trochu nerad.

Adam zavrtěl hlavou. „Mně se zdá taková normální... moc normální,“ upřesnil.

„A co ti teda chtěla?“ Na Jiřinovi bylo znát, jak je tím posedlý.

„Zvala mě na rande. Ale s někým jiným!“ znovu ohleduplně upřesnil, aby si to Jiřin nevyložil špatně.

„Proč tebe?“ zvedl Jiřin zkoumavě obočí.

„Co já vím.“

„A ona by nešla?“ napadlo jej okamžitě. „Třeba na fotbal... se podívat?“

„Ty ji chceš sbalit?“ rozesmál se Adam.

„Náhodou! Víš, jak by čuměli, když na mě bude čekat..?!“

„Tak to zkus.“

„Ty se s ní znáš líp,“ hleděl na Adama prosebně. „Nechám tě už vždycky chytat...“

„Ty máš dost!“ kroutil Adam hlavou. „Tobě se fakt líbí?“

Jiřin však už měl plán.

„Pozveš ji. Normálně, aby se přišla podívat...“

„A co když nebude chtít?“ váhal Adam, protože... on také nechtěl; takové pozvání přece nemůže přijmout nikdo normální.

„Bude. Normálně řekneš, že ji tam někdo chce, aby přišla. NĚKDO, rozumíš, aby nevěděla, kdo to je. To přijde určitě,“ měl Jiřin jasno.

„Ty seš exemplář,“ zakoulel Adam očima.

„Jo. Ale to jí neříkej,“ přidal Jiřin svůj štekavý smích.

CHYTEJ NĚCO DO ŠKOLY

Všude blbě, doma nejhůř, říkává Radek. Adam to neviděl tak tragicky, ale že domov je pro malé děti, kterým ještě maminka utírá nos, zatímco starší už by měli dostat potvrzení od doktora, třeba od psychiatra, že jsou doma jen na návštěvě a nikdo si jich tam nemá všímat, zkoumat je a kontrolovat a jinak týrat, jako by byli malí, tak s tím bez výhrady souhlasil. On naštěstí býval často sám a doma jej většinou vítalo příjemné ticho. A nuda. I pozdě večer, když se vracel z tréninků, byl doma sám a

mamka přicházela ještě později. Kdy se domů vracíval táta, to mu z paměti dávno vyprchalo, neboť už roky bydleli každý jinde. A Olda, mámin přítel, chodil jen v noci. Adam vlastně nevěděl ani, co táta dělá a kde přesně bydlí. Nevěděl o něm skoro nic, než to, že jej nesnáší. Naposledy se viděli tak před rokem. Nebo už přede dvěma? Prostě dávno. A když táta občas zavolal, měl ty úplně nejpitomější otázky, jako by to chtěl ještě víc pokazit. Přitom Adam by s ním možná mluvil rád. Někdy. Ale normálně a ne: *Jak ve škole?* a *Co holky?* a *Co fotbal?* No co asi? Trapný! ošíval se nechutí. *A nechceš se k nám přijet podívat?* ptá se táta někdy. Ne, nechci! Protože co tam, když má teď dvě malé děti?! kabonil se dotčeně. Když odešel za tou jeho... mamka jí říká různě, tak za tou – píp – když odešel, to už je dávno, tak samozřejmě nejdřív jezdil a dělal, že má zájem, jenomže to někdy nešlo, byl třeba trénink, nebo nějaká nemoc, rýma třeba, nebo zrovna bylo něco v plánu s mamkou a on to nakonec vzdal. Ani na tréninky se už nechodil podívat! No a co?! odfukoval přezíravě. Aspoň mám klid, když má teď mamka dobrou práci, protože už nejsem malé dítě a zvládnou se ohlídat sám, takže chodí pozdě – a ten její Olda jen někdy a ještě mnohem později, takže pohoda. Dokud mamka nedorazí a nezačne se chovat, jako bych byl malé dítě. Vždycky. Příšerný! zlobil se.

Z chodby se ozval zvuk otevíraných dveří.

„Áďo, seš doma?“ doneslo se hned vzápětí k Adamovi.

„Ne!“ zahučel. Kde bych asi byl? nechal v sobě nevyřčené a pospíchal dát ještě aspoň jeden gól, než mamka dorazí k němu do pokoje a vyžene jej od počítače.

„Ty si nemůžeš ty boty uklidit pořádně?!“ ozvalo se z chodby. „A co je nového? Jak škola?“

„Dobrá. Byl jsem zase na tréninku.“

„Nějaký známky?“

„Ani ne.“

„Co to je: 'Ani ne'? A už to skončí!“ kázala rozhodně s příchodem do jeho pokoje. „Nemůžeš si tady uklidit? Aspoň trochu,“ zvedla tašku s tréninkovým dresem ze země a nahlédla do ní. „No fuj! Ty seš prase,“ tvářila se, jako by tím byla hrubě překvapená.

„Já vím,“ řekl on.

„Nebud' drzej,“ napomenula ho. „A co ve škole, dobrý?“ posadila se na jeho rozestlanou postel, jako by si chtěla povídat.

„To už ses ptala,“ odvětil s obličejem stále upoutaným ke hře.

„A tys neodpověděl.“

„Odpověděl. Dobry.“

„A co to je 'dobry'? Já to nevím,“ snažila se. Adam konečně přestal hrát.

„To se těžko vysvětluje,“ podíval se na mamku otráveně.

„Jasně,“ vstala. „Nemůžeš si aspoň ustlat?!“ zakroutila hlavou nad jeho postelí hlavou.

„Můžu, maminko,“ odpověděl ironicky, již opět zabraný do hry.

„Tak si ustel!“

„Až půjdu spát...“

„Jak v tom můžeš vydržet?“ rozhlížela se pokojem. „A skončí to! Máš se učit,“ vzdychla.

„Já se učím.“

„A copak?!“

„Postřeh mami, třeba,“ upřel na ni přezíravý pohled. „A taky angličtinu, se podívej...“ ukázal na obrazovku, kde stálo: *Boy, you're running the ball very nicely, move up the pros.*

„Hm,“ shlédla první dvě slova. „Máš dělat něco pořádného,“ obrátila se k odchodu s taškou jeho tréninkových svršků v ruce.

„Budu chytat na memoriálu!“ řekl Adam od monitoru.

„Na jakým memoriálu?“

„Na jakým?!“ zopakoval ironicky. „Na fotbalovým asi. A budu chytat v brance, kdybys nevěděla.“

„To je skvělý,“ usmála se, aby viděl, že má radost s ním. „Ale měl bys chytat spíš matyku. Nebo něco do školy,“ poradila mu, aby věděl, že jí na něm záleží. „A uklid' si tady!“ dodala, aby věděl, že i když má radost, nehodlá přehlížet, jaké je prase.

„Hned,“ odbyl ji Adam.

„Hned!“ řekla důrazně. „Za pět minut sem přijdu a... Víš co,“ odešla.

Adam věděl. „Nojo,“ zvedl se, rozhlédl pokojem a klátivě se odebral do koupelny.

Počítač je kámoš. Moc toho neumí, jen blikat a vydávat zvuky, to je pravda, ovšem to jeho blikání stojí za to, a zvuky umí, jaké sis ani představit neuměl. Stačí dvakrát kliknout a nabídne zábavu, u jaké se dá vydržet. Hodinu, dvě nebo pět, podle toho, kdy se přičítá mamka. Naštěstí jenom ona, ale v úplných rodinách bývají takoví predátoři dva. Jenže po těch hodinách máš zarudlé oči, prsty na rukách svírá křeč a ty jsi nakonec vděčný i za toho predátora.

„Mami!“ vyrazil Adam na svém kolečkovém křesle do obývacího pokoje. „Olda dneska nepřijde?“

„Ne. Myslím teda,“ podívala se na něj. „Ty seš línej chodit?!“

„Tobě to vadí?“

„Jo!“ vrátila pohled ke štosu papírů a desek a složek, co měla kolem sebe rozprostřené. „Proč se ptáš?“

„Jen tak,“ přijel až k ní. „A tobě nevadí, že sem chodí jenom na noc?“ předstíral, že si prohlíží její práci.

„Nechodí jenom na noc,“ mluvila s hlavou skloněnou. „Byl s náma přece na horách, a přece tenkrát o víkendu...“ nedopověděla a znovu se na syna podívala: „Nebud' zlej.“

„Mně to nevadí,“ řekl. „On není špatnej. Ale...“

„No tak...“ usmála se, že to je přece dobré.

„Ale tobě by mělo,“ dopověděl a natáhl nohu a pokoušel se prsty uchopit jeden z papírů, přečnickujících okraj stolu.

„Adámku,“ předstírala, že to nevidí; po takovém oslovení však její syn okamžitě přestal.

„Mně je to jedno,“ řekl rychle a vycouval zpět do svého pokoje, k počítači, ze kterého člověku nikdy není smutno. Možná ze sebe, ale z něj ne.

„Tomu ještě nemůžeš rozumět,“ slyšel její hlas, ale tvářil se, že ho neslyší, a byl rád, že nemusí poslouchat, jak mamka nemá čas ani chuť hledat někoho lepšího a je ráda, když Olda přijde a že jim to klape...

ON BY CHTĚL

Paní učitelka Dvořáčková je hodná. A nebo jinak: když je zlá, trápí se poté výčitkami, ráda by to napravila a přemýšlí, jak by to udělala, kdyby věděla, jak to má udělat. Jenže to není vůbec jednoduché! Jak chcete malé holce vysvětlit, že jste se zachovali jako... příšerně? To nejde. To nepochopí, honilo se jí hlavou, když spatřila Danielu stát před školní nástěnkou.

Teď! Běž! Řekni jí to! už se nadechovala, aby Daniele mohla oznámit, že to místo v keramice je pro ni stále volné, jenže stála na místě a s tichým výdechem sledovala, jak se k Daniele zezadu přitočil Adam a bezostyšně do ní strčil.

„Nemáš ještě nějaký hrnek?“ slyšela ho říkat a zlobila se. Na něj, že je tak sebejistý. A na sebe také, že je tak nejistý.

„Nebud' vtipnej,“ ušklíbala se Daniela.

„Nebud' drzá,“ opáčil, a než mu stačila vrátit další jadrnou repliku, zeptal se, jestli nepůjde na memoriál.

„Jako na fotbal?!“ nechápala, jak to myslí.

„Přijď, někdo tě tam rád uvidí,“ zamrkal na ni.

„Kdo?“ zbystřila.

„To ti nesmím říct.“

Oči jí zvědavě svítily, ale včas si vzpomněla na jeho nedávnou odpověď.

„Nemám zájem!“ obrátila se k němu demonstrativně zády, na což Adam... No, nebudeme to protahovat, vyměnili si několik stručných slov a výmluvných pohledů, jimiž se nakonec dohodli, že Daniela možná přijde.

„Tak já mu to řeknu,“ řekl Adam.

„Možná! Říkám,“ zdůraznila. „A komu?“ zkusila to zjistit ještě jednou.

„Uvidíš,“ zvedl Adam ruku na rozloučenou a vzdálil se.

„Co uvidíš?“ zajímalo Lenku, která přiběhla jen chvíli poté.

„Někdo chce, abych se šla podívat na fotbal, na nějaký ten jejich memoriál,“ vyjevila Daniela své nové tajemství, které v tu chvíli přestalo být tajemstvím, leč o to bylo napínavější, a ráda Lence pověděla vše, co ji zajímalo: že to není Adam a že víc neví, ale prý ho zná. Od vidění.

„A ty tam půjdeš?“

„Nevím. On by prej hrozně chtěl, říkal Adam.“

Lenčiny oči se závistivě rozevřely.

„Fakt?!“ vyšlo z ní. „A proč ti neřekne sám?“

„Možná se stydí.“

„Radši nebud' blbá.“

„Že jo,“ tvářily se obě chmurně. A bude tam taky Adam? chtěla se zeptat Lenka. Já jsem řekla, že půjdu, váhala s přiznáním Daniela. Když právě přestala váhat paní učitelka Dvořáčková.

„Copak to tady máte, děvčata?“ pospíchala k nim.

„Nic,“ zavrtěly holky svorně hlavami.

„To jsem ráda,“ spustila vesele, že Daniela v keramice chybí a že už se na ni nezlobí, ale než stačila promluvit dál, hleděla odcházejícím dívkám do zad.

„Počkejte,“ špitla. „Já jsem taky holka, jako vy...“ Jenže ony neslyšely, a nejspíš ani nechtěly slyšet.

„Ale víš, co?!“ zastavila se Daniela v dostatečné vzdálenosti. „Já se tam podívám!“

„Fakt?“ Lence se zablesklo v očích. „A můžu s tebou?“

„Právě musíš!“

JENOM SE PODÍVAT

Každá matka, ale snad i někteří vnímavější otcové okamžitě poznají, že za touhou jejich mladinké dcerky jít na fotbal není chuť vidět fotbal. To už je takový šestý rodičovský smysl, co tyhle nesmysly prokoukne a nutí rodiče zkoumat a vyptávat se. Jenže tyhle skoro už dospělé – to ve svých očích – mladinké – to z pohledu rodičů – dcerky umí odpovídat natolik prázdně a mlhavě, že si rodičové musí nakonec sami dosadit to, co NEchtěli slyšet. A trápí se pak a dcerkám znepríjemňují život. Dcerkám, které jim právě proto lhaly a snažily se je držet v nevědomosti, aby je ušetřily od trápení.

Existuje však nemnoho čestných výjimek, mezi nimi i Daniela, které se rodičům svěřují, neboť stále věří v jejich bezmeznou dobrotivost. Vlastně polo-dobrotivost, v jejím případě, neboť jí z rodičů zbyla jen jedna půlka, když tu druhou ta první už před několika lety v jakémsi bouřlivém vzplanutí smyslů zavrhl, neboť se rozhodla založit novou, lepší a šťastnější rodinu s jiným chlapíkem, lepším a šťastnějším než byl ten první, co sice byl skutečným rodičem, ale mimo to měl příliš jiných nesnesitelných vlastností. Ten druhý ovšem, jak se zanedlouho ukázalo, měl kromě viditelných kladů i neviditelnou slabost pro hledání, takže se jejich nová rodina rozpadla dřív, než se stala rodinou, on zmizel s další, zřejmě lepší a krásnější partnerkou a Daniela s mámou zbyly doma jen samy dvě, krásné, ale nepříliš šťastné. Matka dál úporně hledá své štěstí, co na ni kdesi čeká a k němu stále ne a ne a nenachází ten správný klíč a občas kvůli tomu propadá krutým výčitkám vůči všemu kolem, což Danielu trápí, i když se s jejich situací dávno smířila a jen občas ji popadne zlost na svého otce, který... to všechno způsobil. A nechal se vyhnat. A ráda by mámě pomohla. Aspoň tím, že ji má pořád ráda.

„Na fotbal???“ vyhrkla matka překvapeně, když se večer od Daniely dozvěděla, že jde zítra na jakýsi turnaj. „A co tam?!“ pochybovala. Právem, jelikož odpověď byla: „Podívat se,“ a tedy nepřijatelná. „Sama?“ hleděla na dcerku podezíravě. A dostala další neuspokojivou odpověď, že prý s Lenkou a s Nikolou. „Nikolu zajímá fotbal?“ udeřila, přesvědčená, že se nedozvídá pravdu. Tu skutečnou, opravdovou a uvěřitelnou, namísto průhledných holčičích lží, jaké dávají smysl jen nemyslicím chlapům.

„Co je na tom?“ tvářila se Daniela mrzutě. Zkušené matce však stačilo několika dobře mířených otázek, aby vyzvěděla to podstatné: že ji někdo pozval!

„Kdo?“ udeřila. A dostala absolutně nemožnou odpověď:

„Nevím.“

„Co?“ znehybněla. „Kam?“ zalapala po dechu. „Jak to?“ vyslovila prudce. „Ty nevíš?!?“ našla až napotřetí správná slova.

„Ne,“ přišlo na nemožnou odpověď potvrzující razítko.

„Ale Daňulko,“ zjihla. „To nemyslíš vážně...“

„Co?“ byla nechápavá pro změnu dcerka.

„Ona neví!“ zašeptala s vykulenýma očima. „Ty musíš vědět všechno dřív než on! To nejde, abys nevěděla! Co si o tobě bude myslet?!“

„Asi něco hezkýho, když mě tam chce, ne?“ kroutila se Daniela, a kroutila si i vlasy a strkala si jejich konečky do úst.

„A ty ho máš ráda?“ zakousla se do ní matka zkoumavým pohledem.

„Já vůbec nevím, kdo to je, mami!“ připomněla jí Daniela, když vtom se matčin obličej proměnil.

„A řekneš mi, jak vypadá?“ zamrkala na dceru spiklenecky.

„Klidně,“ přestala si Daniela cpát vlasy do úst a šimrala se jimi na nose.

„Ale dávej si pozor!“ zvedla máma výstražně obočí a posadila se na stůl, aby svůj proslov náležitě upevnila, a dala si nohu přes nohu, aby... protože jí to tak víc sluší, a stáhla si prsten a prohlížela si jej a mluvila: „Dělej trošku drahoty, víš! To holka musí, to je...“ zarazila se a prsten sevřela v dlani. „Ale ty to neumíš, vid’...“

„Mami,“ musela ji Daniela znovu napomenout.

„No co?!“ nedala se matka. „Ty seš na to blbá.“

„Mami,“ brzdila ji Daniela opět, tentokrát prosebně.

„Nejseš, promiň,“ sklouzla máma ze stolu a přivinula dceru k sobě. „Ty seš moje malá Daňulka.“

„Mami!“ musela se Daniela vzepřít.

„Ale jo,“ pustila ji z objetí. „Jenom nebuď blbá!“ pokračovala vážně. „Zvládneš to? Já jsem taky byla. Tak ty nebuď. Prosím.“

„Bez obav,“ zakoulela dcerka očima.

„To se právě bojím,“ na chvíli se odmlčela a vrátila se na stůl. „A kolik je mu roků?“

„Mami!“ zaznělo to už málem přísně. „Já ho neznám!“

„No co?!“ oklepala se matka zlostně. „To je důležitý!“ prohlížela si svou dcerku skrz ten ozdobný kroužek, co patřil na její prst: „Tak si ale dávej pozor,“ přikývla souhlasně, „abys nedopadla jako...“ odmlčela se. „Můžeš s nima jenom kamarádit,“ usmála se. „Na to ostatní máš dost času celej život, ale kamarádit s klukama už potom nikdy nebudeš...“

„Proč by ne?“ ztuhla Daniela.

„Nehraj si s těma vlasama!“ napomenula ji máma. „A hlavně jim nevěř!“

„Jasně, mami,“ začala se opět šimrat, ale tak nějak víc, až se rozkuckala.

„No vidíš! Chlapi lžou. A kluci taky...“

„Jo,“ slzely jí oči.

„A... dávej si pozor.“

„Jasněěě,“ protírala si otráveně obličej.

„No co? Však víš, jak to myslím!“

„Nevím. Na to mám ještě dost času.“

„To není legrace!“

„Ale mami,“ kroutila nad jejími obavami Daniela hlavou. „Vždyť já se tam jenom podívám. A přijdu domů úplně nepolíbená, slibuju,“ zatvářila se, jako by znovu cítila šimrání v nose.

„No to doufám,“ zbystrila máma. „Promiň,“ dodala mírněji a začala si prsten navlékat na malíček, a znovu si ho stahovala a znovu navlékala. „Já mám o tebe jenom strach, víš,“ pokoušela se o vlídný úsměv.

„Jasně,“ přikývla Daniela. „Ale zbytečně, mami. Nejsem blbá, neboj,“ zasmála se.

„To jsem si myslela taky.“

„Však nejseš...“

„Nejsem,“ povzdechla si máma. „Ale vždycky jsem blbě naletěla. A co z toho mám? Jak jsem dopadla?! Podívej se na mě!“ mávla rukou, až jí prsten vyletěl. „Kde jsem mohla bejt! Kdybych nebyla blbá!“ seskočila na zem, hledat svůj šperk.

„Já tě mám ráda, mami,“ připomněla jí dcerka.

„Lezu ti na nervy, co?“ pohlédla na ni smutně, ač jí to vůbec neslušelo.

„Ne,“ zavrtěla Daniela rozhodně hlavou.

„Tak se nezlob,“ sklonila se k zemi.

„Neboj, mami,“ špitla Daniela, hledíce na matku, jíž by nejraději s hledáním pomohla, jenže... nějak cítila, že bude lepší, když to neudělá. „To je dobrý...“ dodala sotva slyšitelně a odešla do svého pokoje.

MEMORIÁL

Na malých městech se velké akce zpravidla nepořádají. Většinou. Ovšem každé pravidlo má své výjimky a memoriál, kterého se Adam tolik chtěl zúčastnit, aby mu – možná – změnil život, byl jednou z nich. I jeho vznik byl neobvyklý. Z pohledu dvanáctiletých kluků (a holek) se to stalo v prehistorických dobách, očima jejich rodičů však jen docela nedávno přejížděl jeden mladý fotbalista na kole cestou na trénink silnici ve stejnou chvíli, kdy tou málo používanou komunikací jelo auto. On chodíval pozdě, ale toho dne nepřišel vůbec, a pak už se neukázal na žádném dalším tréninku. Srážka nebyla nijak prudká, on však spadl na obrubník tak nešťastně, že už nikdy ze země nevstal.

Osudové tragédie lépe zapomenout, netrápit se a jít dál, protože... zpátky to nejde. Jen zřídka se od neštěstí rozvine cosi dobrého, co neslouží jen za náplast proti bolesti, ale má to připomenout, že svět se točí podle vlastních pravidel a jakkoli jsou občas krutá, svět se točí dál a přináší radost i smích, byť už jen těm, kteří jsou. Kosteleckému memoriálu se to podařilo a rozdával radosti dokonce čím dál víc, neboť si během několika let vydobyl takové postavení, že se dal srovnávat i s letními hudebními festivaly. Ne velikostí, ale nadšením a hravostí účastníků většinu z nich hravě překonával.

Kluci měli štěstí, nebo možná smůlu, že vyběhli na hřiště jako první. Adam zamířil do branky, narovnal si rukavice – a hvizd rozhodčího zahájil první zápas celého turnaje!

Protihráči v červených dresech s bílým lemováním rozehráli, míč ovšem neudrželi dlouho, neboť se Danin jako blesk vrhl mezi ně a než se stačili rozkoukat, byl míč na kopačkách hráčů v dresech žluté barvy se svislým černým pruhem na bocích a vzdaloval se od Adama na soupeřovu polovinu.

Adam spokojeně povyskočil. Začátek skvělý, diváků víc než jindy, i když bouřící davy to nejsou, ale hlavně trenéři z ligových mužstev aby tam někde byli, sledoval periferním zrakem okolí a současně i dění na vzdálenější půlce hřiště, hlavu plnou představ, jak za ním po zápase přicházejí a chválí ho, že tak skvělý výkon už dlouho neviděli a mají zájem mít takového gólmana ve svém kádru...

„Roztáhni to! Lajnu hrajem! Sleduj, kam dáváš ten balón!“ hulákal pan Durna, bez něhož se na zdejších hřišti neodehrál snad jediný zápas.

Adam si znovu poskočil, aby se udržel v pohybu, a díval se za míčem a po nohách v červených i žlutých trenýrkách, po červených pozorněji a po žlutých raději, ale hrálo se v dálce a on mohl být klidný, dařilo se a kluci kmitali a viděli se, nažhavení do hry a pro výhru létali po hřišti jako skvěle vycvičení sršáni, sotva se soupeři podařilo maličko uvolnit, už jim Marek sebral míč a rychle vybral nahrávkou nabíhajícího Pepína, který vypálil přímo ze vzduchu, sice vedle, nad branku, ale krásná střela.

„Kvalitní, měla voči ta nahrávka,“ volal pan Durna, mezi diváky to šumělo a Adam se přesunul doprostřed branky, aby se tam opět pohroužil do představ a plánů, jestli by máma vůbec zvládla odstěhovat se kvůli němu třeba do Prahy, jestli by nechtěla spíš zůstat s Oldou, nebo aby ho nechtěla vzít s sebou, polekal se, zatímco výkop skončil u Kuby, od něj šel míč na Karlose, jenže se mu do cesty postavil červený obránce a Adam přecházel brankovištěm sem a tam, podle toho, kam letěl míč, na který si on zatím ještě ani nesáhl.

„Stáhni se! Obrana taky! Jedem!“ bouřil pan Durna, když se červeným podařilo vysunout, ale kluci měli všechno pod kontrolou a Jiřin za chvíli přenesl hru na levý útok, kde se hnal Kuba s míčem tvrdě vpřed, ovšem tak tvrdě a prudce a nešikovně, že se před šestnáctkou srazil s protihráčem, až to zadunělo, oba sletěli na zem a svíjeli se a rozhodčí chvíli váhal, jestli nemá přerušit hru, ale pak se Kuba postavil a červený se také ztěžka zvedal, oba se kulhavě vrátili do hry, která ale celou dobu šla bez přestávky dál, neboť červení nezaváhali a vzápětí se už na Adama valil jejich nejvyšší útočník, který snad musel patřit do starších žáků, před sebou volno a kdyby hned vystřelil, mohl si z velké branky vybrat několik míst, která Adam neměl pod kontrolou, ale on běžel a Adam se proti němu vyřítit a skočil po míči, aby jej tomu hromotlukovi sebral z nohou, jenže on se nechtěl vzdát a ještě se pokusil míč kopnutím poslat do sítě za Adamovými zády...

Netrefil, ale kopl.

Adama.

Do ramene.

Příšerně.

Tak tvrdě a bolestivě, že rozhodčí musel hru přerušit.

„Tak jak?“ přiběhl k němu, stále klečícím na zemi.

„Dobrý,“ uhýbal Adam pohledem, jenže rozhodčí dobře viděl, že mu pravá ruka bezvládně visí k zemi a jeho tváře jsou mokré od slz. Zavolal trenéra a společně jej poslali pryč, když nezvládl ani

pohnout rukou. Pryč z branky, ze hřiště a z celého turnaje odcházel Adam se svěřenou hlavou a přál si nebýt, vypařit se a zmizet všem z očí...

„Počkej,“ doběhl ho Jiřin, že jde za něj do branky a potřebuje brankářský dres, který Adam s bolestí svlékl, s bolestí v rameni, ale s ještě mnohem větším utrpením kdesi uvnitř, v celém těle.

„No a co, že dostal červenou?!“ vztekal se později, sedíce na kraji střídačky, kde stála i mamka s Oldou.

Bylo to k vzteku – a ti dva to dělali ještě horším! Rameno měl stažené obvazem a bolelo jako čert, na hřišti se všichni předváděli a Jiřin v brance – a to bylo úplně nejhorší – chytil fakt dobře! První zápas vyhráli dva jedna a ve druhém byli výrazně aktivnější než soupeř. Jenže mohl mít Adam radost, když tam, v jejich brance stál někdo jiný?

„Já jsem chtěl chytat!“ naříkal.

„Bolí to?“ snažila se ho mamka utěšit.

„Ne! Asi!“ odsekl až příliš nevrle.

„Nech ho bejt,“ mírnil ji Olda už poněkolkáté.

„Nechceš jít s náma na zmrzku?“ zkoušela to jinak.

„Nech ho,“ zopakoval Olda.

„Nech mě,“ zavrtěl Adam hlavou, ale ona se k němu sklonila blíž:

„Olda se na tebe přijel podívat,“ zašeptala, aby si to uvědomil.

„Já vim,“ zamračil se Adam ještě víc.

„Ale ten kluk je dobrej,“ ukazoval Olda na Jiřina. „Neskáče nikomu pod nohy,“ zachechtal se krátce, ale hned se ohlédl, jestli s ním sdílají jeho smysl pro humor. „Co, borče?“ zamrkal na Adama, aby bylo jasno, že ho má rád.

Nebylo. Adamovi ne, ten zíral, jako by si Olda právě vytáhl z nosu holuba. Ne toho kouzelnického, co umí létat, ale toho nosního, co se umí jen lepit.

„Oldo,“ vtělila mamka svůj pocit do slov. „Kontroluj se.“

„Pořád se kontroluju,“ zavrčel Olda a odstoupil stranou.

„Fakt nechceš jít s náma?“ zeptala se mamka ještě, ale sotva jen zavrtěl hlavou, přešla k Oldovi. Adam raději pozoroval hřiště; ne hru, to bylo příliš bolestné, ale hřiště; jen tak.

„Tak zvládneš to tady?“ vrátila se po chvíli.

„Však tady klidně zůstaň,“ vzdaloval se Olda ještě víc.

„Jó, jasně, v pohodě,“ mávl Adam rukou, ale přece jen sledoval, jak mamka jde za ním.

„Jsem ti říkal jasně, že mě fotbal nezajímá!“ dolehl k němu Oldův hlas, a nato viděl mamku stát na místě, jak se dívá za odcházejícím Oldou, aby se potom ještě ohlédla, na což Adam bleskurychle uhnul očima a vzápětí ještě zahlédl, jak pospíchá za ním.

Raději začal opět vnímat hru. Sice nerad, ale necítil aspoň za mamku takovou trapnost. Možná, kdyby tady byl táta, rozhlédl se kratičce, jen náznakem, aby vzápětí tu myšlenku setřásl, že by to bylo ještě horší, ale když se pak míč z Karlosovy nohy přehnal na protější stranu k Pepínovi, který bravurně oklamal soupeře a kmital jako o závod k jeho brance, ovládlo jej napětí a na chvíli zapomněl, kde je. Pepíno ovšem kličkoval a točil se a motal mezi protihráči, až o míč přišel, a kdyby se následující rychlý útok protivníka nepodařilo se štěstím zastavit hned za polovinou, kde jejich devítce sklouzl míč z vlastní nohy na tu Jakobovu, který hned přihrál Markovi a ten zase hodil míč na Radka, byl by se Adam snad raději díval na toho Oldu. Takhle, když se Radek po straně hrnul kupředu a hledal, komu nahrát, bylo to opět napínavé, až dokud nevystřelil, protože to bylo spíš jen o bezmocném odevzdání míče... Adam na chvíli sklonil hlavu, jako by jej znovu chytila bolest v rameni, a když opět zaostřil na hřiště, běželi tři útočníci protivníka na jeho, vlastně Jiřinovu branku, a proti nim stál jeden obránce, ostatní se teprve vraceli, a následovala prudká střela

– a bezvadný Jiřin stál tak dobře, že mu míč vletěl takřka do náruče, a ještě lepší bylo, že jej poslal hned nejbližší stojícímu Markovi a vracející se útočníci obratem přecházeli do útoku a pan Durna volal: „Sázej to tam, nečekej!“ a Adam se chytil za rameno a tvář se mu zkřivila bolestí a vztekem, že tam není on, a v očích se mu zaleskly kapičky vody...

...a gól.

Jen mlhavě zaregistroval, že na Jiřina letěla taková nějaká střela z dálky, ale před ním se míč odrazil od země a Jiřin, zřejmě opojený radostí z předchozího zákroku, po něm šel jen ledabyle, tak, že mu vyklouzl a odrazil se a bylo to.

Dokulil se jen těsně za čáru, ovšem gól to byl jasný.

„Nějak vám spadly kšandy, vokurci,“ zlobil se pan Durna a Adam s rukou na rameni fandil, protože dívat se Jiřinovo selhání bylo ještě mnohem horší, než dívat se, jak chytá dobře... Smůla se však lepila dál a zničeho nic na Jiřina útočili dva červení vokurci, jak by řekl pan Durna, a on musel v mžiku rozhodnout, co udělá, jenže neudělal nic a zůstal nerozhodně stát uprostřed branky, jen se bezmocně díval, jak ho střela míjí a jak se za ním klepe síť.

Těch pár minut udělalo celý zápas. Zbytek hrací doby se na obou stranách jen marně pobíhalo sem tam. Teď! říkal si Adam pokaždé, sotva se kluci dostali k míči. Teď! Teď! Teď! tlačil je očima do gólových situací. Jenže síť protějščí branky zůstala klidná až do závěrečného hvizdu, který ukončil jejich vystoupení na memoriálu.

Prohra, konec, šatny a zlost, jelikož dál postupují jen vítězové. Zkroušeně se trousili kolem ještě víc zničeného Adama k šatnám, jen Karlos se smál, ovšem Karlos se směje vždycky a všemu, protože má zřejmě ucpanou hlavu nebo nějakou nemoc, která ho nutí se smát, ať už je to k smíchu nebo k pláči, on si prostě do hlavy nic nepustí a jen se směje.

„Co to bylo?“ ptal se Adam vyčítavě, když k němu dobíhal Jiřin.

„Jsem díra, já vím,“ byl okamžitě hotov s rozbořem zápasu a jeho oči jasně naznačovaly, že nemyslí na fotbal. „Jdeš tam se mnou?“ mrkal do levého rohu hřiště, kde se o zábradlí opíraly tři postavy, tři holky, Nikola s Danielou a Lenkou.

„Nejdu,“ utrousil Adam.

„Ale počkej na mě!“ nařídil mu Jiřin pospíchaje k šatnám, jako by měl strach, že Adam půjde sám.

FOTBAL, TO JE (DIVNÁ) HRA

Každý to vidí jinak. Někomu i pohled do komína zavání dobrodružstvím, když závrať udělá své a když vidí ty černé rozpraskané stěny pokryté vrstvou sazí. Co kdyby tam někde dole, přikrytý hromadou popela, byl poklad? Vidí sice jen tmu, ale tajemně krásnou. Pro někoho. Nebo jiný cítí opojnou závrať v lese plném brouků, zvěře a stromů. A rozeznává-li mezi obyčejnými brouky různé neobyčejné střevlíky, pestrokrovečníky, lýkožrouty nebo krasce, a místo jakýchsi motýlů vidí úchvatné bekyně, bourovce, píďalky a nebo třeba martináče, a místo nějakých zvířat vidí konkrétní brhlíky, lejsky, krutihlavy, lasice, mišice, mloky, ještěrky a tak dále, a když navíc zná jejich povahy a potřeby, radosti i strasti, promění se mu každý lesík ve vzrušující místo.

Pro holky, co se na memoriál přišly podívat, byl fotbal vzrušující asi jako pohled do špinavého komína a krásný asi jako brouk, ale přesto byly uchvácené a vydržely se dívat skoro dvě hodiny. I když Nikoli na fotbal samotný.

„Viděla's to? On ho snad kopnul, ne?“ zíraly na opačnou stranu hřiště, když Adama složil protihráč kopancem do ramene.

„Koho?“ - „Adama!“ - „A proč leží?“ - „On ho kopnul,“ - „Proč?!“ - „Kterej?“ - „To se ale nesmí,

ne?“ - „To muselo bolet!“ - „Ani se mu neomluvil.“ - „Měli mu dát do držky!“ - „Chudák.“ - „On jde pryč!“ - „Asi je zraněnej.“ - „A to bude prázdná branka?“ - „Hele, bude tam ten, Jirka, už se převlíkaj.“ - „Teda!“ - „Striptýz!“ smály se. A Nikolu napadlo, že chce také do branky,“ a začala hned volat: „Počkej, dej mi to... to triko,“ nenašla vhodnější pojmenování brankářského oděvu.

„To je dres,“ napověděla jí Lenka.

„Tak dres,“ mávla rukou Nikola a rovnou se upravila do brankářské pozice a hned také naznačila, jak bude skákat po míči: „Chytám! Jsem dobrá?“

„Ty seš střelená,“ smála se Lenka poněkud křečovitě; Nikolu tam totiž neviděla ráda; nelíbilo se jí, že jde kvůli Adamovi, prohlédnout si ho zblízka. Jenže nemohla nic dělat, než se na ni křečovitě smát. A Nikole to bylo jedno.

„To zvládnou! Jsem Katniss!“ nasadila bojový postoj.

„Tě taky kopnou,“ připomněla jí Daniela, co se stalo Adamovi.

„Nojo,“ okamžitě se narovнала. „Tak nic!“ zamávala rukou, jako by posílala pryč ty, co jí poslušně běželi dát brankářský dres.

Na hřišti se pro ně odehrával jen zmatek, podivný, nezajímavý chaos, kterému se smály. Mimo zmatku tam ovšem viděly běhat pestré broučky, krásné i ošklivé, jejichž radosti ani slabosti sice neznaly, o to se jim však zdáli být zajímavější. Alespoň ti motýlovitě krásní.

Ale pořád kohosi postrádaly. Toho, kvůli němuž s Danielou přišly, aby v tom nezůstala samotná.

„Hraje, myslíš?“ - „Jak je asi starej?“ - „Nemá křivý nohy?“ - „Jak vypadá?“ vyzvíдалy od sebe navzájem, jelikož Daniela odpovídala zásadně: „Nevím,“ a tvářily se čím dal zklamaněji, že si jich nikdo nevšímá.

„To je stejně divná hra, ten fotbal,“ ušklíbla se Daniela.

„Mě by to možná bavilo,“ opáčila Lenka. „Kdyby tam nebyl ten míč.“

„A bojovalo by se mečem!“ zablýsklo se Nikole v očích. „Se zlatým mečem. Takhle,“ prohnula se ladně v zádech a ruku, ve které měl být zlatý meč, zdvihla do výšky. „Do bojé!“ zvolala pronikavě. „A bylo by to,“ narovнала si tou rukou vlasy a přistoupila k zábradlí, kde se právě jen kus od nich zastavil míč, aby k němu přiběhl hráč ve žlutém, vhodil aut a opět zmizel na hřišti.

„Tamten je hezkej,“ ukázala na kohosi Daniela. „Ten si měl přijít.“

„Ale všimli jste si, jak smrděj,“ pronesla tiše Lenka. „To je docela hnusný. Fuj,“ zamávala si dlaní před nosem.

„Tak jak to vypadá?“ ozvalo se náhle za nimi.

Danielina matka se přišla také podívat. Na fotbal, samozřejmě. Na fotbal samozřejmě ne.

„Ahoj mami. Co tady děláš?“ nesnažila se Daniela skrýt rozpaky.

„Tak kde ho máte?“ vyzvíдалa máma spiklenecky, jako by otázku přeslechla.

Holky se na sebe podívaly.

Ona to ví?! zvonila v jejich očích nevyřčená otázka.

„Ne,“ ušklíbla se Daniela. „Ale mami, teda nemusíš mě kontrolovat.“

„Já tě kontrolovu? No promiň,“ smála se máma. „Já jsem jenom zvědavá. Třeba se mi taky bude líbit.“

„Hustý,“ vyšlo z Nikoly a Lenka vytřeštila oči na Danielu, jako by se ptala: To jako myslíš vážně, jo?

Daniela se však jen dotčeně mračila a její matce brzy došlo, že nezapadla, že se jí nepodařilo smazat roky, co mezi nimi stály, jakkoli se o to svým oděvem i chováním snažila.

„Tak jo, tak já teda nebudu prudit,“ couvala. „Ale až se na vás přilepí, tak mi ho ukážeš! To musíš! Že musíš?!“ dožadovala se podpory od dceřiných kamarádek.

„No jasně,“ smála se Nikola.

„Určitě,“ zasyčelo Daniele mezi rty.

„Na shledanou,“ přidala se Lenka. A všechny tři čekaly, až bude pryč.

Daniele bylo hanbou do pláče. Holky se ale smály jen chvíli, protože... byly zvědavé. Pořád a moc. Jenže marně. A když pak obešly dvakrát hřiště a kde se dalo, tam se zdržely, i na lavičkách poseděly a něco k pití si šly samy koupit, a dokonce předstíraly, že odcházejí, ale nikdo je nepřišel zastavit, nakonec je to přestalo bavit.

„Ať si trhne kopytem, debil,“ zlobila se Lenka.

„Tak se běž zeptat toho Adama,“ zopakovala Nikola, co řešily už několikrát, a Daniela jí odpověděla stejně, jako už několikrát, ať si tam jde sama.

„Nejdu,“ zavrtěla hlavou i Nikola.

„Já bych šla,“ ozvala se Lenka. „Ale to by bylo trapný,“ váhala nejistě.

„On je taky trapnej,“ zasmála se Nikola a Lenka po ní šlehla ostrým pohledem.

„Tak mizíme?“ pokrčila rameny Daniela.

„Máš poslední minutu,“ prohlásila Nikola celému okolí. Pokud neslyšel, jeho chyba!

„Tamten vypadá jako vopice. Není to von?“ rozesmála se Lenka.

„Ne!“ ukryla Daniela tvář do dlaní.

„Já bych snad umřela smíchy.“ - „Já bych utekla!“ - „Bych mu řekla, že je pro mě moc krásnej,“ předháněly se v nápadech pro řešení takové situace a hned jim bylo příjemněji. Když vtom rozhodčí pronikavým hvizdem píšťalky skončil utkání.

„Co je?“ - „Zase faul nějakej?“ - „Nebo střídání.“ - „Nebo zakázaný uvolnění,“ vedly chvíli zasvěcenou debatu. „Konec!“ došlo jim, když se hráči začali stahovat ze hřiště.

A zůstaly a dívaly se na ně dál.

TO JE ON

Jedno staré přísloví říká, že nejzlomyslnějším dárkem je splnit někomu jeho velké přání, neboť není horšího zklamání, než mít kolem sebe trosky ztracených snů. Jirka o setkání s Danielou nesnil, ale těšil se, že ji uvidí. Už na hřišti, sotva se holky objevily, klukům vykládal, že přišly za ním. „Nedaj mi pokoj,“ smál se. Jenže čím víc se ta chvíle blížila, tím se mu to zdálo být složitější.

„Jdem?“ dorazil převlečený k lavičce, kde pořád seděl Adam. A stál. Chtěl jít – to nohy se vzpíraly. Ale musel jim poručit, sledovaný očima spoluhráčů, zvědavých, jak to je doopravdy. Jen Kuba, šesták, co se rád pere, koukal bojovně.

„Kvůli vám jsme prohráli!“ křikl.

„Jdem,“ zvedl se Adam, jako by mu Kuba pomohl rozhodnout se.

„Seš tupan!“ znovu se ozval Kuba.

Adam s Jiřinem se však nechtěli prát a vyrazili. Jiřin nějak pomaleji.

„A co jim řeknem?“ zeptal se Adama.

„Srabe!“ volal Kuba, jako by se vážně chtěl prát. I když on vypadá skoro pořád, jako by neměl rozum.

„Tak jí řekni, že se ti líbí,“ napovídal Adam.

„To řekni sám,“ zašklebil se Jiřin. „Jestli bude mít kec, tak ji sejmu,“ řekl, jako by se chystal k boji, a ještě víc zpomalil, takže šel téměř za Adamem.

„Buzny!“ houkl Kuba ještě a odvrátil se, jako by to nemohl vidět. Ale pak se stejně díval, jako ostatní.

„Mně se líbí Nikola,“ zahleděl se Adam do rohu hřiště, kde holky stály. A to už na ně Daniela volala:

„Tak kde je?“

„Proč nepřišel?“ přidala se hned i Nikola. A všechny tři si prohlížely Jirku, jestli jim snad on přišel říct něco nového.

„Ty ho znáš?“ - „Jak vypadá?“ - „Je hezkej?“ - „Jak se jmenuje?“ ptaly se jedna přes druhou.

A Jiřin? Koukal jako... jako pako. Jako nudle z nosu. Jaký slepý okoun. Jako louže na silnici, projetá autem. Jako blázen.

„Kdo?“ nechápal.

Tím o něj ale holky ztratily zájem, když neví, a pustily se do Adama, kde je a proč nepřišel a jak si to představuje...

„Asi ty,“ špitl Adam Jiřinovi, kterému zvolna začínalo docházet, že se mluví o něm – ale o něj že vůbec nejde.

„Nebolí tě to rameno?“ podívala se na Adama Lenka.

„Nebolí,“ sáhl si na obvaz, ale jen lehce, protože to... bolelo.

„To muselo hrozně bolet,“ přistoupila k němu blíž, jako by si také chtěla sáhnout, Adam však uhnul.

„A co ty tady děláš?“ obrátil se k Nikole, protože když s ní mluvil, mohl se na ni dívat, a to mu bylo příjemné.

„Hrnek né,“ rozesmála se, když ho nejdřív sjela prezíravým pohledem.

Ale to už si Daniela začínala Jirku prohlížet víc a podrobněji, neboť se jí pomalu začínalo rozsvěcet. A přišlo jí to legrační až k smíchu.

„Čemu se tlemíš?“ utrhla se na ni Lenka, dotčená, že Adam nestál o její soucit.

„To je asi von,“ špitla Daniela a snažila se při tom nedívat nikam a na nikoho.

„Co?“ Lenka s jistotou odhadla, že jde o Jiřina – a začala se také smát.

„Tos byl ty?“ přeměřila si ho Nikola nevěřičně. „To byl von?“ sjela Adama ještě přísněji.

„Ani náhodou,“ šklebil se Jiřin.

„Trapas!“ Lenka se celá jakoby zavlnila smíchem.

„Největší ever,“ koulela očima Nikola.

„Co furt máte?“ marně si Jiřin snažil všechno popřít.

„On tě sem pozval,“ vyhrkla Nikola posměšně.

„Tos byl fakt ty?“ ptala se ho Daniela opatrně, aby na něj nebyla nespravedlivě hnusná, a aby na něj už vůbec nebyla hnusná pro takové vyznání.

„Jste přišly na fotbal, ne?“ řekl on.

„Na co jinýho?“ pronesla významně Lenka.

„Trapas,“ kroutila hlavou Nikola.

„Ale hráli jste dobře,“ zamrkala Lenka na Adama.

„A vyhráli jste aspoň!“ zeptala se Nikola posměšně.

Jiřinovi se zablýsklo v očích.

„Ty seš blbá,“ zakroutil vážně hlavou. Ani to nemyslel zle. Spíš jen pojmenoval člověka, který se takhle dívá na fotbal.

„Sám seš blbej!“ ušklíbla se Nikola.

„Trapas,“ zvedala oči Lenka.

Jiřin se rozhodl odejít.

A v tu chvíli se ozvali kluci, sledující zpozzdálí, jak to dopadne. A jejich řehot se Jiřinovi zakousl do uší.

„Počkej,“ řekl Adam.

„Ať si jde,“ šklebila se Nikola jízlivě. „Se mu asi nelíbíme, chlapečkovi...“

„Jo,“ zašklebil se Jiřin. „Protože jste hnusný jak prdel!“

„Ty máš co říkat,“ mávla rukou Nikola. „Ten je trapnej, co?“ obrátila se k holkám.

„Nechte toho,“ snažila se Daniela.

„Jste jak prdlý...“ přidala se Lenka.

„Proč jak?“ opáčil Adam posměšně.

„Trapas,“ kroutila se Lenka a nenápadně sledovala, jak se Adam tváří.

Jenže on se už netvářil, on vyrazil za Jiřinem.

„Ty jsou nechutný,“ dívala se za nimi Nikola.

„Fakt trapas,“ zopakovala Lenka a sjela Nikolu jedovatým pohledem.

„Blbej fotbal,“ rozhlédla se Daniela po hřišti, z něhož se už pomalu vytráceli mladí fotbalisté, a spolu s nimi se sbírala k odchodu i její matka, která celý výjev sledovala z ústraní a nyní se tvářila spokojeně, že je všechno v nejlepším pořádku.

VADILO, NEVADÍ

Fotbal? Zklamání.

Holky? Ještě horší.

Nálada? Pod psa.

S takovou bilancí dne mizeli oba kamarádi ze hřiště, od posměchu holek i kluků. Mrzutí, protože fotbal a protože holky a protože celý svět byl na ho... Na houby, řekli by, nebýt tak našťvaní. Našťvaní to ovšem řekli jinak, jako se občas mluví, ale nepíše. Sprosté slovo vyletí z úst – a je pryč. Jako pocit, který je z vás vyhnal. Pověří kolem fotbalových hřišť je plné takových slov. Ale číst je po sobě, lidé by nechápali: Takhle já mluvím?! Ano. Vidět doslovný záznam své řeči, mluvili by nejspíš jinak. Méně a čistěji, bez těch slov, co bývají pouhou záplatou přes kypící zlost, nebo za chybějící myšlenku. Záplatou, která se v psaném textu musí překrýt ještě jinak, aby nedráždila.

Svět byl prostě na ho... na houby a chtělo to změnu. Pořádnu! Zabouchnout za dnešním dnem vrata, protože fotbal dopadl strašně a holky..? Holky jsou holky, to ví každé, že jsou k ničemu, šklebili se oba jen tak beze slov, protože jasné věci netřeba říkat nahlas.

Fotbal? Nuda.

Kluci? Trapas.

Nálada? Pro kočku.

S takovou bilancí dne se holky nemohly smířit. Prostě ne, nebudou našťvané kvůli klukům, protože kluci jsou k smíchu! A hned si jedna přes druhou vykládaly své zkušenosti a své pocity, že prostě kdo to vymyslel, takový vomaka, co furt těma očima někde šmejděj, a rukama taky, aby si šáhli, ale kdyby to někdo dělal jim, tak..?! No jim by se to asi líbilo, protože oni jsou jako zvířata, a hlavně jak malí si pořád hrajou, nic je nezajímá pořádného, jenom nějaký ty jejich nesmysly a boje, kdo je lepší nebo co. Ani netancujou! A perou se jak koně! A myslej si o sobě, že jsou nejlepší, a pak se vztekaj, když je třeba učitelka uzemní. Jenomže jim je to pak stejně jedno. Jim je všechno jedno, oni jsou prostě praštěný, smály se holky už po pár krocích, protože co kdyby náhodou šli kolem nějakí starší kluci, co už mají rozum a tancují a vůbec, jsou mnohem lepší, než ty jelita od nich!

Kluci se rozhodli jít tam, odkud se dostanou do jiných světů, kde to skvěle žije a umírá a lita a

střílí a vůbec funguje!

„Ale já mám doma ségru,“ hlásil Jiřin omluvně.

„A já mám, asi,“ opáčil Adam, protože na hřišti už ji neviděl. Ovšem Jiřinova sestra je *totál vopruz*, prý asi jako bradavice, říká Jiřin, nebo plíseň na nohách, otravná a nedá se jí zbavit. Takže se bez dlouhého váhání šlo k Adamovi.

Doma ale prázdně, mamka nikde. Zatím se ještě neměl dozvědět, jak dopadla. To až teprve později. Teď tam byli sami. Sami! Takže mohli dělat, co je napadne, a napadlo je nedělat nic a jen se dívat. Na obrázky, od kterých by je mamka vyhnala, protože tomu nerozumí a nechápe, že to je krásné a je to potřeba, dozvědět se o holkách co nejvíc, když nejsou protivné ani nafoukané, nepišť a neječí a nedělají pitomé ksichty, jako ty venku, a... nic neskrývají. A tváří se krásně, jako by vás milovaly.

„Budeš čumět!“ hlásil Adam. „Jedna je tam fakt nádherná.“

„Mami!“ Danielin hlas vklouzl otevřenými dveřmi do bytu, prověřit situaci. Nic, ticho, i tam bylo prázdně a nemusely se vláčet k Nikole, a už vůbec ne k Lence, kde by od jejích rodičů dostaly práci nebo školení, případně obojí, protože oni jsou nemožní a Lenku pořád jen vychovávají a zdokonalují, až má občas chuť skončit na ulici, bez úkolů, bez dokonalosti a bez přišerného domova. „Kdybych byla chytrá! Ale já jsem blbá a voni to nechápou,“ stěžovala si občas plačtivě.

Ale teď byla tady a měla dobrou náladu, když se všechny tři hrnuly dovnitř, do obývacího pokoje, k jejich jedinému počítači, seznámit se s tím pošukem, co Danielu otravuje a se kterým bude sranda, jak jim slíbila.

„A co je to za úchyla?“ vyzvídala Nikola.

„Se ho zeptej,“ smály se ty dvě.

„A ty se nebojíš?“

„Bojím,“ přiznala Daniela. „Že mi ho přeberete,“ vyprskla, a to už se smály všechny tři, natěšené, jak toho exota vyškolí a co mu předvedou, a jak si hezky v bezpečí vyzkoušejí, jak se mluví otevřeně a bez zábran, jak to funguje a kdy to nefunguje, a jak se to dělá, aby řeč byla zábavná... a přitažlivá... a vzrušující... a honem otevíraly okno do jiných světů, pořádné okno a žádný titěrný displej telefonu, na kterém se nedá ani pořádně psát, ani číst, ani koukat, vpíjely se napjatě do měnících se obrazů na monitoru, hřiště zapomenuto a nálada skvělá, konečně sranda, konečně se něco bude dít...

Co je na holkách zajímavé, to se hledá nejlíp na fotkách, věděli kluci už dávno. Protože ty živé si hrají na hvězdy a přitom...

„Ale některý jo, některý jsou hvězdy. Třeba Nikola,“ zamyslel se Adam a přestal listovat nahými kráskami. „Sice taky slepice největší, to nepochybně, ale taky fakt krásná. Krásná slepice,“ obrátil se na Jiřina, pyšný, jak to vyjádřil.

„Krásná slepice je kohout,“ zasmál se Jiřin.

„Nikola není kohout!“ bránil se Adam. Nebo spíš Nikolu.

„Ta Daniela je hezčí,“ dodal Jiřin.

„Daniela?“ zamyslel se, pohled upřený k obrazovce. „Vždyť ani nemá prsa.“

„Má.“

„Malý.“

„Nó...“ váhavě nesouhlasil Jiřin. „Ale kdyby měla velký, tak to je taky hnusný.“

„To jo,“ začal Adam znovu projíždět obrázky.

„Nejlepší jsou tak akorát.“

„To je jasný!“

„Jenomže takový akorát nemá žádná.“

„Leda tahle,“ proklikal se Adam konečně ke své virtuální oblíbenkyni.

„Nějak tlustá, ne?“ nahlédl Jiřin přísným zrakem.

„Spíš vychrtlá,“ nesouhlasil Adam. „Ale krásně se směje,“ řekl téměř zamilovaně. „Hele, jak kouká,“ zíral jí upřeně do očí.

„To jo,“ přitakal Jiřin. „A prsa má dobrý.“

„To jo,“ souhlasil Adam.

„Ale umělý! To musí bejt strašně hnusný,“ oklepal se Jiřin odporem.

„Proč?“

„No když na ně šáhneš.“

„Já bych si klidně šáhnul,“ usmál se Adam. Na ni, na ten obrázek, jakoby čekal, že odpoví.

„Já taky. Ale na normální.“

„Třeba je nemá umělý...“

„Ta Daniela je stejně blbá,“ rozpomněl se náhle Jiřin, jak dopadlo jejich setkání.

„Všechny jsou blbý,“ mávl Adam rukou.

„Přesně!“ vzal Adamovi myš. „Na ni kašlu. Stejně nemá prsa!“ projížděl spěšně kráskami.

Holky mu napsaly zprávu. Potom ji smazaly a napsaly jinou. I tu smazaly a napsaly jednoduché: *Ahoj*, jenže ani s tím nebyly spokojené, ani s dalším: *Ahoj, jak se máš?* ani potom: *Ahoj, jak se vede?* a dál: *Ahoj, co děláš?* a poté: *Co děláš?* a nato: *Hele, a proč tě zajímalo, jestli brečím?* a pak: *Seš tam?* Prostě s ničím nebyly spokojené, všechno mazaly.

„To musí bejt precizní!“ snažila se Lenka.

Ty seš úchyl? odeslaly nakonec. A čekaly na odpověď.

„Já bych nechtěla bejt klukem,“ oklepala se Lenka znechuceně. „Akorát někdy,“ pokračovala vzápětí, „protože... oni se třeba poperou a hned jsou zase kamarádi. Když jim přestane týct krev.“

A než přišla odpověď, povídaly si holky o tom, jak to je nespravedlivé, že kluci když chtějí, tak jim jde všechno samo a nápady mají fantastické a je s nimi zábava a... někdy že by prostě každá holka chtěla být jako oni, jako kluci, jen lepší, samozřejmě, protože oni většinou chtějí jen kopat do míče, nebo do sebe navzájem, nebo jezdit na motorce nebo v autě, aby se zabili, ale hlavně být nejlepší, což nejsou, samozřejmě, jen si to myslí, leda možná, snad jedině ten Petr z osmičky, co dělá matematické olympiády, ten je fakt boží...

„Já, když ho vidím, když se na něj podívám, ale klidně na fotce, chápeš, jenom ten obličej když vidím, tak já bych mu chtěla strašně dát pusy,“ zpovídala se Nikola. „Jenom ho vidím, chápeš, a mě to úplně táhne, jako ho pohladit třeba, nebo já nevím, proč, já jsem asi divná,“ upírala zamžené oči do prázdna.

„Ten se líbí každému,“ povzdechla si Daniela.

„Nojo, ale ne takhle šíleně,“ trvala Nikola na svém. „Ten musí úplně nádherně líbat,“ mhouřila snivě víčka.

„By ti strkal jazyk do pusy,“ zatvářila se Lenka znechuceně.

„To né,“ bránila se Nikola.

„Von jo,“ šklebila se Lenka.

„Fůj,“ oťřela si Nikola tu představu ze rtů. „Ty seš blbá!“ rozesmály se vzápětí všechny tři.

Plno oblých křivek na dokonalé pleti, vlasy nejrůznějších barev, voňavé i napohled, košilky a šperky a zářivé úsměvy, to jednoho unaví. A omrzí. Protože kluci nevydrží dlouho snít a představovat si sebe samotné někde jinde.

„Tahle se mi líbí!“ zarazil Jiřin klikání na víle stojící u betonové zdi.

Adam si prohlédl její obličej, ale teprve, když sjel po vlasech dolů, až úplně dolů, tak mu došlo,

co je na ní skvělé.

„Jasně!“ rozzářil se. Měla totiž u levé nohy míč. Skutečný, nádherný kopací míč s klubovým znakem.

„Co to je?“ přitiskli se oba těsně k obrazovce.

„Barcelona!“ vykřikl Jiřin.

„Takovej bych chtěl taky.“

„To bude drahý.“

„Třeba ne! Reklama, chápeš?!“

„Tak se mrknem,“ opustili nahotiny a dali se do hledání míče.

Kdyby si holky chtěly jen povídat o klucích, mohly zůstat venku. Jenže čekaly na zprávu od Danielina úchylného ctitele, na něhož byly zvědavé i přes tu eventuální možnost, že na druhém konci je nějaký starý tlustý plešoun. Možná jim to přišlo ještě zábavnější, než kdyby tam byl kdosi podobný Petrovi z osmičky. Nebo on sám. Protože by nebyl s nimi – a to by vadilo!

A konečně dostaly na svůj dotaz, jestli je úchyl, odpověď:

Jo, jsem :-) mám rád holky – a to je úchylný... :-)

kolik ti je? psala hned Nikola.

„Počkej, na to už jsem se ho ptala,“ brzdila ji Daniela.

„A kolik?“ - „Že už je plnoletej.“ - „A on ví, kolik ti je?“ - „Jsem mu řekla, že jsem starší, než vypadám,“ domlouvaly se a Lenka zatím napsala a poslala:

já sem za tři krásný holky :-)

Ani nestačily probrat, jestli to napsala dobře nebo špatně, a přišla odpověď:

To bych rád viděl LOL

máš smůlu, darling... ;-) pokračovala rovnou Lenka.

Mám. Já vím :-)

Nato se ke klávesnici vsunula Daniela, aby mohla napsat:

Nebreč...

si nějakou najdeš připsala Lenka.

i když seš hnusnej :-) poslala hned nato.

Jasně. Najdu. A hezkou. Ty nejseš hezká, vid'? :-) přišla odpověď.

„Napiš mu, že je hermafrodit,“ smála se Nikola.

„Co to je?“ zajímala se Lenka, ale krátce nato přišlo:

Jinak by ses za sebe nestyděla LOL

„To je zmetek!“ zlobila se Lenka a napsala:

Já se za sebe teda nestydím!!!!

Stydíš, přišlo.

už jsme slyšeli... pokračovala.

Ale mně to nevadí, že seš ošklivá, já mám ošklivky rád ;-)

„Mu pošlem snad fotku, ne, ať vidí,“ mračila se Nikola.

„Jo! Vyfotíme si prdele!“ chechtala se Lenka.

„Tři nahatý zadky,“ rozechvěl smích i Danielu. „Bude čumět jak Demele při těláku!“

„Taky úchyl,“ souhlasila Lenka.

Ale tebe nemám rád LOL přišlo pokračování.

„Tak mu pošlem Zuzanu, jako fotku,“ vyprskla Lenka.

„To je blbý,“ kroutila hlavou Nikola, stojící za nimi.

„To je dobrý!“ opravila ji Lenka.
WTF Nebud' drzej! odešla její odpověď.
A koho máš rád? poslala ještě Daniela.
Svýho psa ;:-)

„On má psa, jó?“ divila se Lenka.
„Třeba kecá,“ krčila rameny Daniela.
„Tak to Zuzanu nebude chtít, když má psa,“ smála se Lenka.
A tvoje oči, přišlo pokračování.
„Ukaž,“ podívala se Lenka Daniele do očí. „To nechápu!“
Oči nemáš ošklivý, já vím ;:-) dorazilo vzápětí.

a co máš krásnýho ty? napsala honem Lenka a tleskla potom rukama, jak byla se sebou spokojená, a spolu s Danielou zvědavě sledovaly, jak ten kdosi odpoví, zatímco Nikola se za nimi už chvíli rozhlížela pokojem, aby se najednou ozvala, že půjde domů.

Adam s Jirkou hledali jen krátce, než z pavučiny nejrůznějších informací vymotali objev, že fotbalových míčů s logem FC Barcelona je spousta za pár stovek, a pak jsou jiné, přímo od klubu, a ty stojí přes tři tisíce a nejsou ani moc hezké. Jenže kluci potřebují akci a berou, co je tady a teď, a ne, co je tam, kdesi.

„Dáme fotbal?“ napadlo Adama.
„Co máš jinýho?“ zeptal se Jiřin.

„Dáme fotbal,“ řekl Adam ještě jednou, teď už bez otazníku na konci, a Jiřin se nevzpíral. Dali fotbal a hráli jako draci, byť jen rukama, na vlastní kůži cítili vzrušení ze hry a přestože měli kolem sebe jen dětský pokoj, připadali si jako na stadionu, i bouřlivý jásot diváků se ozýval z reproduktorů, když dali gól, jeli naplno a ze všech sil, ani na rameno si Adam dlouho nevzpomněl, alespoň ne nahlas, tedy dokud nezačal opakovaně prohrávat.

„To je to rameno!“ rozložil rukama a schválně zasyčel bolestí.

„Kecáš,“ věděl hned Jiřin.

„Ty seš idiot!“

„Neumíš to,“ smál se Jiřin.

„Na počítači,“ ušklíbl se opovržlivě. „Na hřišti nemáš šanci!“

„Neumíš prohrát,“ posmíval se Jiřin.

„Ty zas neumíš chytat!“

„Sedum tři!“ zopakoval mu Jiřin poslední výsledek jejich hry a postavil se, že jde domů, a vyměnili si během loučení ještě několik jedovatě bodavých poznámek, než se rozešli.

Naštvaní, uražení, ale spokojení.

I holky se už rozdělily. Žádné: „Nechod' ještě,“ ani: „To je škoda,“ a tak dál nepomohlo, dveře se zavřely a Nikola, co kamarádí se všema a s nikým, co vypadá nafoukaná a chová se tak, ale někdy je skvělá – a jindy příšerná a na zabití, tak tahle Nikola byla pryč a v tu chvíli se tón jejich hlasů změnil.

„Je divná.“ - „Vid'. Nějak.“ - „Se strašně změnila poslední dobou,“ rozpovídaly se holky a nechaly být monitor, na kterém se objevovaly nové zprávy: *Nemáš chut' do někoho, třeba do mě praštit? :-)* Potom: *neurazila ses? ;:-)* A třetí: *Přeju krásně nudnou noc a těším se, že nikdy nepoznám tvou ošklivost.*

„Prej ji to nebaví!“

„Kecá!“

„Ona má zrovna co mluvit!“ rozhořčila se Lenka, že přitom Nikola sama chodí s klukama někam

pařit nebo co, odmlčela se, než pokračovala, povzbuzena Danieliným zvědavým výrazem, že se tam Nikola snad měla i svlékat. Říkala to jako bez zájmu, napjaté očekávání reakce však na ní bylo dobře znát. A Daniela nezklamala.

„Jako do naha!“ vyjelo z ní.

„To nevím. Ale asi jo.“

„A jak to víš?“

„Od ségry. Že to slyšela od kluků.“

„Jako fakt, jo?“ třestila oči Daniela. „To já bych teda ani náhodou.“

„Já mít její prsa, tak klidně,“ zasmála se Lenka. „Kecám,“ dodala hned nato a začetla se honem do zpráv.

Nápodobně, odpověděla na jeho poznámku o ošklivosti. A znovu se odtáhla.

„Mně se to nezdá,“ přemítala Daniela. „Ona je prdlá, ale...“

„Třeba to není pravda,“ pokrčila rameny Lenka a vrátila se k monitoru. „Já jsem to neviděla,“ řekla, a už t'ukala do klávesnice: *Seš tam?* a *vzápětí: Úchyle..???* Marně. Neodpovídal.

„Nějak nám usnul,“ odstrčila klávesnici.

„Nebo uschnul,“ zasmála se Daniela.

„Nebo zvadnul, chudák,“ šklebila se Lenka rozverně. „A nebo má rande s Nikolou. Ona by toho možná byla schopná,“ zamračila se.

„Blbost!“

„Ale já možná jo,“ zasnila se Lenka náhle. „Já bych už taky chtěla mít kluka.“

„Já spíš bráchu,“ usmála se Daniela.

„Bráchu??? Na co? Aby se taky zamiloval do Nikoly?! Co na ní viděj?!“ ušklíbala se jedovatě. „Já chci taky, aby se do mě všichni zamilovali!“

„To já taky,“ přiznala se Daniela.

„Tak se svlíknem jako vona!“

„To určitě!“ vyprskla Daniela.

„No a co? Co je na tom?“ postavila se Lenka důležitě a pohledem sklouzla po své postavě, aby si potom koketně povyhrnula tričko. „Líbím?“ začala se vlnit a tričko sunula výš a výš, a ještě výš, až skoro... „A stačilo!“ hodila je zpátky dolů těsně před tím, než by se bylo objevilo její probouzející se poprsí. „Ještě si počkáte,“ posadila se vesele.

„Ale ty seš taky jiná,“ musela jí Daniela povědět.

„Jo? A jak jako?“

„No seš taková... jiná. Jako divná, někdy.“

„Určo!“ zavrtěla Lenka hlavou. „Ty seš divná. Když chceš bráchu!“ znovu zavrtěla hlavou, zakoulela očima a začala se smát.

„To jsem říkala jen tak,“ bránila se Daniela. „A ty myslíš, že Nikola...“ vrátily se jí myšlenky zpátky a ona je pronášela, jak se jí proháněly myslí: „s nima to..? Jako tamto... dělala?“

„To těžko asi,“ zamyslela se Lenka.

„Já bych teda ještě nechtěla ani náhodou.“

„Já jo,“ špitla Lenka, na Danielin vyděšený pohled ale upřesnila, že ne teď.

„Jo, tak to jo,“ uklidnila se Daniela. „To já taky. To je jasný. Někdy. To jo...“

„S Jiřinem!“

„To uber, to ani nikdy,“ rozesmála se Daniela.

„Tak s kým?“

„S tím úchylem!“ vrhla se k počítači.

„Už je pryč.“

„Tak mám smůlu. Zůstane ze mě stará panna. Ach já nešťastná...“
„To máš blbý.“
„Půjdu do kláštera,“ pokrčila rameny.
„To máš blbý.“
„Ale do chlapskýho!“
„Ty seš koza!“
„Jo! A budu tam dělat zahradníka!“
„Jasně. Budeš koza zahradníkem.“
„V mužským klášteře!“ chechtaly se obě.
„Stejně, tam to musí smrdět.“
„Na zahradě ne.“
„Tak jo, tak já bych tam chodila za tebou.“
„A na noc bysme se musely zamykat!“
„Proč?“
„No aby...“ nedopověděla a obrátila: „Tak ne.“
„To bysme byly blbý!“
„A my nejsme blbý!“ smály se tomu neskutečnému světu společných fantazií, než se pak rozešly také, usměvavé – ale vnitřně nespokojené.

TRÁPENÍ

Když zůstanete doma sami, řeknete si: Konečně. Konečně je klid a můžete si dělat, co chcete a jak chcete. Sami. Klidně třeba nic. A nebo sežrat pytel chipsů. Vyvalit si nohy na stůl a dloubat se v nose, když je to potřeba. Z her už se Adamovi dělaly mžitky před očima, tak co? Hudba! Taková, ze které se naježí i ty chlupy, co se zatím krčí ukryté kdesi v podkoží. A pořádně nahlas! Až to s ním začalo cloumat; někdo by řekl, že tančil, ale mohl to být i nácvik chytání komárů, nebo cokoli jiného. Pak se zastavil před zrcadlem, skouknout svaly, jak se rýsují, a nohy, jak jsou křivé. A zadek. Zepředu, samozřejmě, protože zezadu je to nuda. Prostě zkontrolovat, jak moc už je skoro chlap a jestli dobře vypadá. A jak by vypadal jako ženská, když si „to“ schová mezi stehna. A ještě jednou svaly a potom zesílit hudbu a rozvalit se na postel a poslouchat. Prostě balada. I když bolí rameno a prohra a trapas a celý svět, v tom rámusu jsou všechny trable maličké a člověk je najednou tak nějak šťastnější spokojenější.

„Tak ty mě neslyšíš!?“ zatřásl kdosi Adamem. No, kdosi? Mamka, kdo jiný? Stála nad ním a tvářila se nerudně.

„Zeslab to!“

„Nevim, proč?!“ zahučel, ale hudbu ztišil. I když nerad.

„Aby to tak neřvalo,“ opáčila mamka a vytratila se z jeho pokoje.

„To je hudba, mami, to není nějaký cvrlikání vrabečků,“ volal za ní. A vypnul to. Než poslouchat takové šumění, to už je lepší ticho, rozvalil se spokojeně. Jenže po chvíli se mamka objevila znovu. Zvedla smítko ze země, vyhlédla oknem ven, posadila se na Adamovu židli a prohlížela si jeho stůl.

Adam zavřel oči a čekal, co bude.

Mamka ale zůstávala zticha. Ani kvůli nepořádku se nezlobila, což bylo divné.

Adam otevřel oči a zjistil, že mamka je pryč. Ale když je později otevřel znovu, našel ji stát u svého okna.

„Co hledáš?“ začal si s ní povídat.

„Nic,“ zabloudila očima po pokoji. „Jenom... na tom hřišti... jsme se nějak...“ nakusovala věty, nebo je spíš nakousnuté hned vyplivovala. „A co ta ruka?“ náhle přešla jinam. „Bolí to?“

„Dobrý,“ zavrtěl hlavou.

„To jsem ráda,“ usmála se a začala rovnat věci na stole a vykládala při tom, jaký měla strach, když to viděla, jak ho nakopli, že to muselo bolet a že by si měl uklidit a že by se za ním asi rozběhla, kdyby ji Olda nedržel...

Odmlčela se.

I Adam byl zticha, protože... zatím moc nerozuměl.

„Asi k nám už nebude chodit,“ promluvila konečně znovu. Snažila se usmívat, ale nešlo jí to.

„Vy jste se rozešli?“ posadil se. „To je skvělý!“ téměř vykřikl, když teprve poté mu došlo, že mamka to nejspíš vidí jinak, a začal s polekaně rozhlížet, jako by hledal, co říct a jak to napravit. „A tobě to vadí?“ vyšlo z něj po chvíli.

„Tobě ne, vid’?“ věnovala mu opět nepodařený úsměv.

„Já nevím,“ řekl. „Ale spíš buď ráda, že ses ho zbavila,“ snažil se ji potěšit.

„Já jsem se ho nezbavila.“

„Takže nejseš ráda,“ usvědčil ji, že se na to dívá špatně.

„Moc ne.“

„To ale děláš právě blbě, mami!“ radil.

„Jsem asi blbá,“ pokrčila rameny.

„Tak už nebud’!“

„To přejde,“ postavila se k oknu.

„Fakt pro tebe nebyl dobřej, mami,“ vysvětloval. Protože kdyby byl, nechodil by jenom v noci, domýšlel, ale nahlas to nevyslovil.

„Myslíš?“ pohlédla na něj smutně.

„To vím,“ ušklíbl se. „Vždyť byl divnej. Třeba jak ti říkal, že máš hezkou prdelku,“ snažil se mamce odhalit jeho zoufalství ukázkou toho málem nejúchylnějšího, co je možno vyslovit.

Mamku to spíš pobavilo.

„Vždyť to je hezký. Já jsem ráda, že se mu líbím,“ rovnala závěs a maličko se při tom usmála.

„Ale prdelku! Mami,“ podíval se na ni Adam, jako by chtěl naznačit, že tomu, co vidí, se přece nesmí říkat *prdelka* ani v tom nejhorším filmu. „Se na něj vykašli,“ dodal znechuceně.

„Dobře,“ zasmála se. „Tak já už nebudu smutná.“

„Slibuješ?“ snažil se mluvit dospěle, jako mluvívá ona s ním.

„A když mi zavolá, tak to můžu zvednout?“ smlouvala jako malá.

„No...“ zaváhal Adam. „To jo,“ přikývl. „Ale neříkej mu hlavně, že ho máš ráda! Protože...“

Mamka jej nenechala domluvit.

„A tobě to můžu říkat?“ přisedla si k němu.

„No tak jo,“ ošíval se neochotně. „Doma...“

„Abych ti neudělala ostudu, vid’,“ pročísla mu vlasy.

„Ne,“ uhýbal očima. „Já to přece vím.“

Zato mamka si jej prohlížela. Překvapeně. Udiveně. Hloubavě.

„Ty už mluvíš jako chlap,“ zakroutila hlavou.

„Jo?“ konečně se na ni podíval. „Já tě mám taky rád,“ vyslovil neobratně a znovu uhnul pohledem; jen aby věděla, že kvůli tomuhle žádnýho blbýho Oldu nepotřebuje.

„Já vím,“ usmála se, a byl to opravdový úsměv, beze smutku, ale vzápětí mu rychle popřála dobrou noc a odešla.

Adam si nebyl jistý, jestli nemá jít za ní a třeba... se jí na něco zeptat, nebo jí něco říct... Ale co?

Když to hlavní už ví, že je Olda debil. A stejně, co se k tomu dá říct? Nic. To je jasný, není přece blbá, rozhodl se zůstat ve svém pokoji.

RADOST

Zůstat doma večer osamělá, to nepotěší, ale člověk si musí umět poradit. Číst? Učit se? Něco udělat? Jistě! Vždycky je co zlepšit, upravit a příkrášlit. Především na sobě. Zase jednou vana plná horké vody, když nikdo nehlídá spotřebu, naprostá pohoda a blaho, jenže na jak dlouho se dá protáhnout mytí, byť si dáte velmi záležet a každé místo pečlivě omyjete a ještě pečlivěji ošetříte několika různými krémy, na vlasy, na pleť, na nehty a na ruce a tak dál, prostě všechno ošetříte jak se patří, jako by vás zítra čekalo... třeba první rande, nebo... něco ještě lepšího, třeba... třeba druhé rande. Nějaký čas to zabere, když se při mytí jen tak mimochodem prozkoumáte, kde vám pod kůží cosi přibylo – a nemělo, a kde vám mohlo přibýt víc – a nějak se to vleče. Najdete spoustu důvodů své tělo nenávidět, ale i milovat. Pro jeho budoucnost. Jestli se vyvede a bude krásné. A bude! To víte jistě, když se pak na sebe díváte do zrcadla a vidíte svůj obraz, který i na tom zrcadlovém skle jakoby vláčně a hebcce voněl... V tu chvíli se vám ta budoucnost hned jeví lákavější. I když je tak vzdálená.

Daniela přistoupila k oknu. Celá vylepšená, školní věci vyřešené, tedy srovnané, v pokoji nastolen přehledný nepořádek a postel sice rozestlaná, ale zatím pořád vzdálená jejím potřebám, v poličkách nad postelí leží vyrovnané panenky, celá řada, s nimiž si ještě docela nedávno uměla povídat a trávila s nimi celé hodiny, ovšem pak, dnes tam najednou, z ničeho nic jen leží sedá na ně prach, jakoby byly cizí a nepřitažlivé. Kde je mamka tak dlouho? vyhlédla neklidně ven, kde už byla téměř tma. Vždycky to přece řekne, když má přijít pozdě. A teď... cítila jakési neblahé tušení. Já jí snad zavolám! napadlo ji a znovu, už poněkolkáté zkontrolovala telefon. Nic. Jen zpráva od Lenky:

jestli to byl fakt Jiřin, co tě pozval na to hřiště, tak teda absolutní trapas.

jj, odpověděla stručně. Ale máma není furt doma, svěřila se.

buď ráda ;) přišlo vzápětí.

Nejsem :-(

já bych byla :(

hádej se?

jo

to máš blbý

horší

ale kde může bejt???

tak jí to přej

co???

hádej... ;-)

ty seš blbá!!!

nebuď jak malá LOL

nejsem :-(odložila mobil a snažila se nemyslet. Na nic. Jenže ji začaly trápit úvahy o tom, co si o ní teď kluci myslí: nejspíš, že je guma vygumovaná, když na tom hřišti tak dlouho čekala. Na Jiřina! Jsem blbá, to je jasný, seděla schlíple na posteli.

miluju trapasy :D přišlo od Lenky.

Já ne! řekla jen sama sobě a přešla k oknu. Čelem se dotýkala chladivého skla okenní tabulky a shlížela do ulice, osvětlené, avšak plné temných, úplně černých zákoutí. Víc tmy než světla, zdálo se jí. Co když se jí něco stalo?! musela před tím zavřít oči. Stáhla si prstýnek a přejela jím po skle.

Ozvalo se tak protivné drhnutí, až jí naskočila husí kůže. Ona nemá rozum! vyčítala matce v duchu, sledující mihotání stínu na zídce nad protějším chodníkem, na které se nahoře vyjímaly špičaté plechové hroty. Sáhla po telefonu. Já jí zavolám, ale co když to nevezme? To bude ještě horší! Ona má zavolat! znovu napíchla svůj pohled na ostré hroty na zídce. Proč tam asi jsou? přemítala. A jaké to je, probodnout si ruku? prohlížela si vlastní dlaň a po zádech jí šel mráz. Už je snad dost stará, aby měla rozum, říkala si. Ale nemá, protože kdyby měla, dala by mi vědět, kde je. A s kým tam je. A kdy přijde. Mně je to jedno, ale... nikdo neví, co se může stát! zlobila se, když tu se venku ozval povědomý hlas. A ještě jeden, hlubší. Mluvili spolu! Ulice však zůstávala prázdná a stín na protějším zídce se neklidně chvěl... Zadívala se na své hladké, růžové nehty. Viděla špatně, svítila jen malou lampičkou, ale ten pohled ji uklidňoval. Zaklepala jimi do okenního skla. Hroty teď vypadaly jako rozsypané cukroví, když vtom hlasy utichly a ulicí se nesly rázné kroky. Konečně ji uviděla, jak pospíchá k domu a ještě se otáčí a kamsi mává, aby pak před vchodem ještě zvedla oči nahoru, k oknu, za kterým se Daniela okamžitě vrhla stranou, ukrýt se za zeď. Měla jsem zhasnout! vyčetla si ještě, když spěchala do postele předstírat spánek.

„Ty spíš? Při světle?“ zasmál se matčin hlas.

Daniela se ani nepohnula. No a co? Tak jsem asi byla strašně unavená, našla si v duchu vysvětlení.

„Ale nedělej, jsem tě viděla,“ přisedla si máma na okraj postele a pohladila dcerku, která se rozzlobeně posadila:

„Nemůžeš aspoň zavolat, kde seš?!“

„Vždyť není tak pozdě,“ usmívala se máma.

„Tak se podívej, jaká je tma!“ vyjela zlostně Daniela.

„Dostanu na zadek?“ culila se máma. A Daniela si ji musela důkladněji prohlédnout, co se stalo, proč mluví tak divně... a proč tak divně kouká a proč se usmívá tak... zvláště.

„Mami?!“ zostřila pohled. „Tys zase někoho potkala?“

„Asi jo,“ usmála se ještě zářivěji, bezbranně... a šťastně.

Zatímco Daniela byla na zhroucení. Nebylo to časté, ale vždy to vedlo ke špatným koncům, když si její mamka někoho našla, vždy se pak stávala ještě zklamanější a zahořklejší, než předtím.

„Ale mami, vždyť..!“ svalila se nešťastně na postel.

„Nech!“ přerušila ji máma. „Tenhle je úplně jinej...“

„Určitě!“

„No určitě, to vím,“ nedala si máma své štěstí vzít, zjevně duchem přítomná ještě stále víc tam, venku.

„Jo,“ prohodila ironicky a znovu se na ni podívala, a protože se neuměla dlouho mračit – a už vůbec ne na štěstím zářícího člověka, zeptala se, jaký je.

„Skvěle!“ slyšela odpověď tak přesvědčivou, že jí musela uvěřit. Skoro.

„To je dobře...“ usmála se.

„Kdybys ho viděla,“ musela si vyslechnout, že ten ON má tmavé vlasy a nemá děti a hezky se směje a měl v životě hroznou smůlu a není odsud a byla to stršná náhoda, že se potkali, a že ptal dokonce i na ni, na Danielu, a chtěl ji vidět ještě dnes, a pořád se směje a všechno ho zajímá a...

„To je dobře,“ řekla ještě jednou. Ani ne tak pro to, co slyšela, ale proto, že svou mámu už velmi, velmi dlouho neviděla tak veselou.

„A líbím se mu,“ pronesla máma pyšně. „On říkal...“ zaváhala skoro stydlivě, ale jen na chvíli, neboť se chtěla a potřebovala o tu roztomilost podělit, byť se to možná nehodí, ale proč, když na tom není nic tak špatného, proletělo jí hlavou a ještě se postavila, jako by chtěla tančit, ale ne, jen se natočila, aby vyniklo její pozadí, než se smíchem dopověděla, že říkal, že má hezkou prdelku.

„Mami,“ zakoulela dcerka pohoršeně očima. Usměvavýma očima.

„No co? To potěší,“ posadila se máma zpátky.

„Není to nějaký blázen?“

„Ty seš sprostá!“ zlobila se naoko za tu otázku. „On je takovej... zajímavěj...“ podívala se na svou, maličko nedůvěřivě vyhlížející dcerku. „Tomu ještě nerozumíš,“ odbyla to mávnutím rukou. „Však počkej, až ho uvidíš,“ naklonila se k ní. „Tak dobrou. A sladký sny, ty moje malá princezno,“ políbila ji na tvář.

„Dobrou, mami,“ odvětila tiše Daniela. „Ale má pravdu,“ dodala ještě nahlas, než máma zmizela za dveřmi, a ona se ještě stačila ohlédnout a zjistit, kam se Daniela dívá, a strčila si ruce na zadek a se smíchem utekla ven, mimo dosah toho nepatříčně zkoumavého pohledu.

OHÝBÁNÍ SLOV

Když se zamiluje kůň, je to zajímavá, možná milá, především ale směšná představa. Nebo když se vám zamiluje máma a vy si představujete, jak tahle dospělá paní kreslí na papír srdíčka, jak postává u okna, jak nervózně přešlapuje a promýšlí, co mu řekne, až ho potká, jak na něj celá zasněná myslí, kudy chodí, a špulí na sebe pusu před zrcadlem, jako by ho právě líbala, je to legrace. Nebo trapas. Možná to ale mají dospělí už jinak. Dovedou se vůbec ještě zamilovat? Úplně a doopravdy, jako blázen? To těžko. I když máma k tomu neměla daleko, rozpomínala se Daniela. A byla tím natolik zahlcená, že cítila potřebu se o své myšlenky podělit. Jenže s kým, když s Lenkou ne, ta je mimo, ta má rodiče takhle zaláskovaní už dlouho, jenže ne do sebe, bohužel, a hádají se pořád, čím je to vina, takže Lenka říká jen, že jsou starý a blbý, a víc nic. Ale proč by se staří lidé nemohli zamilovat? přemítala v duchu Daniela, zatímco paní učitelka Kejzlarová s třídou za pomoci výukové prezentace opakovala problematiku ohebných slovních druhů, což prý jsou ty, které se ohýbají, tedy skloňují a časují, a mění se jim koncovka, což prý je ta část slova, která se při skloňování a časování mění, jenže v Danielině hlavě se to ztrácelo, neboť ona měla cosi důležitějšího a pátrala klouzavě třídou, s kým by se dalo zamilovanou mámu probrat. Blanka? Ta hned všechno vykdáká. Petra než by to pochopila, jestli by to vůbec pochopila, to nemá cenu ani zkoušet. Klára je na tohle potvora, ta by mě určitě pomlouvala. Klára je divná, ta by to chtěla rozebírat a řešit nejmíň na lince důvěry. Zuzka je úplně mimo, ta by si myslela, že se jí posmívám, že ji nikdo nemá rád a moji starou mámu jo. Nikola... Že by Nikola? Nebude si myslet, že je moje máma nějaká coura nebo co? Ale tak kdo? bloumala dál třídou, zatímco češtinářka dávala třídě za úkol seřadit správně ohebné slovní druhy, které se prý ve výukové prezentaci nějak pomíchaly, a tu se podívala vedle sebe, na Lenčinu malůvku, která měla s ohýbáním slov společného jen to, že nic, jelikož zobrazovala svalnatou učitelku, jak se snaží ohnout slovo **sloveso**, a Daniela se nahlas zasmála.

„Tak nám řekni, jak to bude správně, když je ti to k smíchu,“ obrátila se k ní prudce paní paní učitelka.

Daniela to nedocházelo. Správně? Co? netušila, o čem se mluví. Zaznamenala jen, že češtinářčina ruka směřuje na stránku výukové prezentace s těmito slovy: zájmena, slovesa, přídavná jména, podstatná jména a číslovky.

„Podstatná jména...“ zkusila opatrně, a když ji paní učitelka kývnutím vyzvala k pokračování, odříkala: „přídavná jména, zájmena, číslovky, slovesa.“ Tak, jak to měla uložené v paměti.

„No výborně,“ zaradovala se nad její odpovědí češtinářka víc, než sama Daniela. „Tak se posaď. A dávej pozor.“

Daniela si poslušně sedla do lavice. Ale nějak jí unikalo, co udělala výborně. Že to řekla jinak? No a co? zamýšlela se. Chvilíčku. Jen několik okamžiků, než to pustila z hlavy.

Jenže sotva to pustila z hlavy, ozval se Marek Hanyš.

„A proč by to nemohlo zůstat přeházený?“

Paní učitelka Kejzlarová na něj zaraženě pohlédla, podívala si i na okno se stránkou prezentace, kde bylo v levé půlce nesprávné pořadí a v pravé to správné, a pak se znovu zaměřila na Marka,

jelikož vůbec nechápala, co je tom nepochopitelného.

„Vždyť jsme se to učili,“ řekla jen.

„No ale tady snad platí komutativní zákon, ne, že na pořadí snad nezáleží..?“ snažil se Marek diskutovat.

„Kdyby ses radši víc učil a míň vyrušoval,“ usmála se.

„Jsem asi nepřizpůsobivej,“ zhoupł se na židli.

„Víš, co to znamená?“ zeptala se přísně.

„Že mám víc práv než ostatní,“ smál se jí do očí.

„Hanyš si odpustí ty svoje komentáře!“ obrátila se k němu češtinářka zády, ale hned se na něj zase prudce podívala: „Víme o čem mluvím, že ano!?“

„A není to pravda?“ napřímil se vzdorně.

„Nedělej si z toho legraci!“ zvažněla češtinářka. „Škodíš jenom sám sobě!“

„Proč?“ vysmíval se očima. „Vy mě musíte tolerovat. Já jsem v pohodě.“

„Marku...“ povzdechla si paní učitelka nešťastně. „O tomhle se nebudeme bavit!“

„Proč ne?“

„Nech toho,“ zašeptala víc prosebně, než autoritativně.

„Čeho?“ nenechal.

Žáci někdy myslí, že se učitelé dají žvýkat jako gumoví medvídci, že je mohou drtit a ničit, dokud nevybuchnou, nebo dokud se nezhroutí. Paní učitelka Kejzlarová však zábavu ukončila a vrátila se k nudnému procvičování slovních druhů, k jejich skládání do „správného“ pořadí. Marek se zklamaně rozvalil na židli a Daniele vrtalo hlavou, co by na to asi řekl on. I když věděla, že mluvit s klukem a lásce je nesmysl, natož se spolužákem, co nosí pořád jednu a tu samou příšernou mikinu, přesto ji zajímal jeho názor na to, jak se zamilovávají dospělí.

„Ta je blbá,“ ozvalo se vedle ní.

„Kdo?“ špitla otázku.

„No Kejzlar,“ vyšlo z Lenky. „Jako bolavej zub!“ posunula k Daniele svůj nový obrázek, velkou, od kazů prožranou stoličku s obličejem a úcesem, jako jejich češtinářka.

Obě se rozesmály, ale jen to lehce štěklo a hned je umlčel drtivý pohled paní učitelky Kejzlarové.

„Co to je?“ vzala jim papír z lavice. „To jsem já?“

Holky se příkrčily.

„To je hezký,“ usmála se. „To si nechám,“ složila pečlivě obrázek a odnášela si ho ke stolku.

Holky nechápaly.

„To je moje,“ pronesla Lenka spíš bezradně, než ze vzdoru.

Paní učitelka přinesla papír zpátky.

„Tak mi tam dáš autogram? A věnování?“

Dala. A zbytek hodiny strávila s očima připoutanýma ke stolku, tam, co její obrázek ležel.

Otázka zamilovaně vzdychajících dospělých se Daniele vrátila odpoledne. Právě, když na chodbě zahlédla Nikolu se dvěma osmáky, z nichž jedním byl Petr. Ten Petr, kterého by chtěla každá.

Co tam dělá? pozorovala nenápadně, jak na Nikolu kouká a jak se smějí a jestli se nějak nedotýkají, a vybavilo se jí, že s Nikolou chtěla mluvit o své šíleně zamilované mámě, a nějak se jí přitom nohy samy rozešly a najednou kouká, že stojí u nich a oni si ji prohlížejí, i ten Petr se na ni dívá a to ticho bylo strašné, sama nebylo schopná promluvit a jen čekala, co řekne on, protože ať by pověděl cokoli, jí by to znělo rajscky, a usmívala se, jako by mu už cosi krásného splývalo ze rtů...

„Co je?“ zeptal se se ten druhý kluk.

„Nic,“ odsekla mu, jelikož na něj rozhodně nebyla zvědavá.

„Tak co chceš?“

„Tebe určitě ne.“

„A mě?“ ozval se ten Petr.

„Tebe...“ spustila pomaleji, a nebyla si vůbec jistá pokračováním, jen se na něj krásně usmívala a čekala, co její ústa řeknou, jenže Nikolina pusa byla rychlejší.

„Ona má kluka!“ oznámila vesele. „Vid’“, podívala se na Danielu. „Akorát se před ní schovává. Fotbalista.“

Daniela po ní sekla očima, které by uměly zabít... kdyby uměly zabíjet; jenže to neuměly a ona se jen celá schlíple příkrčila.

„Ty máš kluka?“ divil se ten Petr. „A spíte spolu!“ dodal se smíchem.

„To je panna!“ vyprskl jeho kamarád.

„Vy jste blbý!“ smála se Nikola.

A potupené Daniele se zastavil dech a možná i srdce, byla by snad upadla na zem, kdyby se neobrátila k odchodu a v hlavě se jí při tom dunivě skloňovala nenávisť: Nikola blbá, bez Nikolou bylo líp, Nikole už ani slovo, Nikolu do smetí, ty Nikolo blbá, o Nikole jen to nejhorší, s Nikolou se nechci ani vidět!

RUKAVICE

„Nebyl debil, chlape!“

Tímhle způsobem naznačil Jiřin Adamovi, že seknout po nepovedeném turnaji s fotbalem není dobrý nápad. Jenže Adamovi se to v hlavě rozleželo a svoje nové rukavice věnoval Jiřinovi. Že končí.

„Slavnej fotbalista ze mě stejně nebude, to je jasný, to už jsem pochopil, a co se budu jenom plácát na hřišti jak debil, to mě teda fakt nebere.“

Ani Jiřina nezajímalo plácát se na hřišti jako debil.

„A co chceš dělat jinýho?“ zeptal se.

Jenže Adam měl i tohle promyšlené.

„S Nikolou?“ vykulil Jiřin oči, když se dozvěděl, že bude chodit normálně ven, ne jen na hřiště, ale i do města, někam, kde to žije a kam chodí ostatní, a že má v plánu se někde potkat s Nikolou, ano, právě s tou z áčka, jen tak náhodou, když se třeba někde bude opalovat, nebo když někam spadla a potřebovala by pomoc, nebo jen někde bude sedět a bude jí smutno...

„Vždyť je pitomá“, rozcuchal Adamovi tu sladkou vizi.

„Ale krásná, to teda uznej“, nedal se Adam.

„No“, zaváhal Jiřin okázale. „Já si teda radši kopnu do míče, než do ní.“

„Nó“, zaváhal s podobnou strojeností Adam. „To já taky“, rozesmál se a natáhl ruku pro svoje rukavice. „Tak je naval zpátky, ukecal's mě“, řekl, a za chvíli už kráčeli směrem ke hřišti.

Někdo možná nechápe, proč to kluci zkoušejí znovu a znovu, pořád dokola, ač je jim dávno jasné, že skvělí nikdy nebudou? Proč se tak honí a trápí, když jim to nejde a ani nesluší? ptala by se zřejmě nejedna divačka. Kluci ale tak nepřemýšlejí. Oni se i na tréninku cítí jako na mistrovství světa; dát gól je prostě skvělé vždycky, a vystrčit míč z branky nad břevno, to je neskutečné blaho, ať už na vás střílel Maradona, nebo Mára Donát ze šesté bé. A že trenér huláká: „Co se tam motáš jako baletka?!“ - „Kde máš nohy?! Na zemi! Tak s nima pracuj!“ - „Nelítej jako prase, myslí u toho!“ - „Hejbej se!“ - „Co tam čumíš na zem, zvedni tu palici!“

No a co?

I na mistry světa trenéři hulákají. A kdo chce výsledky, musí makat! Protože jenom pak bude nejlepší a může vyhrávat!

„Stejně bych jednou chtěl bejt dobrej,“ přiznal se Jiřin po tréninku. „Ale fakt dobrej, jako hvězda, chápeš, protože to by pak za mnou holky chodily samy!“

„A čekaly by před šatnami,“ smál se Adam.

„A cpaly by se dovnitř.“

„Až do sprchy!“

„Že jako pro podpis.“

„By škemraly.“

„Já bych je vyhodil.“

„Já bych se Nikole podepsal.“

„Na břicho!“

„Na prsa!“

„Každě na jedno!“

„Já na levý!“

„A já na zadek! A pak někam na mejdan! Pořádně to rozjet!“ básnil Jiřin nadšeně.

I Adamovy rty se příjemně rozšířily.

„To by bylo dobrý,“ přikývl.

„To by bylo skvělý!“ opravil ho Jiřin.

ZAPRÁŠENÝ PATNÍK

Nepřijít Nikola s omluvou, že to tak nemyslela a že vedle takových kluků vždycky udělá nějakou kravinu, protože jsou blbí, cítila by k ní Daniela zřejmě až do smrti jen nenávist. Jenže mimo omluvy se od Nikolky také dozvěděla, že se o ni Petr zajímal.

„A co říkal?“ zajímalo Danielu. A nic jiného.

„Nic. Jak se jmenuješ a tak.“

„Jako fakt, jo?!?“ nemohla uvěřit.

„A že seš hezká říkal,“ pokračovala Nikola, a v tu chvíli byla pro Danielu nejhodnějším a nejkrásnějším člověkem na světě. „Ale chová se jak debil,“ zkazila to ještě.

Daniele však její slova už jen prolétla myslí, neboť se právě utopila v představách, ve kterých se Petr nechoval jako debil.

Svět byl byl nádherný, kdyby se skutečnost musela odvíjet z klubka představ a tkát podle snů, v jakých teď plavala. Nebo v jiných. Rozhodně by výsledek byl lepší, než pokud se životní příhody skládají samy, bezohledně a proti všem. Nebo proti mně určitě, říká si Daniela občas, když se jí plány neplní, jak si je vysnila.

„Kam jdeš?“ ozvalo se za ní.

„Nikam,“ ohlédla se. „A ty?“

„Já za tebou.“

„A proč?“ uhnula schválně očima.

„Protože se mi líbíš,“ posunul se jejímu pohledu do cesty.

„To by moh říct každě,“ obrátila se k němu zády.

Nebo ne! Jinak:

„To říkáš každý holce?“ podívala se mu do očí.

„Vůbec!“ vrtěl hlavou, překvapený, jak ji cosi takového mohlo napadnout.

„Kecáš!“ strčila do něj prstem.

Nebo ne! Jinak:

„Tak jenom mně?“ dál se propadala do jeho krásných očí...

...kdyby přání bylo rozkazem a kdyby měl Petr rozum a oči, dávno by Daniele musel vyjevit, že na ni pořád myslí a neví sice, proč, ale je to tak a on by ji chtěl hladit a možná i líbat, třeba jen opatrně a nesměle, aspoň ze začátku...

„Já ti pomůžu. Jestli chceš,“ usmál se nad její poznámkou, že jí nejde matematika.

„Já jsem ale na matyku blbá,“ zamrkala na něj žertovně.

„Ty?“ nevěřil. „Nevěřím!“

„Ti to předvedu, jestli chceš,“ smála se.

„Nevěřím,“ zopakoval, protože kluci mluvívali takhle jednoduše.

Nebo ne! Jinak:

„Ty umíš všechno,“ mávl rukou.

Nebo ne! Jinak:

„Za to může učitelka!“ plácl o sebe dlaněmi, jak to kluci dělají, když na něco přijdou. „To je jasný,“ upíral na ni pohled, ze kterého se dalo číst, jak je krásná a že by chtěl jít vedle ní a dívat se na ni, a kdyby jí to nevadilo, vzal by ji za ruku, nebo rovnou do náruče a odnesl by ji kamsi daleko, pryč, někam... kamkoli. Pokud by souhlasila. A ona by souhlasila!

Jenže ve skutečnosti, v té opravdové skutečnosti, co není utkaná ze snů a představ, se věci kroutí jinak, tam si každý říká a dělá, co chce – a ne, co chtěla ona, slova do sebe nezapadají, ale řítí se klikatě do bezedné propasti, odkud se nakonec vždy ozve jen studené šplouchnutí. Ve skutečnosti ji Petr pokaždé jen mine a nejvýš po ní sklouzne okem, jako by tam nestála ona, ale jen zaprášený patník.

A nebo pitomě zavtipkuje!

Ale proč? divila se. Proč, když umí tak krásně koukat, proč se nepodívá na mě? Aby viděl! Přitom zrovna on by to měl tak jednoduché, říkala si. Jemu bych nezazlívala ani, kdyby se choval trapně a říkal hlouposti a koktal, nebo kdyby po mně něčím hodil, jako Dominik. On by mohl, od něj bych to vydržela, jenže po mně hází ohryzaná jablka jen dementní Dominik. A vyhuleně při tom čumí, vomako úchylný, musela se zasmát, i když to vůbec nebylo k smíchu.

Možná se mu líbím, došlo jí najednou. Třeba má taky svoje sny o tom, jak mě trefil ohryzkem a jak mi potom dává... Ta představa jí naprosto otřásla. Ale kdyby mě chtěl, tak by se přece nechoval jako idiot, říkala si. Ale nakonec byla ráda, že přání nejsou rozkazem. Protože co kdyby náhodou byly Dominikovy sny silnější než ty její? To by bylo peklo!

NIKAM

Život opravdu neběží podle lidských přání, jako telenovela, hloupě a bez nápadu. I když... hloupě někdy ano, to jistě, ale nápady mívá neskutečné. Nebo skutečně neuvěřitelné. Jako, když Adam seděl ve čtvrtěk před školou. Ve čtvrtěk se učí dlouho a ze školy jde přímo na trénink, protože to má domů daleko a chodit tam nemá cenu. Seděl na zábradlí a čekal, když kolem procházeli spolužáci z áčka, mezi nimi Marek Hanyš, skoro soused, a před ním Lenka s Danielou. Marek ale zamířil k

domovu.

„Kam jdeš?“ zavolal na něj Adam, jestli náhodou nezrušili trénink, nebo jestli se nedozví něco jiného zajímavého. Jenže se zastavila i Daniela – a Marek stál za ní.

„Nikam,“ řekla, jako by se rovnou i ptala, proč to Adama zajímá, a tvářila se... zajímavě, skoro hezky a přitažlivě.

„Musím ještě dom,“ houkl jí Marek přes rameno a pospíšil si.

Trapas!

Daniele se podlomila kolena, jakou ze sebe udělala blbku, jenže Adamovi se to líbilo. Nikam..? Kde to je? zablesklo se mu v očích.

„Tam je nuda, ne?“ řekl.

A Danielu potěšilo, že není trapná.

„Proč myslíš?“ usmála se.

„Kde?“ přistoupila k němu Lenka blíž. On se jí však vyhnul a odpověděl Daniele.

„Protože tam nic není.“

„Pojď,“ vrhla na ni Lenka nevraživý pohled, zjevně raněná Adamovým nezájmem.

„To je právě dobře, ne?“ Danielu to zjevně bavilo.

„Tak to zkontrolujem?“ seskočil Adam ze zábradlí.

„Klidně.“

„Co blbneš?“ sjížděla ji Lenka odmítavě.

„Jde nikam, co se divíš?“ vysvětlil Adam.

„Však pojď taky,“ obrátila se k ní Daniela.

„Co tam budu dělat?!“

„Nic,“ odpověděl Adam. „Mluvit o ničem je nejlepší, to zvládneš,“ smál se.

„Nejsem prdlá!“ šklebila se Lenka a Daniela váhavě přešlápla.

„Já bych šla,“ vyklouzlo jí z úst. „Nevadí?“

Lenka si je oba přeměřila.

„Proč by mi to vadilo?!“ ušklíbala se.

„Tak pojď taky,“ zopakovala Daniela, na které bylo znát, že se těší a je zvědavá, co přijde.

„Nejdu! Já stejně musím domů,“ vyrazila Lenka pryč.

„Počkej,“ chtěla se za ní Daniela rozběhnout, ale zůstala.

A odešla s Adamem.

Cesta do nikam za hovoru o ničem. Dali byste se zlákat? Šli byste?

Jsou dva druhy lidí. Jedni by šli – a druzí ne. Jedni s radostí – a druzí ani náhodou. Jedni by si podloudnou neurčitost slov *nikam* a *nic* užívali, a ty druhé by naopak taková nejistota drásala: Kam to je, nikam? A jak se bavit o ničem? Vždyť to nedává smysl! No a co? řekli by možná ti první, protože jim to znělo příjemně. A lákavě.

„A ty's ho chtěla sbalit?“ tápaly kamarádky nad smyslem takového konání.

„Bacha, možná tě chce sbalit!“ domýšleli si nebezpečnost takového počínání Adamovi kamarádi.

„Jen tak?“ nevěřily jedny a nevěřili ani druzí, a snažili se zjistit, PROČ to dělají, CO tím sledují a JAK to myslí.

Jenže ti dva měli prostě jen chuť a náladu vyzkoušet, jaké to je. Co? Nic. Nic zvláštního.

Jen jít – nikam, a mluvit – o ničem. Fakt o ničem, smáli se.

„A ty ho teda chceš?“ ptala se Lenka znovu a znovu, jelikož „ne“ pro ni nebylo uvěřitelnou odpovědí.

„A ty s ní chceš chodit?“ zíral Jiřin nechápavě. „Vždyť je blbá!“

„Vždyť je hroznej!“ divila se Lenka.

„Tobě už se nelíbí?“ divila se Daniela.

„Líbí,“ zavřtěla Lenka hlavou. „Ale je hroznej.“

„Myslíš?“ smáli se oba, Adam i Daniela.

„A co ti řekl?“ ptala se Lenka.

„A cos jí říkal?“ zajímalo Jiřina.

„Nic,“ odpovídali, ač to samozřejmě nebyla úplná pravda, ale oba to tak cítili. Nic zvláštního neřekli ani neslyšeli, ale bylo to...

„Mně nezajímá,“ vykládal Adam Jiřinovi své pocity. „Ale... ono to je zajímavý, jak mluví, to dělala a řekla a myslela, to se mi líbí, to je takový... zajímavý,“ usmíval se. „Nebo třeba jak se směje,“ zamyslel se, jako by jej samotného zajímalo, na co přijde. „Ty se směješ jako nějaký lachtan, nastydelej, ale holky se smějou... hezky,“ pokrčil rameny, že jinak to říct neumí.

„Lachtan, jo?!“ vyjel na něj Jiřin. „A jak se směješ ty?!“

„Normálně.“

„Normálně jako dement!“

„Ty máš co říkat, ty lachtane nastydelej, dementní...“

„Ty seš normálně zaláskovanej, ty vole!“

„Asi do tebe, ne, to určitě,“ špičkovali se navzájem.

„A kde jste teda byli?“ vyzvídala Lenka.

„Ukázal mi takovou tu stavbu, tu rozestavěnou, že se tam chodil dívat, když kluci trénovali a on nechodil, a pak šel na trénink a já domů...“ snažila se Daniela říct aspoň něco.

„A to tě zajímalo?“

„Ne,“ zasmála se Daniela.

„A vy jste tam byli?“

„Ne.“

„Tak..?“ nedopověděla otázku. „Ty seš fakt divná,“ zamračila se. A myslela to vážně.

Jenže Daniele to bylo jedno. Protože *nic* nemůže nikomu vadit, to ať se Lenka nezlobí.

TOMU BYS NEVĚŘIL

I nic může bavit. Někdy. Někdy dokonce víc, než třeba keramika, po které se Daniele stýskalo čím dál méně. Nebo než fotbal, na který Adam příští čtvrtek znovu čekal před školou a opíral se o zábradlí, když se ve dveřích objevila Daniela, ale sotva jej spatřila, oči jí hned zabloudily jinam a byla by jen prošla kolem, kdyby se nepřihlásil.

„Jdeme nikam?“ zavolal, a ona se rozpačitě ohlédla zpátky.

„Budou mít kecy?“ došlo mu, že kouká po spolužačkách.

„Nechápou, proč se s tebou bavím.“

„A proč?“

„Taky nechápu,“ zasmála se. Ale pořád tam stála, i když věděla, že je sledují.

Adamovi také nešlo do hlavy, proč se baví s holkou, divil se a kroutil nad sebou hlavou, ale bylo tomu tak a šlo to. A bylo to lákavé, jelikož to *nic* za sebou něco ukrývalo. A nechtělo to odhalit, nechávalo to skryté, jen nepatrným chvěním cosi naznačovalo, cosi tak slabého, že to bylo jako nic. Ale bylo to.

„Ať si trhnou,“ řekl, posadil se na zem a udělal jí místo.

„To je pravda,“ sedla si s úsměvem vedle něj, zády k zábradlí, na kterém se – nahoře – sedávalo, a otevřela si tašku, jako by něco hledala, a vlasy jí zakryly obličej.

„Co hledáš?“ zeptal se.

„Nic,“ zavrtěla hlavou. „Ale nikam nejdu,“ pohlédla na něj důrazně.

Je to zvláštní, ale oba tomu rozuměli a oba věděli, kde to je, kam nechce jít. Ano, i *nic* může mít svou podobu a *nikde* přesné umístění. Stačí chtít – a shodnout se na tom, aby i zjevný nesmysl dostal vcelku rozumné obrysy opuštěné stavby, kterou jí chtěl Adam předvést už minule.

„Mě už ten fotbal ani nebaví,“ řekl.

Daniela si ho zkoumavě přeměřila.

„A co tě baví?“

„Asi nic.“

„Mě bavila keramika,“ zamyslela se. „Ale už tam nechodím...“ začala hrabat v tašce a on se díval, co tam má.

„Angličtina!“ vzpomněl si najednou. „Ale mluvit!“ dodal rychle. „Né furt nějaký pravidla a zkoušení.“

„Mně se líbí francouzština,“ přikývla. „Jenomže ta naše učitelka ani sama francouzsky neumí, ta mluví jako nějaký černoch,“ zasmála se.

„Rasistko!“ zašklebil se Adam.

„Nejsem!“

„Já jo.“

„Rasista?“

„Jasně,“ podíval se na ni.

„To je hnusný,“ uhnula očima.

„Co je na tom hnusného, že je každá rasa jiná?“

Jen vrtěla odmítavě hlavou.

„No a co?“ oči se mu smály nějak víc. „Rasa holek je taky třeba jiná než rasa kluků,“ prohlížel si ji. Provokativně. Líbilo se mu mít vedle sebe bytost z jiného světa, z toho ženského, a jen tak s ní mluvit; ne *normálně*, to nešlo, ale... líbilo se mu to.

„To je něco jinýho!“ poučila jej a znovu se zabořila do tašky.

„Jasně, paní učitelko,“ zasmál se.

I Daniele přeběhl po tváři úsměv.

„To není rasa,“ dodala už úplně jako paní učitelka.

„Ale v principu je to stejný,“ nedal se on.

„Možná...“ odmlčela se. „Možná jsou kluci někdy lepší než holky,“ řekla nečekaně.

„Nebo horší,“ zasmál se Adam..

„Ty bys chtěl bejt holka?“ podívala se na něj. A pak zavřela tašku a znovu ji otevřela.

„Ne!“

„Já někdy jo. Teda kluk.“

„Proč?“

„Nevím. Holky to maj blbý.“

„Chlapi taky. Všichni tátové jsou na hovno,“ rozložil Adam rukama.

„Nemluv sprostě,“ zaškaredila se.

„Můj je,“ hleděl kamsi do prázdna. „Aspoň myslím, že určitě je.“

„Co naděláš,“ přikývla a podívala se na něj. „Ty seš taky divnej,“ řekla, aby si něco nemyslel.

„Já vím,“ zasmál se. „Všichni jsou divný. Ty taky. A já taky. Na tom není nic divnýho.“

Nevěděla, co na to říct. A tu ji cosi napadlo. Cosi tak nepatřičného, že musela polekaně uhnout

očima. Nápad ale zůstal na svém místě; nápad neuhnul.

„To je jasný,“ řekla. „A můžu se tě na něco zeptat?“ zahleděla se na něj, a když pokrčil rameny, že klidně, tak to zkusila: „Moje máma je dobrá, ale je sama, teda byla, ale někdy si najde, teda teď si našla přítele a normálně...“ musela se usmát, „je teď strašně zamilovaná,“ sledovala, co tomu Adam říká, a protože Adam neřikal nic, ale ani se nesmál a netvářil divně, pokračovala, že jí to přijde sranda, když se dospělí takhle zblázní, a znovu se odmlčela v očekávání, co si o tom Adam myslí a jestli to chápe.

„A na co ses mě chtěla zeptat?“ zeptal se po chvíli.

„Aha,“ uvědomila si, že je to jen kluk. „Nic,“ mávla rukou. „Jenom, že dospělí by snad už měli mít rozum, když jsou dospělí, ne?“

„To jo,“ přikývl.

„Ale nemaj,“ zavrtěla hlavou.

„Hm,“ pokrčil Adam rameny. „A co já s tím?“ zeptal se. Ale nijak zle; on pouze opravdu nechápal, proč mu to říká.

„Nic,“ zasmála se a začala mu vysvětlovat, že jí to přijde směšné, když si představí ty jejich zamilované es-em-esky a jak si volají, aby se aspoň slyšeli, a on je třeba už plešatej...

Adam váhal, jestli nemá raději utéct, než tohle poslouchat, ale... když se odmlčela, chtěl, aby mluvila dál. Až jej to samotného polekalo.

„Podle mě je to trapný,“ řekl.

„Jo?“ polekala se teď ona.

„A tys ho ještě neviděla?“ honem to zamlouval.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Ale jmenuje se Olda,“ snažila se ukázat, že jej už skoro zná. „Na tom vašem fotbalu se seznámili...“

Adam ztuhl.

„Olda?“ přimhouřil oči. „Takovej docela tlustej?“ zeptal se, ač ho ještě neviděla.

„To snad ne,“ přešla to smíchem. „Ty ho znáš?“

„Možná,“ připustil. Kdyby to byl on, jeho mamka by od něj už měla pokoj – což by bylo dobře. Jenže pak by zae otravoval život téhle holce – a to si nepřál. Bylo mu jí líto a musel jí říct, že jeden takový Olda se zrovna toho dne na tom hřišti rozešel s jeho mámou. A že je to debil.

„Ty seš,“ zírала na něj Daniela.

„Proč já?“ nechápal. „Snad von, ne?!“

„Ty seš nechutnej!“ byla v mžiku na nohách. „Teda...“ probodla jej výčitkou a bez rozloučení odešla, zatímco Adamovi dál znělo v uších to jméno, které neměl rád.

TOMU BYS NEVĚŘILA

Jiné vysvětlení se prostě nenabízelo. Ten Olda, který v noci navštěvoval Adamovu mamku, teď sbalil tu Danielinu. A ona se do něj zamilovala jako malá holka, alespoň Daniela to tak vidí. Do takového debila, kroutil Adam hlavou.

„Mami,“ udeřil večer doma, „tomu bys nevěřila, ale Danielina máma chodí s nějakým Oldou, a zrovna na tom turnaji se seznámili, jak jste tam byli taky. Spolu. Ještě,“ sledoval pozorně, co na to mamka.

„Co?“ snažila se mamka zorientovat, překvapená, že s ní její syn mluví – a dokonce čeká na odpověď. Jenže Adam odpověď nepotřeboval.

„To je takový prase hnusný!“ vychrlil ze sebe pokračování.

„Kdo? Jakej Olda? Ten náš?“

NÁŠ! Adamovi to zaznělo hůř, než jeho upřímná slova.

„Ten tvůj!“ opravil mamku.

„Není můj,“ řekla, co jí první přišlo na mysl. Pomyslela si vlastně, že se to dalo čekat, ke rtům ale pustila až tohle.

„Daniela si taky myslí, že to není možný. Ale kdo jinej?!“

„Je to možný,“ sklopila zrak ke své práci. Ani se nezeptala, kdo je Daniela, ani svému synovi nic nevysvětlovala, jen upřeně zírala na text, co jí visel před očima.

Daniele vrtalo hlavou to samé a přibližně ve stejnou dobu se o tom začala také bavit se svou matkou. Vyptávala se na Oldu, jaký je, a kde se potkali a jak. „A víš,“ ptala se opatrně, „že Adamova máma taky chodila s nějakým Oldou?“

„Kdo?“ odpověděl jí nechápavý pohled. „Jaká Adamova máma?“

Jenže Danielu nezajímala Adamova máma, Daniele vrtalo hlavou, jestli Adam nakonec nemohl mít pravdu.

„A zrovna se prej nějak rozešli, nebo pohádali,“ pokračovala, „na tom turnaji, asi, právě, jak vy jste se tam seznámili, asi,“ mluvila čím dál tišeji a rozvláčněji, jak se měnil výraz ve tváři její mámy; jak se kazil a zhoršoval.

„Ty mě chceš naštvat?“ vyšlo z té zkažené tváře.

„Vůbec,“ špitla. „Ale... je to divný, ne? Nebo není?“

„Jak tě to napadlo?“ zavrtával se do ní matčin pohled. „A kdo je ten Adam? Ty znáš tu jeho mámu? Proč se o nás stará?!“

„Neznám,“ couvala. „Jsme se o tom jenom bavili, s tím Adamem...“

„A proč mu to vykládáš?!“

„Já mu nic nevykládám.“

„To se tě ptal? Nebo co? Co je mu do toho?! té jeho mámě taky!“ útočila máma podrážděně.

„Tak promiň!“ urazila se. „Jsem ti jenom něco chtěla říct, tak ale neboj, už to nikdy neudělám!“ utekla do svého pokoje.

„Ty ho máš ráda? Pořád?“ zeptal se Adam u večere. To přece není možné! znělo v té větě.

„Ty ne, vid’,“ zvedla mamka vyčítavě obočí.

„Vždyť to je...“ Adam se odmlčel. Sprostě se nemluví; jinak to ale nešlo povědět.

„Nebud’ zlej?“ pohladila ho.

„Na tátu's byla taky,“ utrousil mrzutě.

„To není pravda!“ zvedla mamka opět obočí, ale když se na ni Adam upřeně zahleděl, obočí rychle spadlo. „Nebud’ zlej,“ zopakovala prosebně.

„Vykašli se na něj,“ poradil důrazně.

„Tak jo,“ uhnula mamka očima.

„Já to myslím vážně!“ dodal.

„Já vím,“ podívala se na něj.

„Tak...“ Adam nevěděl, co ještě říct. „Tak dobře,“ přikývl nakonec. A odešel k sobě do pokoje.

U Daniely bylo dusno jen krátce. Už po chvíli za ní máma přišla, opět celá rozechvělá vzpomínkou na Něj, aby s sebou svezla i dcerku. Aby si rozuměly. Aspoň teď, v tuhle krásnou chvíli.

„Promiň,“ usmála se.

„Ty promiň,“ přišla stále ještě zamračená odpověď.

„A kdo to je, ten Adam?“

„Jeden kluk z béčka.“

„A... ty ho máš ráda?“ ptala se něžným hlasem, Daniela však na ni vytřeštila oči, jako by jí už jen zvuk těch slov zněl strašidelně. „To je dobře,“ zalíbil se matce ten odmítavý pohled. „Na to seš ještě mladá,“ usmála se.

A neješ ty na to už moc stará? napadlo Danielu, ale neřekla to. Ani si to nemyslela.

„Ty taky neješ stará,“ řekla. „Ale...“ dodala. Aby to zase nedopadlo... chtěla říct.

„Já vím,“ rozzářila se máma. „Tomu bys nevěřila,“ začala opět šťastně cosi vyprávět a Daniela už neměla sílu se na něco ptát, nebo ji navádět k pochybnostem.

Tak se jen usmívala.

TELEFONÁT

Nic tak nesblíží, jako společný nepřítel.

Tedy, pro Danielu byl zpočátku nepřítelem spíš Adam, že kazí mámě radost. Ale když se pak jednou ráno dozvěděla, že u nich Olda v noci byl, vzpomněla si, co také říkal Adam, a cítila se trapně. Za mámu. A cítila také, že Olda je nepřítel. Hlavně pro mámu, i když ona to tak nevidí. Adam to však viděl jasně a zřetelně – a proto se na něj obrátila, protože oba cítili potřebu se s ním vypořádat. Adam sice mohl být spokojený, ale nebyl. Danielina motivace pak byla probrat mámu co nejdřív, ještě včas. Já jsem tak blbá, říkala si v duchu. Jednak, že Adamovi nevěřila, ale i proto, že ji vůbec nenapadlo, co s tím. Co má udělat. Aby to ještě nepokazila. Takové starosti Adam neměl. Napadlo jej, že mu zavolají, a druhý den byly telefony obou matek prolustrovány a oba přinesli jedno a to samé – Oldovo – číslo. Kam? Za město, na opuštěné staveniště, kde byl klid a kolem jen betonová konstrukce a prašná hlína, neboť investor začal bez stavebního povolení, které se teď už druhý rok snažil nějak dodatečně zajistit, aby se vyhnul demolici své sice oplocené, leč prázdné stavby, která teď měla být svědkem jejich společné akce.

Adam držel v ruce telefon a s pohledem upřeným k městečku, které odsud vypadalo ještě menší a bezvýznamnější, než bylo ve skutečnosti, čekal. Daniele se přičilo i jen poslouchat; nesnášela konflikty měla strach, co z toho bude, ale nedalo jí to a napjatě sledovala, jak se Adam představuje a jak se toho Oldy ptá, jestli k nim ještě přijde.

„Nebo už chodíš jinam?“ mluvil rozčileně a za chvíli pokračoval: „Někam, co já vím? Ty to nevíš? ... No co asi? Nechceš seznámit...?“ pohlédl na Danielu, která hned zavrtěla hlavou a mávala rukama, že k telefonu nepůjde ani náhodou. „S tvou novou dcerkou, tatko,“ zasmál se Adam křečovitě do telefonu.

„Adame!“ dupla Daniela, až vyletěl prach, a obrátila se k němu zády. Takhle si to nepředstavovala. Ona si to vlastně nepředstavovala nijak, ale tohle se jí nelíbilo.

Chvíli nerozuměla, než Adam znovu zvýšil hlas:

„Já??? Snad TY máš problém! ... „To se teda pleteš!“ prskal. „A ta druhá? Tu nechceš náhodou pozdravovat?“

„Adame...“ obrátila se k němu, aby ho umírnila.

Už nebylo třeba. Držel telefon ve spuštěné ruce a vypadal, jako by jím chtěl praštit o zem.

„Kripl zasranej,“ vyšlo z něj.

„Nemluv tak sprostě,“ napomenula jej.

Adam se na ni podíval. Nejdřív zle, ale pak se jakoby probral a strčil telefon do kapsy.

„Mlčím. Stačí?“ řekl.

Daniela by se ráda zeptala, co říkal, co Adama tolik rozčílilo, ale neodvažovala se.

„Prej si nikdy nehrál na mého tátu,“ zašklebil se, jako by tu nevyřčenou otázku slyšel.

„A hrál?“ zajímala se Daniela soucitně.

„Debil!“ utrousil Adam a podíval se na Danielu. „Je!“ dodal hned, aby předešel jejímu napomenutí, ale ona se jen beze slova mračila na svoje zaprášené boty.

A mezitím Olda vytáčel na svém telefonu číslo její matky, aby jí včas vyjasnil, co se stalo a jak se věci mají.

DEMENTI

Adam netoužil víc slyšet ani říkat. Měl toho dost. Všeho. Včetně Daniely, tak raději utekl. Na trénink.

„Nejdeš náhodou pozdě?“ volal trenér už z dálky a potom, když Adam vyběhl na hřiště, se ještě zeptal, jestli vůbec chce chytat, když minule nebyl na tréninku.

„Jo! Daniele na prsa!“ odpověděl za něj Jiřin.

„Ty seš dement,“ ohradil se Adam.

„Stačí, stačí!“ brzdil trenér celý ten houf kluků, přidávajících další poznámky. „Splašený hormony potřebujou unavit, tak si dáme dvě kolečka, a kmitat, žádný flákání, poslední tři si dají jedno navíc, ať vás to přejde,“ vyslal je kolem hřiště, kde ovšem kluci dál řešili, kdo je ta Daniela, jaká má prsa a kam spolu ti dva chodí a jestli je při tom Adam vždycky *rudej až na prdeli*, jak se dal slyšet Jiřin. Tedy první kolo. Než ve druhém zabrali, aby nemuseli běžet ještě jednou. Na tři to vyšlo stejně, ale ostatní se udýchaně rozptýlili po trávníku a mysleli už jen na fotbal.

Později trenér poslal Adama s Jiřinem trénovat spolu brankářské dovednosti, jako obvykle.

„Demente,“ řekl Adam, když zůstali sami.

Stáli proti sobě a měli si házet míč, aby ho ten druhý ve skoku chytil a hodil zpátky, než dopadne k zemi. A Jiřin házel mírně, jako by si chtěl Adama usmířit.

„Tobě to vadí?“ zeptal se.

„Co?“

„Že jsem jim to řekl.“

„Nevadí. Ale seš dement,“ řekl Adam a Jiřin hodil míč znovu. Adam jej ve skoku chytil a vrátil s tak nečekanou prudkostí a přesností, že Jiřin nestačil ani zvednout ruce a měl ho na obličejí. Nadávka, kterou vzápětí použil, byla přímo úměrná bolesti. Velmi ošklivá! Ale pak jen mlčel a se slzami v očích si opatrně hladil pohmožděný nos.

„Tobě to vadí?“ zajímal se Adam.

Slovo, kterým Jiřin odpověděl, bylo ještě ošklivější. Však proto zaznělo.

„Ty sis začal,“ pokrčil Adam rameny.

„To bolí!“ utrhl se na něj Jiřin. Protože Adama to nebolelo – a měl tedy oplácet stejně.

Adam se smál.

„Kvůli holce!“ šklebil se Jiřin, ale pak se najednou, i se slzami v očích, zasmál také: „Už's aspoň viděl její rodidla?“ zeptal se, spokojený, jak šikovně se mu to slovo podařilo propašovat z teoretických školních pouček do skutečného života.

„Jasně. Dvakrát,“ opáčil Adam, když pochopil.

„Kecáš!“ málem tomu uvěřil.

„Nejmíň dvakrát,“ prohodil Adam ledabyle. „Přes kalhoty,“ dodal po chvíli.

„A ukázal's jí chámovoda!“ rozesmál se Jiřin o otřel si mokrou tvář.

„Mně je úplně volná,“ snažil se Adam vysvětlit.

„Kecáš!“

„Proč bych kecal? Co je na ní zajímavýho?!“

„Tak proč s ní to..?“ nechápal Jiřin.

„Jsme jenom něco řešili.“

„Co?“

„Že se její máma nějak zamilovala nebo co,“ prozradil Adam po krátkém váhání, jelikož nejlepší kamarád přece musí vědět aspoň tolik, co ví nějaká holka, to je jasné.

„A to tě zajímá, jo?“ divil se Jiřin.

„Ne,“ odpověděl Adam trochu po pravdě a trochu ne.

„Ty seš dement!“ zasmál se Jiřin. A protože nos už tolik nebolel, zvedl míč a trénink mohl pokračovat.

DOOPRAVDY RÁD

Zatímco si Adam užíval tréninku, Daniela se vrátila domů. Jakési podvědomé tušení ji sice varovalo, že z toho možná ještě něco bude. Ani v nejmenším ale nečekala takový příval. Slyšet to její máma z obrazovky, nejspíš by sama kroutila hlavou, jak mohou lidé tak hnusně mluvit se svými dětmi. Jenže ona se v tu chvíli neposlouchala; jí zněl v uších Oldův zklamání, dotčený a rozzlobený hlas, když ona ho přece znala a chtěla znát jen milého a příjemného. A nenechá si to od nikoho kazit. To tedy ne! Ani od vlastní dcery!

„Daňulko, co mi to děláš?“ začala, už vybouřená, jihnout. „Slyšíš?“ musela zvýšit hlas, aby ji uslzená dcera vůbec vnímala. „Co si o mě teď myslíš?!“ vyčítala už mírněji. „Proč jste mu volali? Ty nemáš rozum?“ mluvila jako s dítětem.

„Mami,“ pokoušela se Daniela přivést ji k rozumu. „Vždyť on přece byl na tom hřišti s jinou! Tenkrát.“

„No a co?“

„No... ona ho má taky ráda. Možná. Jako ty. Tobě to snad nevádí!? Jakej je?!“

Matka si ji mlčky prohlížela, jako by se jí kdesi za očima proháněly myšlenky, které nemohla nebo nechtěla vyslovit nahlas.

„Lidi se rozcházejí, to je normální...“ řekla nakonec.

„To není pravda!“

„Co?“

„No... Ty seš hrozná!“

„Pojď ke mně,“ natáhla jí matka ruce vlídně naproti.

„Nejdu!“ obrátila se Daniela zády.

„Nejsem hrozná,“ pronesla tiše a hleděla při tom kamsi ven z okna. „To je těžký, tomu ty ještě nemůžeš rozumět, ale... já jsem ráda, víš, protože já s ním mám pocit, že mě má někdo konečně doopravdy rád. Slyšíš? A ty mi to chceš takhle zničit?“ mluvila k zádům své dcery.

Žádná odpověď.

„Zkus mě pochopit,“ přistoupila k ní a pohládila ji po zádech.

Nic.

„Daňulko,“ promluvila opět zjihlým hlasem. „Prosím...“

Ale on tě nemá rád! křičelo to v Daniele, zůstala však zticha a jen se k mámě obrátila čelem.

„No vidíš,“ rozjasnila se ona.

„Ale je to blbec,“ ujelo Daniele mimoděk.

„To nevadí,“ usmívala se matka. Tak mile, že se v tu chvíli přestala mračit i Daniela.

TO NECHÁPU

Já mám strašnou smůlu, mračila se Daniela celý příští den. Udělám dobrou skutek, ale dopadne to blbě. Vždycky. Já jsem tak hrozná, to je děs běs, škaredila se ještě odpoledne, po skončení výuky, když tu ji na chodbě vyrušil z depresivní nálady medový hlas paní učitelky Dvořáčkové.

„Ahoj Danielko. Tak co, kdypak za náma přijdeš na keramiku?“

„Vždyť jste mě vyhodila,“ špitla nejistě.

„Ale ne, tos mi špatně rozuměla,“ rozplývala se paní učitelka. „Já jsem se zlobila, to ano, ale nemyslela jsem to tak, že bys už neměla chodit.“

Daniela jen nechápavě zírала.

„Tak přijdeš? Protože ty jsi moc šikovná a to by byla škoda, víš...“ smála se Výtvarka, jako by ji lákala na kus perníku ze svojí chaloupky.

„Měla's říct, že nejdeš!“ vyčetly jí pak spolužačky, se kterými měla jít na náměstí.

„Já jsem blbá,“ zlobila se na sebe, že nakonec Výtvarce slíbila přijít.

„Kašli na to, pojď s náma na to námko,“ byla Lenka hned hotová.

„Mrknem do krámů a pak na lavičky.“ - „Ta je!“ - „Nebud' hele, Daniela!“ kroutily spolužačky nechápavě hlavami.

„Nemůžu, jsem to slíbila,“ mračila se nešťastně.

„To je snad každému jasný, že má něco lepšího,“ ozvala se Lenka.

„Výtvarku?“ nechápala Blanka.

„Co?“ - „Prozrad'!“ - „Nebud' trapná!“ vyzvíдалy holky.

„Přece toho Adama,“ smála se Lenka kousavě, neboť ona vítala každou příležitost, jak Daniielu kvůli Adamovi provokovat.

„Daniela, ty seš potvora!“ šklebila se Blanka.

„Vy jste prdlý!“ mávla rukou. „Já jdu na keramiku!“ odvrátila se od nich.

„Náhodou, já ti závidím,“ zaslechla Nikolu.

„Adama, jo?“ slyšela znechucenou Lenku.

„Adam je pako,“ smála se Nikola. „Ale... taky bych to chtěla.“

„Co jako?“ - „Co maj?“ - „Tys je viděla?“ - „To nechápu,“ shlukly se spolužačky. Víc se k Daniele nedoneslo a vzápětí v šatně osaměla.

Blbě Adam! Blbá Lenka! A s tou mámou..! mračila se nešťastně. A Výtvarce jsem měla říct, že nepřijdu, zlobila se na sebe, i když nejdřív měla radost a chtěla tam jít, ale teď už vůbec. Ještě hodinu čekat, jako malá holka, říkala si a málem by se ještě byla rozběhla za spolužačkami, kdyby ji najednou nepřestalo lákat i to náměstí. Byla sama a nechtělo se jí nikam, domů už vůbec ne, a tak se chvíli jen bezcílně ploužila školními chodbami a vyčítala si, jak je blbá, než se nakonec kvapem sbalila a utekla ven, do města. Sama.

To kluci z béčka měli jiný plán. Danovi rodiče nejsou doma, ale je tam stolní fotbal, sice s rozviklanýma nohama a prohnutými hůlkami, co se na nich otáčejí hráči, takže jeho rodiče nechtějí, aby hrálo víc kluků, ale teď jsou pryč, pohoda a jasný turnaj. Jen Adam, když tam už skoro byli, najednou že prý jde domů.

„Doma to znáš!“ - „Nebud' labuť!“ - „Všude blbě, doma nejhůř!“ - „Dáme hru!“ lákali ho spolužáci každý po svém. Marně. Zkusili to tedy jinak: „Máš strach, že bys prohrál!“ - „Jde s holkama skákat panáka!“ - „Ty seš ámos!“ - „S holkama!“ - „To je ichtyl!“ - „Se musí učit matyku!“ smáli se mu, když odcházeli.

To určitě! odporoval jim v duchu Adam. Tak se mi nechce! No a co? zlobil se na spolužáky. Vždyť je to nuda. Všechno je nuda, rozhlížel se po domech a koukal na lidi, které míjel, a přišli mu jako zombie, nepřítomní a zahledění do sebe a svých starostí, ale za chvíli už se jim smál a nestačil se divit, kolik jich je a jak jsou různí a zajímaví, a zastavil se při otlučeném autě, staré zrezivělé kraksně trčící do ulice, hnus, humus a bordel, takhle ji tu nechat, zamračeně se pokoušel nahlédnout dovnitř, ale v odlesku špinavých skel spatřil jen svou vlastní tvář, tak nevrlo, že se rozesmál a napadlo jej, jaké by to bylo, vyrazit tím rozhrkaným autem do ulic, pustit hlasitou hudbu a jen si užívat, a Nikolu vzít s sebou, kdyby chtěla, jenže ona by nechtěla, ale co, Adam by jel klidně sám a mával by na kolemjdoucí, aby se probudili, i když svět stojí za hovno, opustil rozpadající se vrak a pustil se ke hřišti, zahrnul však na opuštěnou stavbu, ponořen do úvah nad mámou, jak se pobaveně smála, že Olda znovu přileze, a nad spoustou dalších, ještě mnohem smutnějších i radostnějších věcí.

JÁ BYCH RADŠI BRÁCHU

Člověk umí nejvíc překvapit sám sebe. Nemůžu za to, kam moje oči zvědavě bloudí! namlouval by si možná. Zbytečně. Ať si mysl nahává, co chce, jeho zvědavé oči jsou jím samotným a jakkoli zatím nevědí, co to je a proč je to láká, už tuší, že to je ono... Jako to vědí nohy, když za tím samy krácejí, a jako to ví i rozum, přestože se zatím brání na to jen pomyslet a dělá, že ničemu nerozumí.

Na opuštěnou stavbu se nesmí. Je obehnaná červenou páskou, ale nikdo ji nehlídá a nic se tam neděje. „Doba je šílená,“ komentoval to kdosi na stavebním úřadě. A měl pravdu. Jen Adamovi s Danielou ta šílenost nahrála.

„Co tady děláš?“ ozvala se Daniela ze zídky u vchodu, jakmile se objevil. Protože ona sem přišla malovat, však má v ruce skicák a v něm pár náčrtků, tak co? Ale on?!

„A co ty?“ tvářil se Adam dotčeně, co hledá na jeho místě. „Maluješ?“ snažil se nahlédnout, když přišel blíž. Ona však obrázky schovala.

„Nic,“ zavrtěla hlavou a dávala mu pohledem najevo, že není vítaný.

„Líbím se ti?“ zamračil se.

Ona přivřela oči a zahleděla se ještě přísněji.

„Ty se mnou chceš chodit?“ zeptala se. A znělo to, jako by se ptala, jestli mu smrdí nohy.

„Nejsem blázen!“ zašklebil se jako blázen.

Danielu by taková odpověď uspokojila. Kdyby se necítila být uražená.

„Ty tady na mě čekáš?“ pokračoval. A znělo to, jako by se ptal, jestli ráda očichává smradlavé nohy.

„Ti přeskočilo?!“ vyprskla, jako by jí přeskočilo. Ale vzápětí se oba začali smát.

Adam vběhl dovnitř a za chvíli byl v patře, stál v otvoru, kam mělo přijít okno, a strkal nohu ven.

„Pojď sem taky,“ zavolal.

„Nejdu,“ odvětila Daniela, ale zvedla hlavu od svých kreseb a polekala se, když ho tam viděla vrávorat. „Vlastně jsem ti chtěla říct...“ vzpomněla si, papíry odletěly stranou a pospíchala mu hezky z blízka povědět, že ten jeho Olda je pěkně hajzl.

„Můj?“ namítl. „Snad tvůj, ne?“

„Mámy,“ opravila ho. „Ale tvojí!“ upřesnila. „Včera se k ní prej vrátil,“ dodala s výčitkou. „A ta moje z toho šílí.“

„Fakt?!“ obrátil se k ní. „Ta je blbá,“ zakroužil hlavou. „Ale já tomu věřím,“ pohlédl na Danielu stejně vyčítavě, jako se předtím ona dívala na něj, ale hned zase uhnul očima ven, k obloze nad městem, zahalené podivně bachratými mraky, jimiž tu a tam narůžověle prosvítalo slunce, ale místy byly až temně husté. „Prej nemá na normálního chlapa čas,“ seskočil do chodby, nakopl odloupený kousek betonu. „Nechápu!“ položil si ho na botu a snažil se jím ve vzduchu driblovat.

„Já jsem taky někdy blbá,“ ozvala se, když ho tam viděla tak... blbnout.

„Ty?“ zůstal stát.

„Jo,“ přikývla. „Vždycky všechno pokazím.“

„Co?“

„Všechno. Máma taky říká, že jsem,“ čekala, co on na to.

„Nejseš,“ zkusil jí úlomek nahrát. „ONA je! Když se jí líbil takovej debil.“

„No právě. To je taky moje vina, že se rozešli,“ trvala na svém Daniela. Kámen jako by tam pro ni vůbec nebyl.

„Bud' ráda,“ ušklíbl se Adam. Protože on se zlobil; on měl vztek, jak to dopadlo.

„Ale máma si to myslí,“ rmoutila se.

„Máma tomu nerozumí,“ mávl rukou, přiběhl si pro kámen a kopal ho chodbou. „Mně se náhodou zdáš docela v pohodě,“ zastavil se. „Ale Nikola je hezčí,“ znovu jí se smíchem nahrál.

„Ty seš...“ nastavila nohu, kámen se od ní odrazil a ona si hned začala čistit botu. „...blbej!“ dodala s rozverným úšklebkem.

„Já můžu,“ běžel pro něj. „Ale rodiče už by měli rozum!“ poslal jí ho znovu.

„Jo!“ narovnal se. „Aspoň mámy!“ lehce ustoupila. „Když chlapi jsou praštěný,“ pokusila se nešikovně kopnout.

„Dobrý,“ pochválil její pokus, i když si pro kámen musel doběhnout. „Třeba můj táta jo, to je blbec,“ poslal jí další přihrádku.

„Můj taky,“ uhnula a kámen ji minul. „Ale já ho mám ráda.“

„Já...“ zavrtěl hlavou, že on ne, ale nedopověděl. „Proč?“ zeptal se. A kámen nechal být.

„Jen tak,“ pokoušela se vylézt do okna, odkud Adam před chvílí seskočil.

Adam si ji prohlížel, jak si dává pozor, aby se neumazala, a jak jí to šplhání nejde. Přistoupil k ní a nabídl jí oporu ze svých rukou, na něž se mohla postavit.

„Ty mi pomůžeš?“ prohodila překvapeně.

„Když seš neschopná,“ vysvětlil.

A za chvíli tam stáli oba, byť Daniela se jen velmi nejistě opírala Adamovi o rameno a podlamovaly se jí nohy.

„Tak si sedni,“ vyzval ji a sám to rovnou udělal.

„Budu špinavá.“

„A to vadí?“ podíval se na ni s tak vážnou tváří, že znejistěla.

„To je trapas,“ řekla. A posadila se.

„Já si tátu ani pořádně nepamatuju,“ řekl s pohledem upřeným dolů, do změti stavebnin chátrajících už dlouhé měsíce v trávě.

„Já taky moc ne,“ přikývla. A prohlížela si své dlaně.

„A stejně ho máš ráda?!“

„Jo,“ přikývla a ruce schovala pod stehna.

Bachraté mraky nad městem vypadaly jako z porcelánu, křehké a blýskavě naleštěné, na prázdném fotbalovém hřišti se krčily opuštěné branky a beton studil.

„Já taky,“ ozval se po chvíli Adam. „Fakt,“ tvářil se zamyšleně. „To je stejně divný, takovej

divnej svět, vid'?" rozhlédl se kolem. „Třeba ty mraky,“ ukázal nad město.

„Ty mraky jsou náhodou hezký,“ namítla Daniela. „Ale víš, co je divný? Že jsou naše mámy stejně blbý.“

„Jo,“ odfoukl znechuceně. „Obě!“

„Nojo,“ vyhrkla pojednou veseleji. „To seš skoro jako můj brácha!“

„Ty máš bráchu?“ zarazil se Adam.

„Né,“ zakoulela očima, že to musí vysvětlovat. „Ale máme oba praštěný mámy, tak...“

„A ty moje ségra!“ došlo mu. „Já bych radši bráchu,“ navázal hned upřímně, ale pak se na ni obrátil: „Měli bysme společnej pokoj?“ zasvítily mu oči.

„Proč?“

„A chodila bys tam v kalhotkách..?“ smál se ještě zářivěji.

„Tak ne, žádnej brácha!“ zamávala rukama, aby jeho představy rozehnala, a snažila se vstát.

„Škoda. To by se mi líbilo,“ řekl Adam, když stála na nohách.

„Nejsem špinavá?“ prohlížela se.

„Přes kalhoty to není vidět,“ seskočil dolů.

„Hele,“ zasmála se. „Nemáš na takový věci ještě dost času, brácho?!“

„Koukat snad můžu.“

„To můžeš. Jo. Třeba na Nikolu...“

„To jo,“ uznale přikývl. „Ona je kočka,“ vybavila se mu před očima, ale raději si našel jiný kámen a začal s ním rejdit chodbou, zatímco se Daniela nejistě odhodlávala ke skoku.

„Vidíš. A ona říká, že seš pako,“ vzpomněla si, vteřinu poté by se však nejraději propadla do země, jak si připadala blbá, že mu to prozradila.

Skočila dolů.

Adam stál na místě.

Ty seš tak blbá! zůstávala s hlavou skloněnou a sledovala prach, co se zvedl kolem a sedal jí na boty.

„No a co?“ řekl Adam. „Já jsem rád pako,“ prudce nakopl kámen a drobné kousíčky, do kterých se po nárazu o zeď rozletěl, pak rozmetával chodbou.

Je divnej, hleděla na něj Daniela nechápavě. A závistivě, jak může sám o sobě něco takového říct a necítit se... blbě.

„Lence se líbíš,“ snažila se napravit, co provedla. On to ale nevnímal.

„Ale možná by ti to fakt slušelo,“ pohlédl na ni.

„Co?“

„V těch kalhotkách,“ znovu se rozzářil.

„To určitě,“ zavrtěla hlavou. „A co ten hrnek? Líbil se Nikole?“ zeptala se schválně. Protože... aby nebyl pořád tak v pohodě.

„Nerozumí umění,“ mávl rukou „Ty seš lepší,“ upřel na Danielu ten svůj posměšný, nebo provokativní, nebo veselý nebo jaký pohled.

„Kecy,“ odmítla.

„Fakt jo,“ trval na svém. „Protože máš ze všech nejlepší vkus na hrnky,“ zasmál se a vyběhl po hrubém betonu schodiště o patro výš.

„Řekni Nikole, že už se mi nelíbí,“ slyšela jej shora. „Že se mi líbí... Zuzana!“ chechtal se.

„Ty seš blbej,“ vydala se po schodech za ním. „Ona za to nemůže.“

Adam se ukázal na konci schodiště.

„Víš, že už není panna?“ zeptal se.

„Co?!“ vytřeštila oči.

„Kluci to říkali,“ dodal, když dorazila nahoru.

„Třeba kecaj,“ vrtěla hlavou. „Mně taky holky říkaly, že...“ zarazila se.

„Co?“

„Že Nikola taky...“ nedopověděla.

„Nikola?“ zopakoval Adam. „Nikola na sebe nedá ani šáhnout,“ dodal s přehledem.

„Zuzana?“ vrátila mu to podobně. „Zuzana taky ne.“

Okamžik zaváhal.

„Ale Zuzana je blbá,“ měl vzápětí jasno a začal šplhat do výklenku nad schodištěm.

„Ona spíš možná chce,“ snažila se to vidět jinak, „aby ji měl aspoň někdo rád...“

„Ona je spíš hrozná.“

„Za to nemůže.“ mračila se Daniela. Ty seš hroznej, říkala si v duchu.

„Já taky ne,“ usadil se Adam na novém místě a nohama klátil ve výšce její hlavy.

„Seš hnusnej,“ pokoušela se mu do nich strčit. „Ale co furt Nikola, nebo Zuzana?! Mě to nezajímá,“ přestalo ji to bavit a odešla k otvoru pro okno, kterým vyhlédla dolů, na své papíry na zemi před vchodem. „Co třeba ten Petr, jestli ho znáš, ten z osmičky...“ mluvila nenápadně z okna; tak nenápadně, že jí až rozčilením přeskočil hlas.

„Tobě se líbí?“ hleděl na ni posměšně. Nojo, holka, šklebil se v duchu.

„Ne. Ale kdyby?“ obrátila se k němu. „Jako brácha, co bys mi řekl? Kdyby se mi třeba líbil.“

Adam přeskočil na dlouhý úzký parapet a sunul se po něm.

„Jako brácha?“ promlouval cestou. „Jako brácha bych ti řekl: Hele, ségra, na to máš ještě dost času.“

„Ty seš blbej,“ zasmála se Daniela.

„Ne,“ zavrtěl hlavou, když z parapetu spadl. „Jako brácha bych ti řekl: Nebuď blbá! Protože on je... něco jako ten Olda.“

„To teda není! Je krásnej! A chytřej!“

„Jo,“ zvedl Adam významně obočí. „To si právě myslej všechny, co jsou do něj šíleně zabouchnutý.“

„Já do něj nejsem zabouchnutá.“

„Protože nejseš blbá,“ zasmál se.

A to se Daniele hezky poslouchalo. Tak hezky, že se raději pustila zpátky dolů a při každém došlápnutí sledovala, jak se do prachu otiskl vzorek jejích podrážek, a s každým dalším krokem se snažila vytvořit ještě lepší stopu.

Adam ji pomalu následoval, zaujatý, jak se při chůzi ze schodů zajímavě vlní v bocích.

„Máš hezký kalhoty,“ prohlásil dole.

„Jo?“ hledala nejdřív, kde je špinavá. „Ty seš puberták,“ zakroutila povýšeně hlavou, když jí směr jeho pohledu napověděl, že se jí dívá na zadek.

„Nejsem,“ hájil se Adam. „To je normální, za to chlapi nemůžou,“ snažil se působit rozumně.

„Kecy,“ ušklíbala se Daniela, obrácená zády ke zdi, aby ji nemohl trapně okukovat. Tomu ale nešlo zabránit a on si ji prohlížel a vybavila se mu Jiřinova poznámka o rodidlech, kterou by málem vyslovil nahlas, ale našťastí se jen hlasitě zasmál. Což se Daniele nelíbilo.

„Čemu se směješ?“ zlobila se.

„Nic,“ vrtěl Adam hlavou.

„Co?“ nedala se odbýt.

„Nic,“ ošíval se. „To je sprostý.“

„Tak mi to neříkej!“ vyhrkla, aby konečně pochopil, že na jeho sprostáry není zvědavá. Jenže byla a zkoumavě si ho prohlížela v domnění, že to řekne sám a ona mu pak vynadá, že to neměl říkat.

On se však jen tajnůstkářsky usmíval. Nebo šklebil, to je přesnější.

Jenže obojí bylo nesnesitelné.

„Pošeptáš mi to?“ zkoušela.

Adam zaváhal, proč šeptat, když jsou sami, a odmítl by, kdyby se k němu nenaklonila blíž – a on jí pošeptal, že má hezkou prdelku.

„Ty seš hnusnej!“ obrátila se k němu zády a utekla ven, před budovu, kde začala sbírat svoje obrázky.

„Mně to nezajímá,“ běžel za ní. „Ale Jiřina by to možná zajímalo. On tě miluje. Teda než si to posral, na tom hřišti.“

„Nebud' tak sprostěj,“ ohlédla se vyčítavě.

„Proč by ne? Já tě nemiluju, tak co? Hovno ti je po tom,“ sledoval její reakci.

A ona se tvářila znechuceně. Seš nechutnej! říkal její výraz.

„Tak ne, tak: Prd je ti po tom,“ couval. „Kompromis. Bereš? Když tak hezky prosíš.“

„Neprosím!“ sekla po něm očima. „Mluv si jak chceš. Ale ne přede mnou. Jako nějakej buran z balíkova.“

„Buran z balíkova? Co to je?“

„To říkal táta. Když jsem mluvila jako ty, hnusně.“

„Ty to neumíš,“ vysmíval se. „Ty mluvíš jako učitelka.“

„Chceš to vidět?“ zeptala se, a spustila s tím nejodpudivějším výrazem ve tváři: „Tak hele, mě nesar, ty demente, chápeš, mně s tím polib prdel,“ mluvila, jako podle scénáře, jako za nějakou cizí postavu, „protože jestli máš nějakej problém, tak si ho nacpi někam, třeba do prdele hele, stůháš, jo, a mě s tím teda nesar!“ vychrlila ze sebe. „Dobrý?“ usmála se nakonec, opět sama sebou.

Adamovi lezly oči z důlků; tohle nečekal.

„A jako učitelka?“ požádal o překlad.

„To bych tě poprosila, Adámku, jestli bys nebyl tak laskavý a choval se slušně,“ vrhla na něj lehce vyzývavý a lehce provokativní pohled.

„Dobrý,“ přehrával si v duchu její řeč. „To já fakt mluvím jako debil,“ ušklíbl se. „Ale na fotbalistu dobrý, ne?“ přidal vzápětí úsměv.

„Náhodou jo,“ obrátila, zaskočená, čemu všemu se Adam dovede smát. „Teda někdy ne, někdy mluvíš sprostě, ale jinak dobrý,“ smála se také.

„Neumím,“ vrtěl sebekriticky hlavou. „Se zakoktávám a tak, když něco chci říct.“

„Já bych neřekla,“ utěšovala jej.

„Ale Jiřin mluví ještě hůř,“ utěšil se sám a lépe.

„Tak já ho nechci!“ zvolala nápadně.

„Von by stejně chtěl, abys před ním chodila v kalhotkách,“ vzpomněl si Adam hned.

„Vy jste úchylný!“ sklonila se ke svým papírům.

„Nejsme,“ zavrtěl Adam hlavou. „Ale to nevdí, ségra!“ pokusil se nahlédnout, co tam má. Ona zaváhala, ale pak je všechny dostal, ať se podívá.

„Já jsem náhodou vždycky chtěla mít bráchu,“ sledovala ho.

„Já ne,“ listoval Adam v náčrtcích. „Ale není to špatný.“

„Líbí?“ přistoupila k němu.

„Mít ségru,“ zasmál se a vrátil jí kresby, zjevně příliš nezaujatý.

„Jdeme domů?“ vzala si je.

„Mně se ještě nechce,“ řekl.

Daniela se na něj podívala.

„Mně taky ne,“ přikývla. „Tak co budem dělat?“ posadila se na zem. Na svoje obrázky.

„Nic,“ posadil se vedle ní.

Mraky nad obzorem se třpytily, jen prasknout a zasypat město růžovou mlhou. Na hromadě hlíny se objevila kočka a strnule si je prohlížela, než jemnými krůčky pokračovala dolů. Adam hodil na hromadu kamínek, kočka bleskurychle vystřelila pryč a odkudsi sem dolehlo táhlé zatroubení.

„Jsem špinavá,“ prohlížela si Daniela své boty, ruce, rukávy a nohavice...

„To nevadí,“ zavrtěl Adam hlavou. „Kalhotky máš čistý,“ zasmál se.

„Už toho nech, už je to trapný!“ vrhla na něj nevrlý pohled.

„Já za to nemůžu,“ pokrčil rameny. „To je asi nějaká nemoc,“ řekl nešťastně.

„Kecáš,“ ušklíbla se.

„No jo. Nějaká porucha... Co jinýho, když myslím na holky,“ začal se opět smát.

„Ty máš dost,“ zasmála se také.

„A jaký máš?“ podíval se na ni. „Bílý?“

„Hele!“ uhnula očima.

„Nebo červený?“ vyzvídala a ona se krátce zamyslela.

„Chceš je ukázat?“ podívala se na něj.

A teď zaváhal Adam. A když si ji tak nenápadně měřil, vlastně si vůbec nebyl jistý, co chce. Ačkoli...

„Jo,“ řekl.

„Na to máš dost času,“ opřela se o kolena, čímž Adamovy oči dovedla k jinému problému.

„A podprsenku máš?“ vyhrkl.

„Ty seš fakt nemocnej!“ vytřeštila na něj oči.

„Já vím,“ stáhl se. „Vždyť jsem ti to říkal.“

„To je nechutný!“

„Ale moje ségra by odpověděla,“ vyčetl jí.

„Můj brácha by se mě neptal, jestli nosím podprsenku!“ opáčila.

„Proč ne?“

„Protože není buran z balíkova.“

„A co když je?“

„Můj brácha?“

„No klidně.“

„Tak to bych měla blbý.“

„On horší!“

„To je fakt,“ musela soucitně přikývnout, když ho tak viděla.

„A jakej byl tvůj táta?“ zeptal se po chvíli.

„Hodnej.“

„Můj taky,“ pokrčil rameny, jako by to přiznával nerad.

„A víš, že mi na fejsu psal takovej úchyl, a já jsem myslela, že seš to ty?“ vzpomněla si.

„A byl jsem to já?“

„Ne,“ musela se smát.

„To nemůžeš vědět. Třeba jsem úchyl.“

„To seš.“
„Ale zprávy ti nepíšu.“
„Já už jsem ho vymazala.“
„Proč?“
„Byl drzej.“
„Tak to jsem nebyl já.“
„Ty seš taky drzej.“
„Ale nejsem vymazanej!“ zasmál se Adam a si ho chvíli prohlížela.
„Kdyby nás tak viděly holky!“ zasmála se. Jinak.
„Nojo,“ přikývl Adam. „Ale my spolu nechodíme!“ zavolal kamsi do dálky. „My spolu jenom sedíme!“ jako by jim to chtěl vysvětlit.
„A nebaví nás to!“ zavolala také.
„Mě docela jo,“ namítl, sám překvapený.
„Mě taky,“ obrátila se k němu. „Ale co Nikola?“
Po jeho tváři se rozlil úsměv.
„A co ten tvůj Petr!“ připomněl a položil se na záda, do zažloutlé trávy.
„Není můj,“ lehla si vedle něj.
„Aby mě nevyzval na souboj!“ zasmál se Adam.
„To bych nepřežila.“
„Já bych to přežil.“
„Tak já taky,“ opravila se. „Nechodíme. Ležíme spolu!“ zavolala po chvíli znovu nahlas.
„A baví nás to!“ dodal Adam a smáli se oba, neboť v tu chvíli se jim zdálo, že na světě je přece jen krásně.
I když mraky nad městem zvolna temněly.

KONEC

Obsah

DEN BLBEC.....	3
TÝDEN BLBEC.....	3
SETKÁNÍ.....	6
VYBÍJENÁ.....	7
TRÉNINK Z DÁLKY.....	10
PEPŮV BRATRANEC.....	11
JINÝ DÁREK.....	13
PROČ NE?.....	15
NÁPAD.....	16
NEŽÁRLÍM.....	18
DOHODA.....	20
CHYTEJ NĚCO DO ŠKOLY.....	22
ON BY CHTĚL.....	24
JENOM SE PODÍVAT.....	25
MEMORIÁL.....	27
FOTBAL, TO JE (DIVNÁ) HRA.....	30
TO JE ON.....	32
VADILO, NEVADÍ.....	34
TRÁPENÍ.....	40
RADOST.....	42
OHÝBÁNÍ SLOV.....	44
RUKAVICE.....	46
ZAPRÁŠENÝ PATNÍK.....	47
NIKAM.....	48
TOMU BYS NEVĚŘIL.....	50
TOMU BYS NEVĚŘILA.....	52
TELEFONÁT.....	54
DEMENTI.....	55
DOOPRAVDY RÁD.....	56
TO NECHÁPU.....	57
JÁ BYCH RADŠI BRÁCHU.....	58

o holkách pro kluky

o klucích pro holky